

Giới thiệu Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa

Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa thuộc truyện online hay khi cô thích một người đàn ông mười mấy năm, từ hàng xóm trở thành anh em, lại từ người yêu trở lại thành bạn. Không thể rũ bỏ, lại không thể vẫn hồi. Bề ngoài dứt khoát buông tay, trong lòng lại luôn có một lớp kén mang tên anh.

Nhìn những người bạn gái bên cạnh lần lượt chìm nổi trong biển tình, cô cho rằng mình sẽ không bao giờ cắt đứt được sợi tơ tình với anh, lại không biết rằng mùa xuân đã đến.

Xuân về hoa nở, phá kén hóa bướm.

Trò chơi ngôn tình, tình ái, hợp rồi lại tan, chẳng qua là một người đến gần, nhưng người kia lại rời xa.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mười rưỡi tối.

Trong trò chơi vẫn còn rất náo nhiệt, tôi ngồi ở cửa thành một lát, bên cạnh đông vui tấp nập, thỉnh thoảng có người đến chào hỏi với biểu tượng mặt cười trên đầu, tôi cũng luôn đáp lại bằng một biểu tượng mặt cười. Trong mấy chủ này, tôi là một người nổi tiếng. Nói một cách chính xác, nhân vật game tôi đang dùng bây giờ là một người nổi tiếng.

Nó tên là Thẩm Độ.

Thánh kỵ sĩ cấp chín mươi chín.

Mặc dù không thể nói là vô địch nhưng cũng chẳng kém vô địch bao xa.

Đây không phải tài khoản của tôi, đây là của Thẩm Độ.

Khi anh đăng kí tài khoản này, tôi còn cười anh, nói: "Làm gì có ai dùng tên thật của mình để đăng ký cho nhân vật trong trò chơi chứ?"

Anh nhún mày, nói: "Có vấn đề gì đâu? Dù sao trong trò chơi anh cũng sẽ không thay đổi thành người khác. Nó chính là anh, anh chính là nó".

Bây giờ nghĩ lại, quả đúng là không sai.

Con người có tên Thẩm Độ này, bất kể là ở đâu, bất kể là khi nào, bất kể gặp chuyện gì, đều sẽ không thay đổi.

Thẩm Độ vĩnh viễn là Thẩm Độ!

Đúng như anh nói, trong trò chơi anh vẫn là chính mình không hề thay đổi: Diên cuồng luyện cấp, tìm quái vật mạnh nhất để chiến đấu, bị giết lại tiếp tục luyện cấp, thăng cấp xong lại đi; Dốc hết sức lực kèm cặp người mới chơi, thậm chí nhiệt tình đến mức bán trang bị của mình để mua đồ cho người anh mới chỉ gặp một vài lần trong trò chơi khi người đó chuẩn bị đi thực hiện nhiệm vụ; Ghét ác như thù, lấy bạo lực trị bạo lực, từ khi còn là một người mới chơi đã thích xen vào việc của người khác, lúc đầu luôn bị người khác giết, sau đó giết người đến mức tên nhân vật biến thành màu đỏ, cuối cùng đến khi chỉ cần có Thẩm Độ online là cả máy chủ sẽ không có sự kiện người chơi đánh nhau (PK) ác ý.

Thậm chí trong thái độ đối với trò chơi, anh vẫn giữ nguyên đặc điểm thiếu kiên nhẫn, thích mới mẻ của mình. Mới chơi trò chơi LK này được có mấy tháng, lòng nhiệt tình của anh cũng xuống dốc không phanh trái ngược với mức độ quen thuộc tăng dần. Một đặc điểm khác của anh là quả quyết, khi đã chán thì nhất định sẽ không chạm tới một lần, không nhìn tới một cái.

Thẩm Độ là bạn tôi.

Hoặc còn có thể dùng những xưng hô khác: thanh mai trúc mã, hàng xóm, bạn học, cùng hội cùng thuyền, anh em chí cốt, và... bạn trai cũ.

Từ nhỏ chúng tôi đã lớn lên cùng nhau, chơi đùa cùng nhau, cùng đi học, cùng về nhà, cùng nghịch ngợm, cùng bị phạt, hầu như chia sẻ cho nhau tất cả mọi bí mật của mình.

Từ nhỏ Thẩm Độ đã rất được hoan nghênh, anh hào phóng, rộng lượng, nghĩa khí, lại rất có tính thần kỵ sĩ đối với nữ sinh, cho nên bất kể là nam hay nữ đều rất có cảm tình với anh. Sau đó đến khi đọc truyện Thiên long bát bộ, gấp sách lại, tôi thờ dài nhìn Thẩm Độ đá bóng ngoài sân. Khi đó tôi nghĩ, nếu

như Tiêu Phong đầu thai đến thời hiện đại, anh ta nhất định sẽ tên là Thẩm Độ.

Sau khi lớn lên, tính cách hào hiệp giống như trong tiểu thuyết võ hiệp của anh càng thêm rõ ràng. Giáo viên và phụ huynh càng ngày càng đau đầu với anh, nhưng trong đám bạn cùng lứa tuổi, anh lại càng ngày càng được hoan nghênh. Trong mắt một đám nữ sinh hảo sắc, anh quả thực giống như một vị thần hạ phàm lấp lánh ánh vàng. Mà khuyết điểm duy nhất của vị thần này là thích mới mẻ, anh vĩnh viễn không thể kháng cự sức hút của những sự vật mới mẻ, mà một khi đã thích là sẽ một lòng lao tới với một lòng nhiệt tình giống như đã đốt cháy tính mạng, sau đó nhanh chóng bùng cháy rực rỡ, cuối cùng ngay cả chạm cũng chẳng muốn chạm vào lấy một lần. Chẳng hạn như bóng rổ, chẳng hạn như đua xe, chẳng hạn như... phụ nữ.

Từ thời cấp hai, tôi không nhớ nổi anh đã từng có bao nhiêu bạn gái, chỉ nhớ rõ người anh yêu lâu nhất là một tháng lẻ ba ngày, còn người nhanh nhất thì thậm chí còn chưa đến một tuần.

Tôi và anh yêu nhau lâu nhất, cũng chỉ có năm tháng hai mươi mốt ngày. Vốn tưởng rằng với những gì hai người hiểu rõ về nhau sau bao nhiêu năm tháng sống bên nhau như vậy, tình yêu của tôi và anh sẽ dài lâu một chút, thậm chí từ đó anh có thể ổn định tình cảm của mình, ai dè ngay cả nửa năm cũng không giữ nổi.

Nhưng tôi không hận anh.

Càng thú vị là tất cả mọi phụ nữ từng qua lại với anh đều không hận anh.

Khi tôi còn chưa phải bạn gái của anh, có một nữ sinh đã chia tay anh uống rượu say, là bạn tốt nhất của Thẩm Độ, tôi cảm thấy rất không yên tâm, rất thông cảm chạy tới chăm sóc cô ấy. Cô gái đó vừa khóc vừa nói, cô ấy còn yêu anh, cô ấy sẽ yêu anh mãi mãi. Anh quay đi chỉ là vì cô ấy còn chưa đủ tốt. Tôi cảm thấy hơi kì lạ, hỏi cô ấy vì sao không hận anh, cô ấy nói, cô ấy không thể nào hận anh được, bởi vì thời gian ở bên cô ấy, anh thật sự yêu cô ấy.

Đến tận lúc chúng tôi yêu nhau, tôi mới rõ ràng ý cô gái đó là gì.

Lúc anh nói yêu tôi là lúc anh thật sự yêu tôi, yêu đến mức trong mắt không thể chứa được bất cứ thứ gì khác. Khi anh yêu một người, anh sẽ không nhìn thẳng bất cứ phụ nữ nào khác, tình yêu mãnh liệt đó đủ để thỏa mãn lòng hư vinh của bất cứ người phụ nữ nào.

Có điều ngọn lửa bùng cháy càng mãnh liệt lại càng dễ tắt.

Có một ngày tôi không còn nhìn thấy tình yêu trong mắt anh nữa, tôi biết đại khái thời gian đã đến.

Hôm đó tôi đi làm về sớm, nấu một mâm cơm ngồi đợi anh.

Lúc về, anh hơi giật mình nhưng không nói gì. Sau khi cơm nước xong anh cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi đó, vẻ mặt hơi tỏ ra bối rối bất an.

Dọn dẹp bát đĩa xong, tôi ngồi xuống đối diện với anh, nhẹ nhàng hỏi: "Không có lời gì muốn nói với em sao?"

Dường như anh thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng cười cười: "Thất Thất, em thật sự hiểu anh".

Tôi cũng cười, nói: "Đương nhiên, là bạn bao nhiêu năm cơ mà!"

Anh nắm tay tôi, hỏi: "Chúng ta vẫn là bạn chứ?"

Tôi gật đầu: "Đúng vậy, dù sao cũng đã từng kết nghĩa mà!"

Thế là anh đứng lên, nhẹ nhàng ôm tôi, nói: "Cảm ơn!"

Một cái ôm xã giao, lạnh như băng.

Một giọng nói xã giao, quyết đoán.

Tôi cũng ôm anh một cái rất xã giao, sau đó buông tay, lui lại, mở cửa: "Vậy thì, mời anh!"

Anh gật đầu, móc chìa khóa ra trả tôi, sau đó đi ra ngoài.

Tôi nhìn bóng lưng anh, đột nhiên có thứ gì đó trào lên, nghẹn lại ở cổ họng. Tôi vô thức gọi thành tiếng: "Thẩm Độ!"

Anh quay đầu lại: "Có chuyện gì thế?"

Về mặt anh giống như đang nói chuyện với một người bạn cũ đã quen biết nhiều năm. Đúng vậy, tôi đã trở lại thành một người bạn của anh. Tôi hít vào một hơi, cũng lộ ra một nụ cười lạnh nhạt: "Bao giờ anh đến lấy đồ? Hay là để em gửi cho anh?"

Anh dừng lại một hai giây, sau đó giơ tay phóng khoáng: "Tùy em xử lý".

"Vậy tốt", tôi mỉm cười, "Tạm biệt!"

Anh cũng cười: "Tạm biệt!"

Sau đó tôi đóng cửa lại.

Từ đó trở đi, Thẩm Độ không còn xuất hiện trước mặt tôi, còn tôi thì bắt đầu mất ngủ thường xuyên.

Dù sao đột nhiên bên cạnh thiếu nhiệt độ của một người, tôi cũng cần có thời gian thích ứng.

Một tuần sau, tôi bắt đầu thử dùng tài khoản của Thẩm Độ để đăng nhập trò chơi.

Không có bất cứ trở ngại nào, tôi luôn luôn đoán mặt khẩu của anh rất chính xác, còn anh thì rõ ràng đã lâu không vào trò chơi này.

Tôi nói chuyện bằng khẩu khí của anh, tôi đối xử với mọi người với thái độ của anh, tôi chơi trò chơi theo đúng cách của anh, làm như anh vẫn còn ở nơi này, hoặc, làm như tôi chính là anh.

Với những gì tôi hiểu anh sau bao nhiêu năm như vậy, bất chúc anh trong một thế giới ảo là một chuyện dễ như trở bàn tay đối với tôi.

Có người biết rõ, có người không biết.

Thời gian trên máy chủ hiển thị: 23:00. Tôi gõ biểu tượng tạm biệt chào mọi người.

Tiếng trả lời tới tấp hiện lên: Chúc Thẩm đại ca ngủ ngon. Bye bye Thẩm Độ ca ca. Thẩm Độ, hẹn gặp lại.

Tôi cười, tắt máy tính.

Rồi biết rất rõ, Thẩm Độ vĩnh viễn sẽ không gặp lại họ, và cả tôi.

Bất kể tôi làm gì, anh vẫn sẽ không quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Hôm sau, lúc sắp hết giờ làm việc, tôi nhận được điện thoại của Tiểu Lâu. Cô ấy nói hợp đồng thuê nhà của cô ấy đã hết hạn, chủ nhà không chịu cho thuê tiếp, tạm thời không tìm được nơi nào thích hợp, hỏi tôi có thể đến chỗ tôi ở tạm vài ngày hay không.

Tôi sống trong căn hộ do bố mẹ tôi để lại, ba phòng, hai sảnh, tầng bốn. Vị trí khu nhà nằm hơi xa trung tâm, đó là căn hộ được chính quyền đến bù khi căn nhà do ông bà tôi để lại bị thu hồi để xây dựng khu đô thị mới. Chính vì gia đình Thẩm Độ chê khu này quá xa và không chịu nhận nên quan hệ hàng xóm láng giềng của tôi và anh mới chấm dứt từ đó. Tuy nhiên bây giờ đã có tàu điện ngầm tới khu này, ra cửa đi bộ mười phút là đến ga tàu điện ngầm, cũng không có gì bất tiện.

Năm năm trước bố tôi qua đời, hai năm trước mẹ tôi tái giá, một năm trước Thẩm Độ quay đi, vậy là chỉ còn lại một mình tôi sống trong căn hộ này. Có lúc tôi thật sự cảm thấy nhà cửa quá trống trải, Tiểu Lâu muốn chuyển đến sống quá thực rất hợp ý tôi, vì vậy tôi rất vui vẻ gọi cô ấy chuyển đồ tới luôn, bởi vì bình thường buổi tối nào tôi cũng ở nhà.

Đi làm về, tôi về thẳng nhà để dọn dẹp tất cả đồ đạc Thẩm Độ để lại đây trước khi Tiểu Lâu đến, gồm quần áo của anh trong tủ quần áo, dao cạo râu của anh trong phòng tắm, thuốc lá của anh trên bàn trà. Thực ra tôi nên dọn dẹp từ lâu rồi, chỉ có điều đến giờ tôi vẫn không nhớ làm vậy.

Có lúc nhìn thấy những đồ đạc vụn vặt tràn ngập mùi cuộc sống đó, tôi lại có một loại ảo giác, giống như anh chỉ đi xuống lầu mua chai bia, hoặc chỉ là anh đang làm thêm giờ, một lát nữa anh sẽ cười hi hi mở cửa vào nhà, còn chưa thấy tôi đã gọi túm lên: "Thất Thất, xem anh mang cái gì về này".

Tuy nhiên đó chỉ là một ảo giác.

Nhưng tôi vẫn không nhớ thu dọn mấy thứ kia đi, ở nơi nào đó dưới đáy lòng vẫn đang giấu kín một khát khao, ước mong có một ngày điều đó sẽ biến thành sự thật.

Cứ thế đến tận hôm nay, thời gian đã qua một năm.

Tôi phải thừa nhận, tôi để anh ra đi như vậy không phải vì tôi không yêu anh, không quan tâm đến anh, mà là bởi vì tôi luôn luôn tự đánh giá mình rất cao, tôi không thể cho phép mình khóc lóc, van xin hay dọa dẫm tự tử như những người phụ nữ tầm thường để làm cho một tình yêu vốn đã tử vong càng thối rữa nhanh hơn.

Nhìn chiếc hòm vừa mới được khóa kĩ, tôi thở dài nặng nề.

Anh ra đi lâu như vậy, kết quả chỉ làm cho tôi nhận ra rằng quyền luyến và nhớ nhung là những thứ vô cùng ương ngạnh, giống như một sợi tơ vừa dính vừa mềm kéo dài đến nơi tận cùng của thế giới, đứt không ra, cắt không đứt.

Bây giờ mười một phút, Tiểu Lâu gọi điện thoại cho tôi. Cô ấy nói rằng đã đến dưới lầu, hành lý hơi nặng, gọi tôi xuống giúp đỡ một tay.

Vì vậy tôi cầm chìa khóa, thay giày ra cửa.

Tiểu Lâu họ Tần, cũng là bạn học của tôi, là một trong những người bạn cùng giới tốt nhất của tôi năm đó. Cô ấy không phải người thành phố này mà chỉ đến đây học đại học, sau khi tốt nghiệp đã ở lại đây luôn.

Tốt nghiệp đã mấy năm, bình thường chúng tôi vẫn liên lạc với nhau, thỉnh thoảng cuối tuần lại hẹn nhau đi ăn cơm, đi dạo phố. Khi đi chơi với nhau, chúng tôi không hề cảm thấy có gì khác biệt so với ngày còn đi học.

Lúc tôi xuống thì Tiểu Lâu vừa trả tiền taxi xong và quay lại. Mái tóc rất mỏng của cô ấy vẫn buông ngang vai giống như lần trước tôi nhìn thấy cô ấy, trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, bên ngoài khoác một chiếc gi lê màu xám. Cô ấy không bao giờ sợ lạnh, không giống tôi, vừa đến giữa mùa thu tay chân đã bắt đầu lạnh buốt.

Xoay người lại nhìn thấy tôi, Tiểu Lâu giơ tay lên: "Hi, Thất Thất".

Tôi cười cười, vẫy tay đi tới. Thực ra hành lý của cô ấy không hề nhiều, một hòm, hai túi, đều không to lắm.

"Chỉ có thế này thôi à?" Tôi hỏi.

"Ờ". Tiểu Lâu xách chiếc hòm lên, lúc đưa tay định xách thêm một chiếc túi thì bị tôi giành trước, thấy vậy cô ấy mỉm cười: "Thực ra tớ định không mang gì mà đi thẳng tới đây luôn, có điều bà chủ nhà không muốn đồ đạc của tớ làm chật nhà bà ấy".

Tính tình nói đi là đi, tuyệt không dây dưa này của cô ấy lại có vài phần giống Thẩm Độ, cho nên có lúc tôi cũng nghĩ, có phải năm đó cũng vì điều này nên tôi và cô ấy mới trở thành bạn tốt hay không.

Lắc lắc đầu tự giễu, tôi xách hai chiếc túi đi tới cầu thang: "Đi nào".

Nhà chung cư kiểu cũ không có thang máy, mặc dù đồ đạc không nhiều nhưng vẫn tương đối nặng, mang lên đến tầng bốn, cả tôi và Tiểu Lâu đều thở hồng hộc vì mệt. Tôi không nhịn than thở: "Trời ạ, Tiểu Lâu, trong túi của bạn đựng toàn vàng thoi đấy à?"

"Chứ sao?" Tiểu Lâu cười, "Chẳng những có vàng mà còn có USD nữa".

Sau khi vào nhà, Tiểu Lâu mở cả hòm và túi cho tôi xem, thì ra ngoài đồ dùng hàng ngày và một vài bộ quần áo ít ỏi, còn lại tất cả đều là sách, thật sự không giống như là hành lý của phụ nữ.

Tôi làm bộ không biết phải nói gì cho phải, Tiểu Lâu cười: "Tớ phải làm phiền bạn mấy ngày".

"Tớ với bạn thì còn khách sáo cái gì, nếu bạn không ngại đường xa thì cứ ở luôn đây cũng được".

"Vậy thì tốt quá, tớ tìm một công ty gần đây là được thôi".

Tôi yên lặng một hai giây rồi mới phản ứng lại: "Bạn bỏ công việc cũ rồi à?"

"Đúng vậy", Tiểu Lâu ra vẻ đáng thương: "Tớ thất nghiệp rồi!"

Tôi lườm Tiểu Lâu: "Thôi, không cần phải diễn đâu. Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là bạn đã sa thải ông chủ rồi. Nhưng mà vì sao? Không phải mấy năm nay vẫn làm rất tốt à?"

"Bởi vì mấy năm nay không có ai lên con diên. Bạn không biết chứ, cái gã Trương Tân kia, ờ, bạn cũng từng gặp rồi đấy, chính là người tớ với bạn tình cờ gặp khi đi dạo phố lần trước ấy, tháng trước đột nhiên phát bệnh thần kinh, tự nhiên ngày nào cũng tặng hoa, hết hẹn tớ đi ăn lại hẹn đi xem phim", Tiểu Lâu rùng mình một cái ra vẻ không thể chịu nổi, "Khó chịu chết đi được".

Tôi nhìn Tiểu Lâu chằm chằm, ngẩn ra một hai giây, sau đó kêu lên: "Này, không phải chứ? Bởi vì có một đồng nghiệp theo đuổi bạn, cho nên bạn liền bỏ việc?"

"O, có gì không đúng sao?" Cô ấy mở to mắt nhìn tôi với vẻ rất ngây thơ vô tội.

Tôi bị đánh bại triệt để, mệt mỏi thở dài: "Này, người ta đã sắp ba mươi tuổi, phát hiện một đối tượng phù hợp để kết hôn, thế là theo đuổi người đó, đây là chuyện rất hợp tình hợp lý đúng không? Hơn nữa những chuyện người ta làm đó lại không phải quá đáng, bạn không thích thì từ chối là xong, tội gì phải bỏ cả công việc như vậy?"

"Lông mày Tiểu Lâu nhú chặt: "Bạn không biết hấn ta phiền hà đến mức nào đâu, hình như thần kinh có vấn đề thật hay sao ấy".

Thế là tôi bắt đầu mở từng ngón tay ra đếm: "Bạn thấy Nhạc Quảng có phiền hà không? Vu Cảnh Long có phiền hà không? Triệu Bình Dương có phiền hà không?"

Tiểu Lâu suy nghĩ một hồi, dường như đang tìm kiếm những cái tên này trong trí nhớ, sau đó gật đầu kiên định: "Có!"

Nghe vậy tôi buông tay: "Từ khi tớ quen biết bạn đến giờ cũng đã được sáu bảy năm, bất cứ ai theo đuổi bạn, bạn đều thấy người ta rất phiền hà, người có vấn đề chính là bạn ấy!"

Tiểu Lâu lại suy ngẫm một hồi, sau đó nghiêm mặt: "Thất Thất, bạn nói như vậy, ý là bạn không muốn thu nhận tớ?"

Tôi lại thở dài một hồi, đưa tay nắm vai cô ấy: "Tớ nói như vậy, ý là tối nay chúng ta ăn gì?"

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Tôi cố ý dẫn Tiểu Lâu đi tới quán ăn cách nhà hai con phố để ăn đồ ăn nấu kiểu quê quán Tiểu Lâu, chúc mừng cô ấy chuyển nhà và thất nghiệp.

Cơm nước xong ra về thì đã là chín giờ.

Tiểu Lâu đi tắm rửa trước, tôi ngồi vào máy tính theo thói quen, khởi động máy, đăng nhập trò chơi.

Lúc này chính là lúc náo nhiệt nhất, vị thánh kị sĩ nhỏ bé thay mặt cho tôi xuất hiện trên màn hình cùng với một luồng ánh sáng, một giây sau liền thu được rất nhiều tin tức thăm hỏi.

Tôi dùng mặt cười trả lời theo thường lệ, vừa ngồi ở cửa thành trò chuyện câu được câu chăng với bọn họ được vài câu đã bị một cô gái nặng nề bắt đi làm nhiệm vụ cùng cô ta, lấy nguyên liệu chế tạo đồ trang sức. Thế là mấy người tạo thành một tổ chạy tới hang núi bên kia, đang liều mạng chém nhau với một con cáo thì tôi nhận được tin nhắn của Dịch Hàn.

Dịch Hàn cũng là bạn học của tôi, sau khi tốt nghiệp đã vào làm đồ họa trong công ty trò chơi, LK là trò chơi đầu tiên cậu ta thật sự tham gia sản xuất. Khi vừa mới cho đăng kí giới hạn số lượng để chơi thử (close beta), Dịch Hàn đã rất hưng phấn kéo một đám bạn học có quan hệ thân thiết đến chơi. Kết quả đến bây giờ chỉ còn lại tôi và chính cậu ta.

Tướng mạo anh chàng này cũng được coi là đẹp trai loại khá trở lên, nhưng lại chỉ thích chọn giới tính nữ trong trò chơi. Từ khi tôi biết cậu ta, trong tất cả những trò chơi nào có thể lựa chọn giới tính nữ cho nhân vật, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu ta lựa chọn giới tính nam. LK cũng không phải là ngoại lệ, nhân vật của cậu ta là một cô nàng thích khách (assassin) với tướng mạo xinh đẹp, dáng người nóng bỏng và mái tóc dài đỏ như lửa. Học phong cách văn học sau thập niên tám mươi, cậu ta đặt một cái tên vừa lãng mạn vừa đầy ý thơ cho nó: Na Thuần Phương Hoa (Thời khắc đoá hoa tỏa hương thơm).

"Thất Thất", cậu ta gọi tôi trong kênh trò chuyện riêng tư.

Tôi đang đánh cáo, tiện tay trả lời bằng một mặt cười.

Thấy bên phía cậu ta hồi lâu không có động tĩnh, tôi nghĩ có lẽ cũng đang đánh quái hoặc dụ dỗ mấy cô bé ngây thơ nên không rảnh tay, vì vậy cũng không quan tâm đến cậu ta nữa. Một lát sau, cậu ta lại gọi: "Thất Thất".

"Chuyện gì?" Tôi hỏi.

"À, chuyện là... Hôm nay tớ đã gặp Thẩm Độ".

Mười chữ, hai dấu câu, màu xanh lục, từ góc dưới cùng của màn hình máy tính chạy lên trên.

Giống như câu thần chú hóa đá của một pháp sư.

Tôi chết lặng ở đó, ngay cả hô hấp cũng đã dừng lại.

Đến tận lúc Tiểu Lâu vừa lau tóc vừa đi tới: "Thất Thất, tớ tắm xong rồi, bạn vào tắm đi!" thì tôi mới tỉnh táo lại, sau đó nhìn thấy nhân vật trong trò chơi đã nằm xuống đất, mấy người xung quanh không ngừng hiển thị các biểu tượng "Choáng váng", "Toát mồ hôi", "Hộc máu", "Khóc"... Những lời đối thoại trên kênh tán gẫu không ngừng chạy lên trên.

"Sao có thể như vậy chứ?"

"Thảm Độ bị một con cáo cắn chết rồi".

"GM đâu, có BUG kia!" (GM: Nhân viên điều hành công ty phát hành game. BUG: Lỗi chương trình).

"Thảm đại ca, Thảm đại ca, mau tỉnh lại đi, mất hết cả mặt mũi rồi".

"..."

Dòng chữ Dịch Hàn gửi tới lúc này không biết đã bị đẩy đến tận đâu rồi.

Tôi nhìn màn hình, thở dài nặng nề, tiện tay gõ mấy dòng trả lời bọn họ rồi bấm nút tái sinh để làm lại từ đầu.

Tiểu Lâu ghé đầu vào nhìn: "Là trò chơi của công ty Dịch Hàn sản xuất à? Bạn vẫn còn chơi sao?"

"Ờ", tôi trả lời một tiếng, đứng dậy đi lấy cốc nước. Lúc về, tôi nhìn thấy Tiểu Lâu cầm chuột bấm vào người nhân vật trong trò chơi, nhìn cái tên hiện ra trên đầu nhân vật, về mặt không biết nên hình dung thế nào.

"Sao thế?" Tôi hỏi, cầm cốc ngồi xuống phái trước máy tính.

Tiểu Lâu nghiêng đầu liếc tôi: "Thất Thất, bạn thật là biến thái".

Tôi sững sờ một chút: "Cái gì? Tại sao bạn lại có kết luận này?"

"Đã chia tay thoải mái như vậy rồi, vì sao khi chơi game còn phải lấy tên cậu ta? Rõ ràng là tâm lý bạn có vấn đề, muốn khống chế cậu ta, đùa bỡn cậu ta, chà đạp cậu ta mà!"

Tôi cười, không thừa nhận, cũng không phủ nhận: "A, không nhìn ra Tiểu Lâu nhà mình cũng biết phân tích lòng người cơ đấy!"

Tiểu Lâu nhìn tôi rất khinh bỉ: "Tớ đoán là nếu bạn có nuôi một con chó thì nhất định cũng sẽ gọi nó là Thảm Độ".

"Sai rồi", tôi nghiêm mặt, "Tớ biết gọi nó là Tần Tiểu Lâu".

"Đưa một triệu nhân dân tệ tiền phí bản quyền đây, tớ sẽ cho phép bạn dùng". Tiểu Lâu hừ một tiếng, chìa tay ra.

Tôi gạt tay cô ấy ra: "Đây là tài khoản của chính Thảm Độ".

Tiểu Lâu sững sờ nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng dường như sợ gọi lại những kí ức không vui của tôi, cô ấy hỏi hết sức thận trọng: "Vì sao dùng tài khoản của cậu ta?"

"Vì tài khoản của tớ có cấp bậc quá thấp. Đây chính là một thánh kỵ sĩ cấp chín mươi chín đấy. Luyện cấp vất vả lắm, có thể dùng nhân vật có sẵn, tại sao lại không dùng?"

Tiểu Lâu nhú mào: "Chỉ vì điều này thôi à?"

Tôi nhún vai: "Chỉ thế thôi".

Tiểu Lâu hừ một tiếng tỏ ý không tin, một lát sau lại nhẹ nhàng hỏi: "Cậu ta biết không?"

"Thảm Độ?" Tôi lắc đầu, "Tớ không biết anh ấy có biết hay không".

Tiểu Lâu đảo mắt, đột nhiên đưa tay nắm vai tôi, hạ thấp giọng, có vẻ rất hứng thú: "Theo bạn, nếu cậu ta biết thì sẽ có phản ứng gì?"

Tôi làm bộ làm tịch suy nghĩ vài giây: "Nói không chừng cũng sẽ chìa tay ra, nói cần trả bao nhiêu tiền sử dụng phí".

Tiểu Lâu lại sững sờ một lát, sau đó đẩy tôi một cái, vừa lùm tôi vừa tránh ra.

Tôi cười một tiếng, tiếp tục chơi game.

Vừa rồi đi lấy nước, sau đó lại nói chuyện với Tiểu Lâu một hồi, nhân vật của tôi đã đứng yên rất lâu. Bởi vì vừa bị chết nên kênh tán gẫu có một trống không, không biết sau đó Dịch Hàn nói gì. Cậu ta đã gặp Thảm Độ? Sau đó xảy ra chuyện gì? Bây giờ anh ấy... có khỏe không?

Những vấn đề này giống như những móng vuốt không ngừng cào cấu trong lòng tôi. Tôi đang do dự có nên tìm Dịch Hàn để hỏi hay không thì những người trong đội đã hỏi tôi có đi đánh cáo nữa hay thôi, người nào cũng cười có vẻ rất xấu xa. Tôi nghĩ có lẽ không cần chờ đến ngày mai, toàn bộ mọi người trong máy chủ này đều sẽ biết chuyện Thảm Độ bị cáo cắn chết.

Vì vậy tôi rất buồn bực nói không đi nữa.

Đám quái vật đó lại còn nói sẽ kiếm một ít đuôi cáo về an ủi tôi, cười đùa một trận rồi không nói gì nữa.

Tôi lại đứng ở đó rất lâu, rốt cục quyết định phải đi tìm Dịch Hàn. Đột nhiên tôi phát hiện một người mới đang đứng bên cạnh tôi, có vẻ như cũng đứng yên rất lâu rồi.

"Có cần giúp đỡ không?" Tôi hỏi.

Một lát sau hắn mới đáp lời: "Hỏi tôi à?"

Người mới này tên là Bạch Hiểu Trì.

Tôi gõ một mặt cười: "Đúng vậy, dường như bạn đã đứng cạnh tôi rất lâu rồi mà. Có chuyện gì cần hỗ trợ không? Cứ nói đi!"

Hắn cũng gõ một mặt cười: "Đứng bên cạnh bạn tức là có việc cần bạn hỗ trợ à?"

Tôi lập tức nghẹn lời. Nếu là những người khác, khi tôi mở miệng hỏi, nhất định họ sẽ xin tiền, xin trang bị hay đề nghị kèm họ đi luyện cấp. Đây là lần đầu tiên tôi gặp một người mới hỏi ngược lại tôi như vậy.

Tôi cười cười: "Nếu không cần hỗ trợ thì tôi đi trước đây. Tạm biệt!"

"Ồ, tạm biệt!" Hắn nói.

Sau đó tôi chạy đi tìm Dịch Hàn, gã này đang mặc cả với hai thương nhân, thấy tôi đến, cậu ta lập tức cho tôi một cái hôn gió: "Bạn thân ái, bạn tới đúng lúc quá. Đến xem thanh đoàn kiếm tở vừa mới chọn được này".

Tôi toát mồ hôi: "Tở đến không phải để trả tiền giúp bạn".

"Có vấn đề gì đâu. Người ta rất thích thanh kiếm đó, tặng người ta làm quà sinh nhật đi". Cậu ta làm nũng, còn không ngừng thả trái tim, liếc mắt đưa tình.

May mà trừ về mặt hơi phong phú một chút, trò chơi này cũng không thể có hành động tứ chi giống như những trò chơi khác, nếu không gã này nhất định sẽ lao tới ôm tôi. Mặc dù trong trò chơi cậu ta là một người đẹp bốc lửa, nhưng dù sao cũng là một gã bạn thân, vừa nhìn thấy cái tên đó là trước mặt đã hiện lên khuôn mặt của ông bạn họ Hàn. Vừa nghĩ đến cảnh hắn làm nũng tôi với khuôn mặt đó, tôi đã buồn nôn đến mức suýt nữa nôn cả cơm ăn từ tối hôm trước ra.

Tôi vừa gõ biểu tượng nôn mửa vừa nói: "Sinh nhật bạn đã qua hai tháng rồi".

"Vậy thì coi như chúc mừng sinh nhật muộn hai tháng của người ta là được".

Tôi biết nếu không đạt được mục đích thì tối nay cậu ta sẽ không nói chuyện khác. Vừa gõ biểu tượng trán nổi gân xanh, tôi vừa bỏ tiền mua thanh đoàn kiếm cậu ta nói. Thực ra cậu ta đã chơi từ khi close beta đến bây giờ, hoàn toàn không thiếu chút tiền ấy, cũng không thật sự coi loại vũ khí như thế này ra gì, chẳng qua cậu ta chỉ thích bắt nạt tôi vậy thôi. Từ sau khi biết tôi đang dùng tài khoản của Thẩm Độ, ngày nào gã này cũng lấy việc đùa giỡn Thẩm Độ làm niềm vui. Nể tình là bạn học cũ, hơn nữa tài khoản tôi dùng vẫn đều do cậu ta nạp tiền, tôi cũng chẳng muốn tính toán với cậu ta. Kết quả là toàn bộ mọi người trong máy chủ đều cảm thấy Na Thuần Phương Hoa và Thẩm Độ có quan hệ cực kì mập mờ.

Tôi đưa đoàn kiếm cho cậu ta, cậu ta lại thổi một cái hôn gió: "A, cảm ơn. Nào, hôn một cái! Người ta thích bạn lắm đấy!"

Tôi xem thường, chuyển sang kênh đối thoại riêng tư: "Đồ gay, đừng có làm tở buồn nôn nữa. Bạn nói đã nhìn thấy Thẩm Độ, chuyện thế nào?"

Cậu ta yên lặng một lát rồi mới trả lời: "Không có gì, buổi trưa ra ngoài ăn cơm cùng đồng nghiệp tình cờ gặp thôi. Nói chuyện bằng quơ đâm câu ba điều".

"Ồ", ngón tay tôi gõ bàn phím hơi run rẩy, gõ một câu, cảm thấy không ổn lại xóa mất, mấy phút mới gõ ra vài chữ: "Dạo này anh ấy thế nào?"

Lần này hắn lại trả lời rất nhanh: "Thoạt nhìn cũng không tồi, để râu rồi, trông càng giống một gã thô phỉ".

Tôi không cảm được cười thành tiếng, bắt đầu tưởng tượng hình ảnh Thẩm Độ để râu. Bên kia Dịch Hàn nói tiếp: "Hình như cậu ta đã nghỉ việc rồi, góp vốn với người khác mở hàng quán gì đó. Cậu ta cho tở một tấm danh thiếp, bảo tở rảnh rồi tới chơi. Lần sau cùng đi nhé!"

"Ồ", tôi buột miệng đáp lời, nhịp tim đập nhanh hơn không khống chế được.

"Đúng rồi", Dịch Hàn gõ một vẻ mặt rất xấu hổ, "Tở nhất thời lỡ miệng, nói với cậu ta chuyện bạn đang dùng tài khoản của cậu ta rồi..."

"Cái gì?" Tôi kinh hoàng, hầu như phải nhảy dựng lên.

"Thất Thất, bạn không được giận, tở... cái này... chẳng qua chỉ là lỡ miệng thôi". Dịch Hàn bên kia hình như hơi lo lắng, tôi vội vàng nói, "Không sao. Anh ấy phản ứng thế nào?"

"Cũng không nói gì cả, có điều..."

"Có điều cái gì?"

"Có điều cậu ta dặn tớ nhắc nhở bạn một chút, nói sức khỏe của bạn vẫn không tốt, đừng chơi game muộn quá. Trời lạnh rồi, cẩn thận đừng để nhiễm lạnh".

Ngực tôi lập tức nóng bừng, tôi vô thức che miệng lại, mũi liền bắt đầu cay cay.

Trước mắt bỗng mờ dần, sau đó Dịch Hàn còn nói gì đó nữa nhưng tôi không đọc nổi chữ nào, chỉ cảm thấy một tâm tình khó gọi tên nào đó không ngừng trào lên từ đáy lòng rồi lan tràn ra khắp cơ thể.

Tôi nghĩ, mình hết thuốc chữa rồi.

Không ngờ đang ngồi trước máy tính, nhìn một nhân vật trong trò chơi, tôi lại không cảm được nước mắt chỉ vì một câu bạn trai đã chia tay một năm nhờ người khác chuyển lời cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hôm sau lại đi làm như thường lệ, buổi chiều tôi nhận được điện thoại của Tiểu Diệp. Tiểu Diệp bảo tôi đi làm về đến thẳng chỗ cô ấy.

Tiểu Diệp tên là Diệp Huân Y, là hoa khôi của khoa chúng tôi thời đại học. Tiểu Diệp, Tiểu Lâu, Kiều Qua và tôi ở cùng một phòng kí túc, thân thiết như chị em. Năm ngoái Tiểu Diệp tự mở một quán cà phê nhỏ, mấy người chúng tôi cũng đóng góp chút tiền, xem như góp một phần vốn. Đương nhiên chúng tôi đã coi nơi này là điểm tụ tập thường xuyên của mình.

Quán cà phê tên là CLOVER, được trang trí theo phong cách đơn giản mộc mạc, Thẩm Độ là người thiết kế. Khi đó tôi và anh còn yêu nhau, anh mới nhận được một giải thưởng lớn, lại giành được sự khen ngợi của một kiến trúc sư nước ngoài nổi tiếng, cũng là thời kì thành đạt nhất của anh.

Mà nay cảnh còn người mất, nhất là hôm qua mới nhận được tin tức về Thẩm Độ lần nữa. Đi tới trước cửa CLOVER, nhìn cảnh thương tình, tâm tình tôi không khỏi trở nên sa sút.

Trên cửa kính có treo chuông. Tôi đẩy cửa đi vào, Tiểu Lâu đang ngồi trước quầy phục vụ xem tạp chí và Tiểu Diệp đang đun cà phê sau quầy đều bị tiếng chuông kinh động, ngẩng đầu lên nhìn tôi.

"Hi!" Tôi giơ tay lên chào hai người rồi ngồi xuống bên cạnh Tiểu Lâu, "Sao bạn đã đến đây rồi?"

"Bây giờ tớ là người thất nghiệp nên đương nhiên phải đi khắp nơi tìm kiếm sự giúp đỡ mà", Tiểu Lâu cười, "Bạn lo chỗ ở, Tiểu Diệp lo ăn, nếu Kiều Qua mà ở đây thì tớ sẽ bắt cô ấy lo mặc".

"Nói đến Tiểu Kiều", Diệp Huân Y đưa cà phê vừa đun xong cho tôi, "Cô ấy sắp cưới rồi".

"Cái gì?" Tôi giật mình, bàn tay khẽ run, đổ nguyên cả thìa đường vào cốc, "Bao giờ cưới?"

"Hôm qua cô ấy gọi điện thoại cho tớ, nói tháng sau sẽ cưới, hỏi bọn mình có thể đến được không. Hôm nay gọi hai bạn đến chính là để bàn bạc một chút xem".

"Tháng sau à?" Tôi trầm ngâm một lát, "Cô ấy định tổ chức ở đâu?"

"Thành phố B, không thấy nói sẽ về đây".

Kiều Qua là người ít tuổi nhất trong phòng chúng tôi năm đó, là một người có nhiệt tình, dũng khí và tinh thần mạo hiểm mà tôi không có. Năm đó vừa mới tốt nghiệp, cô ấy đã theo người bạn trai cũng tràn ngập sức sống và dào dạt nhiệt tình của mình đến miền tây dạy học. Thoảng chốc đã mấy năm, cô ấy lại là người kết hôn sớm nhất trong số chúng tôi.

Có điều, nghĩ đến việc phải đi xa như vậy để uống rượu mừng, tôi lại nhủ mảy.

Tiểu Diệp nhìn tôi: "Bạn không đi được đúng không?"

"Ờ", tôi gật đầu, "Mới được nghỉ quốc khánh không lâu, lại đang trong thời kì cải tổ công ty, lúc này xin nghỉ sợ là tương đối khó".

"Vậy tớ đi đại diện cho bạn cũng được, quan trọng là tấm lòng, chắc là Tiểu Kiều cũng sẽ không trách đâu". Tiểu Diệp quay lại nhìn Tiểu Lâu, hỏi: "Tiểu Lâu, bạn thế nào? Có đi được không?"

Không biết Tiểu Lâu đang suy nghĩ gì, lúc Tiểu Diệp gọi, cô ấy mới bừng tỉnh: "Giờ cơ? Tớ ấy à? Nếu vẫn chưa tìm được việc làm thì không thành vấn đề".

"Vậy thì để đến lúc đó nói tiếp".

Tôi đang bàn bạc với Tiểu Diệp xem nên tặng quà gì, đột nhiên Tiểu Lâu nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: "Nói đến kết hôn, tháng sau S Kun cũng phải kết hôn rồi".

Tôi lại giật mình, cả phê trong cốc suýt nữa bắn ra ngoài: "Cái gì?"

Ngay cả Tiểu Diệp cũng tròn mắt: "Sao hắn lại kết hôn? Với ai?"

Tiểu Lâu cúi đầu, nhẹ nhàng đáp: "Không biết, chỉ nói với tớ là phải kết hôn thôi".

"Cái gì? Vậy mà bạn cũng không hỏi?"

Giọng nói của Tiểu Lâu càng nhỏ hơn: "Anh ấy lại không phải gì của tớ, anh ấy cưới vợ, tại sao tớ phải hỏi? Dù sao có hỏi cũng không biết là ai, cũng sẽ không thay đổi gì cả".

Tôi và Tiểu Diệp liếc nhau, không hẹn mà cùng ngậm miệng.

S Kun là bạn quen trên mạng của Tiểu Lâu, quen biết nhau từ khi cô ấy mới lên mạng, sợ là thời gian quen biết cũng không kém chúng tôi là bao.

Bọn họ chưa từng gặp nhau, chỉ có qua lại bằng thư điện tử, nghe nói vẫn rất hợp nhau, có một dạo hầu như cứ mở miệng là Tiểu Lâu lại phải nhắc tới S Kun.

Mấy người chúng tôi cũng từng trêu đùa Tiểu Lâu, nói rằng cô ấy vướng phải tình online rồi, kêu gào bắt Tiểu Lâu phải lỗi người ta từ đầu mạng bên kia về xem mồm nàng mới đọc thế nào. Nhưng công tác bảo mật của Tiểu Lâu làm rất tốt, không hề lộ một chút tin tức nào, chúng tôi thăm dò bao nhiêu lâu mà ngay cả cái tên cũng không dò hỏi ra được. Vì người đàn ông đó ở thành phố S nên chúng tôi đành phải dùng tên thành phố để gọi thay, gọi người đó là S Kun. Ngay cả chính Tiểu Lâu cũng đổi cách xưng hô từ "người đó" thành S Kun, thế là chúng tôi càng không thể nào thăm dò được nữa.

(kun: Hậu tố trong tiếng Nhật, -san: người bạn bình thường, -kun: người con trai thân thiết, -chan: người con gái thân thiết, -sensei: thầy cô, -senpai: người học khóa trên, cấp trên, -sama: ngài, biểu lộ sự kính trọng.

kun và chan không có sự phân biệt quá rõ ràng. Vẫn có thể dùng kun để gọi con gái và ngược lại. Thường thì dùng với ý nghĩa trêu chọc, đùa giỡn. Như dùng -kun để gọi con gái ý tức là cô nàng này ngỗ ngược, tính nết giống con trai chẳng hạn. Nguồn Internet)

Sau một thời gian chúng tôi cũng đã quen, trong tiềm thức vẫn coi S Kun như người tình online của Tiểu Lâu. Mặc dù Tiểu Lâu là người bảo thủ nhưng cũng vẫn thừa nhận địa vị đặc thù của S Kun.

Vậy mà lúc này đột nhiên từ miệng Tiểu Lâu được biết tin tức S Kun sắp cưới vợ, đối với tôi, đây quả thực còn là tin sét đánh hơn cả Tiểu Kiều đi lấy chồng.

Có điều chính bản thân Tiểu Lâu không nói nữa nên chúng tôi cũng không tiện hỏi nhiều. Vậy là đề tài lại chuyển tới vấn đề chọn quà cưới gì cho Tiểu Kiều. Do Tiểu Lâu vẫn nhất quyết phải tặng một món quà đặc biệt mà lại có ý nghĩa, bản bạc rất lâu vẫn chưa đưa ra kết luận được nên chúng tôi ở lại chỗ Tiểu Diệp ăn tối luôn.

Vừa chuẩn bị ăn cơm thì Đông Phương về. Tiếng chuông treo trên cửa còn chưa dứt, anh ta đã hỏi trước: "Nấu món gì mà thơm thế, chỉ người đã thấy đói rồi".

"Em tưởng anh bảo hôm nay không về cơ mà?" Tiểu Diệp cười, đứng dậy đi lấy bát đĩa cho anh ta.

"Công việc diễn ra rất thuận lợi nên đã hoàn thành trước thời gian dự tính". Đông Phương cười, gật đầu với chúng tôi: "À, hôm nay đông đủ quá nhỉ, Tiểu Lâu và Thất Thất đều đến cả".

"Vâng, bọn em đang bàn bạc về đám cưới của Tiểu Kiều".

"Là Kiều Qua ấy à?" Đông Phương đi rửa tay rồi ngồi xuống vị trí bên cạnh Tiểu Diệp, tiện tay nhận bát đĩa Tiểu Diệp đưa: "Cô ấy sắp cưới rồi à? Đúng là bất ngờ. Không phải cô ấy là người ít tuổi nhất trong số bọn em sao?"

"Đúng vậy. Mà nói đến chuyện này, người lớn nhất là Tiểu Diệp", Tiểu Lâu nhìn bọn họ trêu chọc: "Bây giờ Tiểu Kiều cũng phải lấy chồng rồi, hai người định bao giờ mới cho mọi người uống rượu mừng đây?"

Đông Phương là bạn trai Tiểu Diệp. Khi chúng tôi học năm thứ hai đại học thì cũng là kỉ niệm năm mươi năm thành lập trường, nhà trường tổ chức lễ kỉ niệm rất rầm rộ, các khóa đã tốt nghiệp cũng đều có cựu sinh viên về thăm. Tiểu Diệp là thành viên đội lễ tân, vì vậy đã quen biết một người học trên chúng tôi mấy khóa nhận lời mời về dự lễ, người đó chính là Đông Phương Tịch. Khi khiêu vũ, hai người nhảy với nhau mấy điệu, lập tức có cảm tình với

nhau. Sau khi thường xuyên qua lại chưa được một tháng đã xác định quan hệ yêu đương và kéo dài tới tận bây giờ.

Tiểu Diệp tỏ ra hơi xấu hổ, còn Đông Phương lại thoải mái ôm vai cô: "Mùa xuân sang năm, ra giềng anh cưới em".

Mọi người bật cười, Đông Phương lại hỏi: "Còn hai đứa nữa, cũng trưởng thành hết cả rồi, bao giờ mới giải quyết vấn đề cá nhân đây? Có cần anh giới thiệu mấy người đàn ông tốt cho hai đứa không?"

Tiểu Diệp nói bằng giọng mỉa: "Hai đứa bọn nó đều có vấn đề về tâm lý, anh đừng giới thiệu mà làm hại người ta".

"Này này!" Tôi làm bộ sầm mặt: "Quen biết thì quen biết, bạn mà nói lung tung là tớ vẫn kiện ra tòa vì tội xúc phạm nhân phẩm đấy".

"Đúng thế đúng thế", Tiểu Lâu hòa theo, "Ai có vấn đề tâm lý chứ?"

"Ồ, không có vấn đề, hai bạn bình thường lắm!" Tiểu Diệp hừ một tiếng, đưa ngón trỏ chỉ vào mũi từng đứa chúng tôi: "Có điều một đứa tự cho là thanh cao, nhìn ai cũng không vừa mắt. Một đứa chỉ cần có đàn ông theo đuổi là lại thấy phiền hà, trốn mất tầm mắt tích. Đây đúng là những biểu hiện quá bình thường mà!"

Chúng tôi lập tức nghẹn lời.

Tiểu Lâu ho nhẹ một tiếng, "Được rồi, cứ coi như có vấn đề cũng được, nhưng bạn có thể nói khéo léo một chút hay không?"

Đông Phương ngồi bên cạnh nghe, lúc này lại cười nhẹ một tiếng, đột nhiên tung ra một câu rất văn nghệ sĩ: "Một người 'ngàn cánh bướm qua đều không phải', một người 'chỉ ở Vu sơn mới có mây'"

(Câu đầu trong bài Mộng Giang Nam kỳ 2 của Ôn Đình Quân và câu thứ hai trong bài Ly tư của Nguyên Chấn)

Tôi lại ngẩn ra lần nữa, khoe miệng vô thức nhếch lên tạo thành một nụ cười tự giễu.

Đúng là người đã nhiều năm nhìn con đường chúng tôi đi, chỉ cần một câu đã chỉ rõ bản chất vấn đề.

Tiểu Lâu cũng cười nói: "Không ngờ anh Đông Phương cũng biết ngâm thơ cơ đấy".

Đông Phương nói: "Biết làm sao được, vị khách hàng dạo này phải tiếp xúc là một người thích thơ từ ca phú, anh cũng đành phải học đòi văn vẻ theo một chút. Chẳng qua là ngày thường không thấp hương, lúc cần mới ôm chân Phật, làm sao so với Tiểu Lâu được".

Nghe vậy, Tiểu Lâu lại yên lặng.

Tiểu Lâu cực thích thơ từ, còn mấy đứa chúng tôi đều không hứng thú lắm. Trên phương diện này, chỉ sợ S Kun còn nói chuyện với Tiểu Lâu hợp hơn chúng tôi nhiều".

Tôi thở dài, đưa tay ôm vai Tiểu Lâu: "Được rồi được rồi, hai người cũng đừng có sốt ruột. Nếu thật sự không được thì em và Tiểu Lâu sống với nhau là cùng. Cái này gọi là 'Gió to sóng vỗ nào ngờ, Bướm mây kéo thẳng qua bờ biển xanh'".

(Hai câu cuối trong bài Hành lộ nan số 1 của Lý Bạch, bản dịch Trần Trọng Kim)

Tiểu Lâu suốt nửa phun ngum trà trong miệng ra, cười mắng: "Cái gì cái gì đấy? Lý Bạch mà nghe thấy bạn dùng thơ của ông ấy như vậy thì nhất định sẽ khóc mà chết".

"Dù sao ông ấy cũng đã chết rồi, có vấn đề gì đâu".

Mọi người cùng bật cười, sau đó đề tài lại được chuyển đi.

Tuy nhiên hai câu thơ Đông Phương đọc vẫn vang vọng mãi trong lòng tôi.

Nếu như "Ngàn cánh bướm qua đều không phải" là nói Tiểu Lâu, vậy thì S Kun được coi là gì?

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Buổi tối mới vào trò chơi, Chanh Tử đã ở đó chờ tôi.

Chanh Tử chính là cô gái hôm qua nhờ tôi kèm đi đánh cáo, tính cách rất còi mớ, hoạt bát đáng yêu. Chanh Tử gỡ một biểu tượng che miệng cười, đưa cho tôi một đồng đuôi cáo: "Có chín trăm chín mươi chín cái, đại ca, anh đi đánh thêm một ít sợi tơ là có thể may một chiếc áo choàng da cáo rồi. Nghe nói có khả năng trấn tà rất tốt".

Tôi gỡ một chuỗi đầu ba chấm cho cô ấy xem.

Cô bé tiếp tục che miệng cười: "Hôm nay em kết hôn, đại ca, anh phải đến đây".

Chanh Tử nói kết hôn chính là kết hôn trong trò chơi, tôi gật đầu nhận lời, hỏi: "Mấy giờ?"

"Đúng chín giờ. Không được đến muộn".

Tôi nói: "OK".

Vậy là cô ấy rất vui vẻ chạy về bên cạnh chồng chưa cưới để cùng đi mua váy cưới.

Tôi xem thời gian, còn có hơn nửa tiếng, thế là quyết định đi đánh sợi tơ, dùng đồng đuôi cáo này làm thành áo choàng tặng cô ấy. Không ngờ sơ ý quên không mang cánh về thành, đành phải lẹ mọ đi bộ trở về.

Đi về tới gần thủ đô, tôi nhìn thấy một người mới bị một con gà con đuôi đánh.

Tình hình này rất hiếm thấy, bởi vì loại quái vật gà con này có cấp bậc thật sự quá thấp, cho dù là người mới vừa tạo tài khoản, cho dù là những nhân vật phi chiến đấu như thợ may hay đầu bếp, cùng lắm cũng chỉ cần uống một lọ thuốc là có thể giải quyết được, hoàn toàn không thấm hại đến mức bị nó đuôi đánh như vậy. Huống hồ cho dù thật sự đến tình trạng này thì cũng có thể dùng cánh dịch chuyển tức thời hoặc cánh về thành chạy thoát, nói chung là sẽ không có ai cứ để nó đuôi chạy vòng vòng mãi như người này.

Cho nên tôi rất có hứng thú dừng lại một chút, sau đó phát hiện mình đã từng gặp người mới này.

Hắn tên là Bạch Hiểu Trì.

Hôm qua lúc tôi đứng ngơ ngẩn một chỗ, hắn vẫn đứng bên cạnh tôi, dường như cũng đã đứng rất lâu.

Tôi càng cảm thấy lạ. Trò chơi này mặc dù càng về sau càng khó lên cấp, nhưng trước khi lựa chọn nghề nghiệp thì việc thăng cấp lại rất dễ. Nói thế nào thì người này cũng đã vào chơi được hai ngày rồi, vì sao vẫn còn là một người mới bị gà con đuôi chạy trời chết?

Thế là tôi hỏi: "Có cần giúp đỡ không?"

Trong trò chơi, cướp quái vật là hành vi không đạo đức, cả tôi và Thảm Độ đều không làm trò này, đặc biệt là loại người chơi cuồng solo như Thảm Độ. Mặc dù thật sự không có lí do gì để cướp một con gà con như thế này, nhưng tôi vẫn hỏi một câu theo thói quen.

Bạch Hiểu Trì vẫn chạy, một chữ cũng không trả lời.

Tôi nghĩ, hôm qua lúc tôi hỏi hắn, hắn cũng tỏ rõ thái độ không muốn làm phiền người khác, vì vậy tôi chỉ đứng bên cạnh xem.

Không biết vì sao hắn chợt dừng lại một chút, gà con phía sau đuôi kịp, mổ một cái hắn chết lăn quay.

Thi thể hắn nằm một hai giây trên mặt đất, tôi đang nghĩ xem cần nói gì với hắn thì hắn đã biến thành một luồng ánh sáng về thành.

Ồ, người này!

Tôi nhún vai, đi về thành tìm một người bạn làm thợ may tên là Nhuộm Vải Đen, giao đuôi cáo và sợi tơ cho cô ấy, nhờ cô ấy may áo choàng giúp. Vừa tán dóc với người bên cạnh, tôi vừa đợi Nhuộm Vải Đen may áo.

Lúc này kênh trò chuyện riêng tư đột nhiên xuất hiện một câu, là Bạch Hiểu Trì gửi đến, hắn nói: "Bạn còn ở đây không?"

"Có!" Tôi trả lời.

"Ồ đâu?" Hắn hỏi.

Tôi nói vị trí của mình cho hắn, chỉ một lát sau đã nhìn thấy hắn đi tới. Không biết vì sao, vừa nghĩ đến cảnh hắn bị gà con đuôi vừa nãy là tôi lại không nhìn được cười, nhân tiện trong trò chơi cũng gỡ một biểu tượng cười lẫn lộn.

Bạch Hiểu Trì đi tới bên cạnh tôi, đứng một hồi rồi mới nói của thực ra vừa rồi tôi muốn cầu cứu, nhưng tôi gõ chữ quá chậm, mới gõ được một chữ đã chết rồi".

Tôi lại không nhìn được cười to, hỏi: "Chẳng lẽ bạn không biết đánh biểu tượng à? Gõ chữ rất mất thời gian, còn về mặt lại chỉ cần chớp mắt là xong. Nhân tiện tôi gỡ các biểu tượng "cứu mạng" và "giúp tôi" cho hắn xem.

Hắn lại yên lặng một hồi: "Cuồng quá quên mất".

Người này lại rất thẳng thắn. Tôi cười, hỏi tiếp: "Bạn không mang thuốc? Không mang cánh?"

Hắn nói: "Tôi không biết mua thuốc ở đâu. Cánh là cái gì?"

Tôi gõ ra vẻ mặt vệt đen: "Lần đầu tiên chơi LK à?"

"Ồ, nói chính xác thì là lần đầu tiên chơi game online".

Lần này đúng là gặp phải một người mới chính tông. Tôi cười cười, đang định dẫn hắn đến cửa hàng lại nhìn thấy tin nhắn của Chanh Từ gọi tôi đến giáo đường, hôn lễ sắp bắt đầu rồi.

Tôi ở một tiếng, sau đó hỏi một câu trên kênh trò chuyện công khai: "Có ai rảnh rồi kèm một người mới không?"

Nhuộm Vải Đen đưa chiếc áo choàng vừa may xong cho tôi, nhân tiện hỏi: "Bạn có việc bận à?"

"Ồ, hôm nay có người bạn kết hôn, kiểu gì cũng phải chơi rất muộn".

Lúc này Bạch Hiểu Trì xen vào một câu: "Không vấn đề gì đâu. Bạn cứ đi làm việc của mình đi, tôi có thể tự mình tìm hiểu".

Người ta đã nói như vậy rồi, tôi cũng không tiện dây dưa về vấn đề này nữa. Sau đó tôi đi tới một điểm giao dịch, định cho hắn một ít tiền.

Trò chơi này mặc dù giai đoạn đầu luyện cấp tương đối dễ dàng, nhưng vẫn không thể không có tiền mua thuốc, mua cánh, chi phí xe cộ thuyền bé. Nhìn hắn như vậy, có lẽ cũng không biết phải kiếm tiền thế nào.

Không ngờ tôi vừa điền số tiền vào khung giao dịch, hắn bên kia đã hủy bỏ giao dịch rồi.

Tôi rất khó hiểu, đánh một dấu hỏi.

Hắn lại có vẻ tức giận, nói: "Tôi tới tìm bạn không phải vì muốn bạn kèm tôi, hoặc muốn xin tiền bạn. Mong bạn đừng làm như vậy nữa. Tôi sẽ không nhận tiền của bạn vô duyên vô cớ".

Tôi lại sững sờ một lát, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Thậm chí cả kênh tán gẫu chung cũng dừng lại một chút.

Vài giây sau, Nhuộm Vải Đen mới đánh một mặt cười: "A, người này đúng là hay thật. Thẩm Độ, bạn cho tôi số tiền đó đi, hắn không cần nhưng tôi cần".

Bên cạnh còn có người ồn ào: "Lòng tốt của Thẩm đại ca bị xem như lòng lang dạ thú rồi".

"Tên mới chơi kia được đấy. Solo với hắn đi, giết chết hắn!"

"Ừ, gã tay mới này rất cá tính, tôi thích".

"Hôm qua chết thảm trong miệng cáo, hôm nay lại bị tay mơ xem thường. Thẩm đại ca, anh có thể lên trang chủ hai ngày liền đấy".

"..."

Tôi đành phải không ngừng đánh biểu tượng vệt đen. May mà lúc này Chanh Từ lại giục lần nữa, tôi vội vàng cười ha ha, trả lời đối phó vài câu rồi bỏ chạy đến giáo đường.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lúc tôi đến giáo đường, cô dâu chú rể và một đám thân bằng cố hữu đều đã có mặt. Cô dâu chú rể cũng đã mặc lễ phục xong, xem ra chỉ còn chờ tuyên thệ nữa thôi.

Vừa thấy tôi, Chanh Từ đã đánh một vệt mặt hầm hầm tức giận: "A, đại ca đúng là... Đã nói với anh là đúng chín giờ rồi mà còn đến muộn".

"Xin lỗi xin lỗi", tôi vội vàng đưa quà mừng ra.

"Anh chỉ tặng em thế này thôi à? Hơn nữa đuôi cáo vẫn là do bọn em tự đánh được".

"Em muốn cái gì?"

Bắt được cơ hội, cô bé lập tức giờ công phu sư tử ngoạn. May là mặc dù những thứ cô ấy đòi cũng khó đánh một chút, nhưng với cấp bậc của tôi bây giờ thì cũng không phải không làm được, chỉ cần dùng nhiều thời gian một chút mà thôi.

Tôi đồng ý, cô ấy mới vui vẻ ra mặt, đi tới bên cạnh chồng chưa cưới: "Được rồi, người đã đến đủ. Bắt đầu đi!"

Thế là có một người ngâm thơ rong bắt đầu tấu nhạc. Chủ rể cô dâu đi tới phía trước giáo chủ NPC tuyên thệ, trao nhẫn. Sau khi hoàn thành, từ trên đỉnh giáo đường bay xuống vô số cánh hoa. Cô dâu cười, tung bó hoa cưới ra, mấy cô gái xông lên tranh giành.

Rất giống với hôn lễ trong hiện thực.

"Thẩm Độ" ngồi trên ghế nhìn.

Tôi ngồi trước máy tính nhìn.

Có thể vì buổi chiều mới bàn bạc với Tiểu Lâu và Tiểu Diệp nên đột nhiên tôi nhớ tới Tiểu Kiều.

Không biết đám cưới của cô ấy sẽ như thế nào.

Trước đây học cùng nhau bốn năm, buổi tối về phòng kí túc cũng không ít lần thảo luận đám cưới của mình sau này sẽ thế nào thế nào. Không ngờ dường như mới chỉ chớp mắt mà chuyện này đã trở thành sự thật.

Nụ cười tự giễu lại lộ ra bên khóe miệng, năm đó tôi cũng không ít lần mơ mộng về hình ảnh mình mặc áo cưới. Váy cưới màu trắng, khăn voan màu trắng, khoác tay người đó... người đó...

Khuôn mặt Thẩm Độ lại xuất hiện trước mắt, tâm tình tôi đột nhiên trở nên rất phức tạp.

Tôi lắc lắc đầu, một lần nữa đưa tinh thần vào trong trò chơi, lúc này mới phát hiện không biết Bạch Hiểu Trì đã đứng bên cạnh tôi từ bao giờ.

"Thì ra còn có thể kết hôn". Hắn nói: "Hôn lễ kiểu này cũng hay thật".

Lúc này tôi không hề muốn thảo luận đến vấn đề hôn lễ, vì vậy chỉ tiện tay đánh một mặt cười.

Hắn yên lặng một hồi rồi hỏi: "Bạn giận à?"

Tôi đáp: "Đâu có".

Trên đời này luôn có vô số loại người, có người thích ý lại người khác, đương nhiên cũng có người muốn mọi việc đều phải dựa vào chính mình. Điều này thì có gì phải giận chứ, huống hồ Thẩm Độ sao có thể là một người nhỏ nhen như vậy?

Hắn nói: "Xin lỗi, ý tôi không phải thế, có điều..."

Lúc này Chanh Tử nói: "Đại ca, anh lại đây một chút".

Thế là tôi cười cười với Bạch Hiểu Trì rồi đi tới chỗ bọn họ, hỏi: "Chuyện gì?"

Một cô gái khác cướp lời: "Bọn em sẽ tặng Chanh Tử một món quà cưới đặc biệt".

"Quà gì?"

"Là thế này, bọn em đứng thành một hình trái tim, để Chanh Tử và Cây đứng ở chính giữa trái tim, sau đó dẫn một con BOSS đến để nó giết sạch bọn em. Sau đó để nguyên thi thể ở đó và chụp ảnh".

Tôi toát mồ hôi: "Ai nghĩ ra món quà biến thái như vậy?"

"Cái này anh đừng quan tâm. Anh có đi hay không?"

"Không đi", tôi nói, "Năm xương già này của tôi không chịu nổi giày vò như vậy".

"Ai nói thế, Thẩm đại ca, anh hào hoa phong nhã, đẹp từ trong ra ngoài mà".

Tôi lại toát mồ hôi: "Không cần nịnh bợ như vậy".

"Vấn đề là nếu như anh không đi thì chiều này của bọn em sẽ không làm được".

"Đúng vậy, anh nghĩ xem, nếu như người đi kéo BOSS về mà mới được nửa đường đã bị BOSS giết chết, hoặc dẫn về đến nơi mà bọn em còn chưa bố trí xong thì không có ý nghĩa gì. Vì vậy người đi dẫn quái về phải bảo đảm có thể dẫn nó về đến nơi, hơn nữa còn phải ngăn cản nó một hồi cho bọn em sắp xếp đội hình. Một nhiệm vụ anh đừng như vậy, trừ Thẩm đại ca, còn ai có thể làm được chứ?"

Mấy người mồm năm miệng mười, nhất quyết bắt tôi phải tham gia hoạt động biến thái kia cùng họ. Tôi nghĩ bụng, mình cũng không bận việc gì, vì vậy đã nhận lời.

Thế là một nhóm người bắt đầu xếp đội hình trên một khu đất trống, mọi người nhớ kỹ vị trí của mình để sau khi vào tháp từ vòng có thể xếp thành hình trái tim với tốc độ nhanh nhất.

Kết quả xếp đi xếp lại vẫn cảm thấy hình trái tim đó còn chưa hoàn hảo.

Cô gái đưa ra ý tưởng này tên là Ngọc, Ngọc, đánh ra một vẻ mặt rất buồn bực, nói: "Có thêm một người nữa thì tốt".

Trừ mấy người bạn rất thân mật và loại người tốt dở hơi như tôi, làm gì có ai muốn chơi một trò chơi nhảm chán như vậy với bọn họ. Nếu chịu chết mà không vấn đề gì thì không sao, nhưng sau khi chết còn mất tiền, mất kinh nghiệm, ai lại ngớ ngẩn như vậy?

Sau vài giây, Ngọc đột nhiên hỏi tôi: "Thẩm đại ca, người kia có phải bạn anh không?"

Tôi không biết cô ấy nói ai, vừa quay quanh tìm kiếm vừa hỏi: "Người nào?"

"Tay mới tên là Bạch Hiểu Trì ấy, vẫn đứng gần anh từ lúc ở giáo đường, bây giờ cũng vẫn ở đây".

Tôi thay đổi góc nhìn một chút, quả nhiên nhìn thấy Bạch Hiểu Trì đang đứng gần đó nhìn bọn tôi.

Ngọc nói: "Có thể gọi anh ta đến hỗ trợ hay không?"

Tôi đã vấp phải đá mấy lần ở chỗ hắc, nhưng bọn họ cứ liên tục nài nỉ, vì vậy lại đi tới nói với Bạch Hiểu Trì. Nói xong tôi còn thêm một câu: "Không đi cũng không sao", nhưng còn chưa kịp Enter thì hắn đã nhận lời một cách rất thoải mái.

Bởi vì Bạch Hiểu Trì chịu giúp đỡ nên kế hoạch biến thái này được thực hiện một cách thuận lợi. Một đám người xếp thành hình trái tim không hề nhúc nhích, bị BOSS Vua hắc ám chà đạp đến chết. Chanh Tử và Cây nhận được một món quà cưới rất đặc biệt, mọi người cũng chơi rất vui vẻ.

Tôi chào mọi người chuẩn bị thoát khỏi trò chơi, đột nhiên Bạch Hiểu Trì nói trên kênh cá nhân: "Cảm ơn bạn".

Tôi sửng sốt một lát, người này thật là kỳ dị. Tôi cho hắn tiền, hắn nói "Bạn không cần làm như vậy", tôi nhờ hắn giúp đỡ, hắn lại nói "Cảm ơn bạn".

Hắn nói tiếp: "Quả nhiên game online cần mọi người chơi cùng nhau mới vui vẻ".

Tôi gật đầu: ", tôi phải out đây, tạm biệt".

Trước khi thoát chương trình, tôi thấy hắn hỏi: "Ngày mai bạn lại đến chứ?"

Nhưng lúc đó tôi đã bấm nút thoát trò chơi.

Cũng không phải một vấn đề quan trọng gì, không cần phải đăng nhập lần nữa để trả lời, ngày mai lên mạng tôi sẽ đi tìm hắn là được.

Tắm rửa xong đi ra, tôi nhìn thấy Tiểu Lâu ngâm một liều thuốc đứng dựa vào ban công.

"Bạn bắt đầu hút thuốc lá từ bao giờ?" Tôi hỏi.

"Rất lâu rồi". Cô ấy vẫn đứng đó, vẩy tàn thuốc ra ngoài: "Không nghiện ngập gì, lúc nào buồn thì muốn hút một điếu thôi".

Cũng là nói bây giờ cô ấy rất buồn? Buổi chiều mới nói đến đề tài đó, bây giờ tâm tình cô ấy không tốt, đại khái tôi cũng có thể đoán được một phần nguyên do. Đang chuẩn bị đi ra ban công, chợt một cơn gió từ ngoài cửa thổi vào, tôi không tự chủ được co người, kéo chặt áo ngủ lại.

Tiểu Lâu liếc nhìn tôi: "Bên ngoài lạnh lắm, bạn về phòng ngủ sớm một chút đi".

Đang nào thì khúc mắc trong lòng cô ấy cũng không phải chuyện một vài ngày, cô ấy cũng không chỉ ở lại chỗ tôi một hai ngày, vẫn còn nhiều thời gian, vì vậy tôi gật đầu về phòng. Tôi còn chưa đi được vài bước, Tiểu Lâu ở sau lưng đột nhiên lại gọi: "Thất Thất".

Tôi quay đầu lại: "Gi?"

Cô ấy dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Theo bạn, anh ấy kết hôn, tớ có cần tặng quà cưới không?"

Anh ấy ở đây đương nhiên là S Kun. Tôi cười cười: "Vậy thì phải xem bạn đặt bản thân mình ở lập trường nào".

Cô ấy lại dừng lại một chút, sau đó nói: "Tớ hỏi một câu bạn đừng giận nhé. Nếu như, tớ nói là nếu như, nếu như Thẩm Độ kết hôn, bạn có tặng quà không?"

"Đương nhiên là có", tôi nói, "Nhưng quan hệ của bạn với anh ta có giống quan hệ của bọn tớ không?"

Cho dù tôi và Thẩm Độ đã chia tay, cho dù chúng tôi đã làm người yêu nên không thể làm bạn như trước, nhưng chúng tôi là hàng xóm bao nhiêu năm như vậy, ít nhất gia đình hai bên cũng vẫn có qua lại. Nếu anh phải kết hôn, bất kể nói thế nào tôi cũng không thể không tặng quà cưới cho anh.

Tiểu Lâu lại im lặng một hồi, sau đó nhẹ nhàng nói: "Cũng đúng, hai bạn quen biết nhiều năm như vậy, mà tớ thì thậm chí còn không biết mặt mũi anh ấy thế nào".

Lần này đến phiên tôi ngẩn ra. Thì ra chúng tôi tưởng mình hoàn toàn không biết gì về S Kun là do Tiểu Lâu làm công tác bảo mật rất tốt, bây giờ xem ra hình như chính cô ấy cũng biết rất ít. Thì ra người làm tốt công tác bảo mật lại là gã S Kun kia.

Nghĩ như vậy, tôi mỉm cười, nhướn mày lên.

Tiểu Lâu lại nói: "Không còn sớm nữa, bạn đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm". Hình như cô ấy không muốn nói chuyện với tôi nữa, ngay cả ánh mắt cũng đã dời qua chỗ khác.

Tôi cũng đành phải thờ dài đi về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gặp, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Hôm sau Bạch Hiểu Trì không lên trò chơi, Dịch Hàn cũng không lên, tôi và vợ chồng Chanh Từ đánh xác ướp ở kim tự tháp. Lúc chuẩn bị thoát game, có người hỏi tôi đang làm gì, tôi nói đùa, tôi đã làm người thừa hai tiếng. Chanh Từ liếc mắt nhìn tôi, nói: "Hâm mộ không? Hâm mộ không? Đại ca, vậy anh cũng kết hôn đi!"

"Với ai?"

"Hê, Thẩm đại ca muốn kết hôn mà còn sợ không tìm được người? Tất cả người đẹp trong server đều sẽ đồng ý ngay!"

Ngọc bên cạnh nói xen vào: "Đúng vậy, đúng vậy. Thẩm đại ca, nếu anh đồng ý lấy em thì em sẽ lập tức li hôn để lấy anh".

Tôi toát mồ hôi: "Cái đó thì thôi".

"Đi nói với GM ấy, nói Thẩm Độ muốn kén vợ, chắc chắn topic này sẽ nóng lắm".

"Ồ đúng, ai đó đi lập topic đi, Thẩm Độ luận võ kén vợ".

"..."

Một đám đông đứng tụ tập ồn ào chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Tôi tùy tiện ứng phó vài câu với bọn họ, trong lòng lại không cảm được thờ dài.

Bạn xem, Thẩm Độ bao giờ cũng là một người đàn ông được hoan nghênh.

Bất luận ở đâu.

Tiểu Lâu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mua một bộ đồ gốm gửi S Kun làm quà cưới.

Lúc gửi, Tiểu Lâu hỏi tôi: "Theo bạn thì gửi đồ gốm qua chuyển phát nhanh có sợ bị vỡ trên đường không?"

Tôi tức giận lườm cô ấy, đã biết rõ có khả năng đó, vì sao còn chọn thứ đồ dễ vỡ để gửi đi ngàn dặm xa như vậy? Tôi hỏi: "Bạn nghĩ nó có bị vỡ không?"

Cô ấy trầm ngâm một hồi, sau đó cũng lườm tôi: "Làm sao có thể vỡ được".

Nhưng chỉ vì một chuyện không thể nào xảy ra mà cô ấy phải suy nghĩ gần một phút.

Tôi cười cười, gọi chuyển phát nhanh đến nhà giúp Tiểu Lâu, ngồi xem cô ấy viết hóa đơn rồi gửi đi.

Tiểu Lâu tự mình đưa nhân viên ra cửa, thở dài thật dài, rồi không nói gì cả ngày hôm đó.

Quả cưới của Tiểu Kiều cuối cùng được phán quyết là một chiếc vỏ gối ôm thêu chữ thập do chúng tôi tự tay thêu. Không cần nghĩ cũng biết đây nhất định lại là một ý kiến tồi của cô nàng Tiểu Lâu ngớ ngẩn này.

Tôi rất buồn bực tròn mắt nhìn cô ấy, nhưng cô ấy lại tỏ ra đắc chí, nói tặng vỏ gối ôm vừa thuận tiện, vừa thực dụng, lại vừa đẹp, còn có ý nghĩa kỉ niệm.

Có lẽ cô ấy không nghĩ, nếu Tiểu Kiều sẽ sử dụng cái vỏ gối này thật thì điều đó cũng có nghĩa sau này Tiểu Kiều chỉ có thể mua ruột gối với kích thước của cái vỏ gối này, cũng không biết là có thực dụng và thuận tiện thật hay không. Có điều kết quả cuối cùng vẫn là, ngày ngày vừa đi làm về tôi đã phải ngồi trước một đồng hoa văn, vát và học cách thêu chữ thập chết tiệt đó.

Lúc này vấn đề điều chỉnh nhân viên trong công ty cũng dần dần trở nên rõ ràng.

Nơi tôi làm việc là một tòa soạn tạp chí trực thuộc một công ty văn hóa. Đó là tạp chí thời trang, đã xuất bản nhiều năm ở thành phố này, lượng phát hành cũng rất ổn định. Nhưng ông chủ lại luôn kêu ca vẫn chưa kiếm được nhiều tiền, lúc nào cũng đau khổ suy nghĩ biện pháp cải cách đổi mới, chỉ hận một quyển tạp chí không thể đổi được một xấp vàng lá cùng độ dày về cho ông ta.

Tôi làm việc ở đây được gần bốn năm, Tổng biên tập đã thay đổi hai ba lần, còn tôi vẫn ngồi nguyên một vị trí. Chỉ cần tiền lương vẫn tăng đều đều, tôi cũng chẳng muốn quan tâm rốt cục Tổng biên tập của mình là họ Trương hay là họ Vương.

Đồng sự Tô San đứng dậy rót nước, nhân tiện chạy đến tổ biên tập mỹ thuật tán dóc, ghé sát bên cạnh tôi hạ giọng nói: "Chị Thất, chị đoán lần này điều chuyển, ai sẽ làm Tổng biên tập?"

Tôi nhìn màn hình máy tính, lật xem ảnh minh họa cho các bài báo, tùy tiện đáp: "Tôi biết đâu được".

Tô San nói: "Em nghe nói là Tề Mặc".

Tề Mặc là một người đi trước, đến công ty làm việc sớm hơn tôi một năm.

Lúc mới vào làm việc ở đây, tôi đã được anh ta chăm sóc rất nhiều. Có điều sau đó anh ta bị điều đến bộ phận khác. Tôi không ngờ anh ta lại về, nghe thấy là anh ta, tôi không khỏi ngước mắt lên nhìn Tô San.

Tô San khẽ chớp mắt, hình như rất chờ mong phản ứng của tôi.

Thế là tôi cười một chút: "Ồ, có kinh nghiệm, lại có năng lực, là anh ấy cũng không có gì lạ".

"Nói vậy cũng đúng". Tô San cũng cười cười: "Chị Thất, vậy chị cho rằng anh ấy sẽ đề cử ai làm Phó tổng biên tập?"

Tôi quay đầu đi, tiếp tục xem hình ảnh trên màn hình, thân nhiên nói: "Ai biết được? Chỉ cần không giảm lương của tôi là được rồi, quan tâm ai là toognr ai là phó làm gì".

Tô San lại cười, nói thêm vài câu vô thưởng vô phạt rồi quay về vị trí của mình.

Cô ấy vừa đi khỏi, một cửa sổ chat MSN xuất hiện. Tôi mở lên xem, là đồng nghiệp A Tầm: "Người phụ nữ này lắm chuyện thật".

Tôi quay người sang nhìn A Tầm đang ngồi ngay bên phải tôi: "Này..."

Cậu ta ho một tiếng ngắt lời tôi, lại nói tiếp trên MSN: "Chị Thất, nói chuyện trên này".

A Tầm cũng là biên tập hình ảnh như tôi, lại là sinh viên học dưới khóa tôi, thậm chí hầu như có thể coi là được tôi dắt tay chỉ việc đến bây giờ. Cho nên trước mặt tôi, cậu ta không bao giờ giữ mồm giữ miệng, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta lòng vòng như vậy. Vì thế tôi gõ một dấu hỏi chấm rồi gửi đi.

A Tầm nói: "Cô ta đang thăm dò chị đấy".

Tôi thoáng giật mình, lại gõ một dấu hỏi.

A Tầm nói: "Lần này cải tổ, nghe nói cô ta đã đầu tư rất nhiều cho vị trí Tổng biên tập. Kết quả vẫn không giành được cái ghế đó, vậy là đổi sang nhắm nhe Phó tổng biên tập. Cô ta sợ chị tranh đoạt với cô ta".

Tôi lại hơi giật mình: "Không đến nỗi đó chứ? Tô San?"

A Tầm gửi một biểu tượng khinh bỉ: "Chị cho rằng cô ta vẫn là cô nàng nữ sinh năm đó khóc lóc kéo tay áo chị à?"

Tôi đột nhiên không biết phải trả lời thế nào.

Tô San vào công ty hai năm trước.

Khi đó cô ấy vừa mới tốt nghiệp, tóc dài mượt mà, mắt to, da trắng, cảm nhẹn. Dừng lời của A Tầm mà nói, cô ấy đậm mùi nữ văn nghệ sĩ từ đầu đến chân.

Lần đầu tiên cô ấy độc lập phụ trách một chuyên mục đã mắc lỗi, bị Tổng biên tập chỉ mũi mắng. Cô ấy cắn răng, ngồi lại công ty làm việc suốt đêm.

Hôm đó phải chờ bài viết của cô ấy, tôi cũng ngồi cùng cô ấy suốt đêm trong phòng làm việc.

Buổi sáng hôm sau, tôi lắc Tô San đang nằm ngủ gục trên bàn làm việc dậy, đưa cho cô ấy một cốc sữa đậu nành nóng.

Nhưng cô ấy không nhận, thần thờ một hồi lâu rồi kéo tay áo tôi bật khóc, bị A Tầm đi làm sớm nhìn thấy trêu chọc hồi lâu. Có điều sau đó Tô San đã rất quan tâm, cả ngày chị Thất chị Thất, có thứ gì cũng chia cho tôi một phần.

Tôi thật sự không ngờ, một cô gái như vậy mà cũng có lúc chạy tới thăm dò tôi vì việc thăng tiến trong công việc.

Tôi đứng dậy nhìn sang bên khu vực biên tập nội dung.

Tô San ngồi ở đó, vừa lật thư tín trên tay vừa nói chuyện với đồng sự bên cạnh, mỗi cử chỉ hành động đã mang đầy phong phạm của một nhân viên văn phòng trưởng thành, đâu còn một chút ngây ngô nào năm đó?

Thì ra tất cả mọi thay đổi đều được hoàn thành lặng lẽ trước khi tôi kịp phát hiện ra.

A Tầm tiếp tục nói trên MSN: "Hai năm nay công ty mình người đến người đi, cô ta cũng coi như là người có thâm niên rồi. Lần này nghe nói Phó tổng biên tập sẽ được cất nhắc từ ban biên tập, đại khái không phải cô ta thì chính là chị".

"Tôi?" Tôi rất giật mình, hầu như phải kêu thành tiếng.

A Tầm ở bên kia lại ho một tiếng: "Có kinh nghiệm lại có năng lực, là chị cũng không có gì lạ đúng không?"

Thăng này được lắm, lại đúng chính lời của tôi để chặn họng tôi. Tôi lờm: "Tôi chỉ là một biên tập hình ảnh".

A Tầm nói: "Ai quy định biên tập hình ảnh không thể thăng chức?"

Tôi lại sững sờ.

Trong công ty, người có kinh nghiệm hơn Tô San không chỉ có mình tôi.

Còn có A Tầm.

Tôi đẩy ghế trượt về phía sau một chút, nhìn A Tầm.

Cậu ta đã đóng cửa sổ MSN, đang chỉnh lại đầu đề một bài báo, về mặt chăm chú.

Đột nhiên tôi muốn bật cười.

Đúng là cuộc đời nơi đâu cũng có thăm dò.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Hết giờ làm, mới ra khỏi cổng công ty, tôi đã bị người đằng sau gọi lại.

"Thất Thất".

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Tề Mặc đang từ thang máy đi ra.

Đã hơn một năm không gặp, xem ra người đàn ông này lại không hề có thay đổi gì. Dáng người cao ráo, khuôn mặt tuấn tú, âu phục trắng thớm, giày da

sáng loáng, mái tóc chỉnh tề không có một sợi rối.

Tôi đứng ở đó, cười tủm tỉm chờ anh ta đi tới trước mặt rồi chào một tiếng: "Tề tiên sinh".

Anh ta ngạc nhiên, một hồi lâu sau mới cười cười tự giễu: "Càng ngày càng xa lạ nhỉ".

Tôi không trả lời.

Người đàn ông này là người đi trước, đã chăm sóc tôi rất nhiều, thậm chí cũng đã từng theo đuổi tôi. Kết quả đến bây giờ tôi chỉ có thể gọi anh ta là Tề tiên sinh, hơn nữa sau khi gọi một tiếng, tôi không biết nói gì nữa.

Hiển nhiên anh ta cũng chưa nghĩ ra nên nói chuyện gì, vì vậy hai người chúng tôi chỉ yên lặng đứng trước cửa thang máy.

Bây giờ chính là giờ tan ca, trong sảnh có rất nhiều người qua lại, thỉnh thoảng lại có người nhìn chúng tôi, cuối cùng anh ta vẫn không nhận được mở miệng nói trước: "Chúng ta tìm chỗ nào ngồi?"

Tôi gật đầu: "Vâng".

Sau đó anh ta lại đi lấy xe, sau khi xe lặn bánh, anh ta đổi giọng hỏi: "Đi ăn cơm?"

Tôi bật cười, sau đó nghiêm mặt nói: "Hành vi này của anh là bất cóc đấy".

Anh ta cũng bật cười: "Ồ, nhớ nhắc anh gọi điện thoại tìm người trả tiền chuộc nhé!"

Tôi gật đầu: "Đề nghị anh gửi kèm một ngón tay hay một vành tai gì đó nữa".

Anh ta quay mặt sang nhìn tôi, cười rất dịu dàng: "Anh không nỡ làm như vậy".

Tôi lườm anh ta.

Anh ta cười: "Như vậy mới tương đối giống em".

Tôi cũng cười vài tiếng, lấy điện thoại ra gọi điện cho Tiểu Lâu, nói với cô ấy rằng tôi nay tôi không về ăn cơm.

Anh ta rất bình tĩnh chờ tôi gọi điện thoại xong, sau đó hỏi: "Bạn trai à?"

Tôi khẽ nhún mày, cười: "Vâng ạ!"

Anh ta lại yên lặng một hồi: "Anh nghe nói bọn em chia tay rồi".

Tôi tắc lưỡi một cái: "Anh thật là thạo tin".

Anh ta cười cười, chăm chú lái xe. Đến tận lúc đánh xe vào bãi đỗ xe ngầm, đỗ xe vào vị trí, anh ta mới chậm rãi nói: "Kết quả cũng chỉ có nửa năm".

Tôi hơi sững lại, anh ta thờ dãi nói tiếp: "Đã như vậy thì lúc đầu cần gì phải cố gắng cướp em khỏi tay anh như vậy?"

Tôi cười: "Em tưởng là anh chỉ muốn mời em đi ăn cơm?"

Anh ta ngậm miệng, xuống xe, đi vòng sang bên này mở cửa xe giúp tôi rồi làm động tác mời.

Vì mấy câu cuối cùng lúc xuống xe, bầu không khí ăn cơm tỏ ra hơi khó xử.

Vì vậy tôi cố tìm chuyện để nói: "Anh về bao lâu rồi?"

"Vài ngày rồi", anh ta nói, "Vẫn đang bận bàn giao, vốn cũng định đến gặp em sớm một chút nhưng hôm nào em cũng về sớm nên vẫn không gặp được".

Tôi nhếch miệng không trả lời, thì tôi phải về sớm để còn thêu cái vỏ gối thêu chữ thập đáng ghét đó mà.

Anh ta cười cười: "Quả nhiên là lớn rồi, học được cách sống an nhàn rồi. Nhớ năm đó em mới vào công ty, có ngày nào không ở lại làm thêm đâu".

Tôi khẽ ho mấy tiếng. Mặc dù bây giờ là thời gian ngoài giờ hành chính, là một cuộc gặp gỡ cá nhân, nhưng dù sao người đàn ông đối diện này vẫn sẽ là người lãnh đạo trực tiếp của tôi, bị nói như vậy cũng khó tránh khỏi cảm thấy không thoải mái: "Anh thật là quá đáng, còn chưa chính thức nhận chức mà đã bắt đầu nhóm lửa rồi. Đúng là kẻ thù giai cấp".

Anh ta yên lặng một lát rồi hỏi: "Em rất để ý mấy việc này à?"

Tôi cúi đầu ăn. Không thể không để ý được. Mặc dù tôi và anh ta chưa hề xác định quan hệ gì, nhưng thời gian đó anh ta theo đuổi tôi, trong công ty không phải không có ai biết, cho nên hôm nay Tô San mới cố ý hỏi dò tôi như vậy. Sau đó anh ta chủ động xin được điều đến chi nhánh, làm việc ở đó

hơn một năm lại về, điều này cũng đã khiến mọi người suy đoán này nọ. Huống hồ sau này chúng tôi còn sẽ làm việc trong cùng một bộ phận, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy mà.

Tề Mặc nói: "Nói đến công việc, nhân tiện anh hỏi em một câu. Đường như bốn năm qua em vẫn làm việc ở vị trí cũ, chưa bao giờ được thăng chức cả đúng không?"

Tôi lạnh nhạt ậm ừ: "Trả thêm tiền cho em là được rồi, dù sao em cũng chỉ biết làm những việc em đang làm bây giờ".

"Không có ai vừa sinh ra đã biết làm, bất kể là chuyện gì cũng có thể học được".

Tôi ngược mắt nhìn anh ta: "Tề tiên sinh, ý anh là gì?"

Anh ta thở dài: "Em không thể không gọi anh như vậy sao?"

Tôi khẽ ho vài tiếng.

Anh ta tiếp tục nói: "Ý anh chính là, em có hứng thú đổi một vị trí làm việc khác hay không?"

Tôi tiếp tục ăn: "Trên bàn ăn nói những chuyện này thì đồ ăn sẽ khốc đấy!"

Anh ta cau mày lại, sau đó lại thở dài nặng nề, cuối cùng mới khẽ cười nói: "Xét từ khía cạnh này thì, Thất Thất, em đúng là không hề thay đổi chút nào".

Tôi khẽ nhướn mày, trong lòng thầm thêm một câu: Một thời gian nữa anh sẽ phát hiện, thực ra từ những khía cạnh khác, Thất Thất cũng không hề thay đổi chút nào.

Chẳng hạn như, tôi vẫn như trước, chỉ thích Thảm Độ.

Cơm nước xong, Tề Mặc đưa tôi về, trên đường cả hai người đều không nói gì.

Vừa vào cửa tôi đã nhìn thấy Tiểu Lâu đang ngồi trên sofa trong phòng khách giúp tôi tháo cái vỏ gối đó, vì vậy tôi vội sáp tới với về mặt a dua, hai tay chấp lại: "A, Tiểu Lâu, bạn đúng là người tốt".

Cô ấy liếc tôi rất khinh thường: "Sắp tới ngày cưới của Tiểu Kiều rồi, đợi bạn tháo xong thì không biết đến năm nào tháng nào".

Tôi bật cười thành tiếng, đặt túi xách xuống, rót một cốc nước uống.

Tiểu Lâu vừa tháo vỏ gối vừa hỏi: "Buổi tối đi ăn cơm với ai? Hình như không vui vẻ lắm thì phải".

Tôi suyt nửa sắc nc: "Rõ ràng lắm à?"

"Đúng vậy, trên mặt có chữ mà". Cô ấy không thèm nhìn lên: "Ai trêu chọc bạn thế?"

Tôi ngồi xuống sofa bên cạnh cô ấy, thở dài nói: "Tề Mặc về rồi".

Cô ấy yên lặng một lát rồi ngược mắt lên nhìn tôi: "Ồ, đúng là một cái tên đã lâu không nghe thấy. Sau đó thì sao?"

"Sau đó à? Sau đó sẽ trở thành người lãnh đạo trực tiếp của tớ".

Tiểu Lâu lại dừng lại một lát: "Thực ra người đàn ông vậy cũng không tồi".

"Ồ", tôi cười, "Tớ cảm thấy thực ra Trương Tân cũng không tồi".

Tiểu Lâu lập tức không nói gì nữa, tiếp tục cầm cốc trà.

Thực ra nếu nhìn từ góc độ khác, mỗi một người đàn ông đều không tồi.

Nhưng từ lập trường của chính mình, không phải người đó, tất cả những người khác đều không ổn.

Thực ra cả tôi và cô ấy đều rất rõ điều này.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Yên lặng ngồi nhìn Tiểu Lâu thêu xong chiếc vỏ gối, vừa định đứng dậy vươn vai thì tôi nhận được tin nhắn của Dịch Hàn.

Gã đó nói trong tin nhắn: "Mời nhân vật nam chính trong xì căng đan lên LK trình diện".

Tôi hoàn toàn không rõ nguyên do, vì vậy lập tức mở máy tính lên trò chơi xem.

Quả nhiên vừa vào trò chơi đã có một đồng tin tức tràn tới.

"Thảm đại ca đến".

"Có yêu cầu gì đối với cô đâu?"

"Gay có được không?"

"Sính lễ bao nhiêu?"

Dịch Hàn còn chạy tới khóc lóc với tôi: "Hu hu, không ngờ người lại định vứt bỏ người ta, đúng là không có lương tâm".

Mặt tôi hiện đầy vết đen.

"Làm cái gì thế? Mới vài ngày chưa lên mạng, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Dịch Hàn cười rất can rở trên kênh trò chuyện riêng tư: "Có người mở topic tìm bạn đòi giúp bạn trên diễn đàn".

Tôi lại đánh biểu tượng vết đen, cộng thêm biểu tượng tức giận ngút trời.

Chuyện quái gì thế này, có cần tra lại lịch xem hôm nay là ngày gì không? Dường như hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện không bình thường.

Tôi nói trên kênh trò chuyện công khai với chữ màu đỏ cỡ lớn: "Rất cục là ai làm?"

Yên tĩnh một hai giây, không ai dám nhận, cũng không ai dám nói đến đề tài này nữa. Một lát sau từng người phát thông tin giao dịch và thành lập đội đi làm nhiệm vụ, toàn bộ lãng sang chuyện khác.

Chỉ có gã Dịch Hàn không sợ chết vẫn lẳng nhặng bám theo tôi hờn dỗi: "Đồ quỷ sứ, làm người ta sợ rồi đấy". Mặt khác cậu ta lại nói trên kênh riêng tư: "Nói không chừng người ta chỉ đùa một chút thôi, bạn làm gì mà nặng nề thế? Nói giận lời đĩnh như thế làm gì?"

Tôi trả lời cậu ta bằng một chuỗi dấu ba chấm.

Không phải cậu ta không biết hai chữ Thảm Độ này có ý nghĩa gì đối với tôi, làm sao tôi có thể tha thứ cho một tin đồn như vậy được?

Đại khái cậu ta cũng cảm thấy không thú vị, một lát sau mới nói: "Thì ra bạn còn nhớ cậu ta, nếu tớ biết thế thì đã không nói với bạn. Tớ sẽ nhờ mod xóa topic trên diễn đàn đó giúp bạn, đừng giận nữa, đi ngủ đi".

Tôi tiếp tục gửi cho cậu ta một loạt dấu ba chấm. Sao lại có người như vậy chứ, không phải cậu ta vừa mới gọi tôi lên sao? Vừa mới được vài phút lại đuổi tôi xuống đi ngủ rồi?

Dịch Hàn nói: "Tớ out trước đây, dạo này liên tục phải ở lại làm thêm, buồn ngủ chết đi được. Mãi mới có một chuyện vui cho đỡ buồn ngủ mà bạn lại không chịu phối hợp".

Chuyện như thế này, làm sao tôi có thể phối hợp được?

Nhất thời cũng không muốn nói gì thêm với cậu ta, tôi không nóng không lạnh trả lời: "Bye bye!"

Dịch Hàn lại nói: "Đúng rồi, bây giờ công ty tớ đang làm hệ thống tiên hiệp phưng đông, bắt đầu đưa vào thử nghiệm rồi, bạn có chơi không?"

"Trò chơi mới à?"

"Không, vẫn là trò này. Mở bản đồ mới, nghề nghiệp mới, kỹ năng mới, quái vật mới. Dạo này game bối cảnh phương tây đơn thuần không hút khách bằng tu chân hiệp khách nữa".

"Bao giờ chính thức triển khai thì nói tiếp".

"Ồ". Cậu ta đánh biểu tượng tạm biệt, sau đó thoát khỏi trò chơi.

Vốn phía sau Dịch Hàn vẫn có một người đứng, sau khi cậu ta thoát, người này mới lộ ra thân thể, đánh một mặt cười với tôi: "Chào bạn".

Tôi nhìn lại, thì ra là Bạch Hiểu Trì.

Gã này rõ ràng vẫn còn là một người mới.

Tôi cũng đánh một mặt cười: "Chào!"

Hắn tiếp tục cười: "Hôm đó, xin lỗi".

"Hôm nào? Chuyện gì?"

"Chính là hôm tôi hỏi bạn hôm sau có lên mạng được không, nhưng rồi chính tôi lại không đến".

Tôi cười: "O, bạn không cần xin lỗi vì những chuyện như thế này. Vốn cũng chưa hứa hẹn gì mà, hơn nữa cũng rất nhiều ngày tôi không vào game rồi".

Một lát sau hắn mới tiếp tục đánh một mặt cười: "Cũng đúng". Một lát sau lại hỏi: "Bạn định kết hôn à?"

Tôi đáp: "Họ trêu đùa tôi ấy mà, không có chuyện đó đâu".

Cậu ta yên lặng rất lâu không nói chuyện, thế là tôi hỏi: "Bây giờ bạn cấp mấy rồi?"

"Cấp ba".

Tôi ngẩn người, còn thấp hơn tưởng tượng của tôi, cho dù là người mới chơi thì cũng chưa đến mức như vậy chứ?

Tôi không khỏi toát mồ hôi: "Tính ra ít nhất bạn cũng chơi được nửa tháng rồi, mới cấp ba à?"

"Ồ". Hắn đánh ra vẻ mặt rất xấu hổ: "Tôi luôn đánh không lại những con quái vật đó... Có điều vốn đã lên cấp bốn rồi, tôi muốn đến mấy chỗ xa một chút xem xem, nhưng lần nào cũng bị chết, thế là lại tụt xuống cấp ba".

Giống như tất cả những trò chơi khác, để bảo vệ người mới chơi, những khu vực xung quanh thành phố đều không có quái vật mạnh, cũng không có quái vật chủ động tấn công. Nhưng bên ngoài những khu vực này thì có quái vật chủ động tấn công, một tay mơ mới cấp ba cấp bốn chắc chắn đi ra ngoài khu vực bảo vệ là sẽ chết. Nhìn tay mơ đang gãi đầu trước mặt, tôi phải cố gắng lắm mới không bật cười thật to.

Lúc này đám Chanh Từ mời tôi đi giúp bang hội bọn họ chiến đấu với một bang hội khác, tôi xem thời gian rồi từ chối.

Bang hội chiến đấu không thể chấm dứt trong vòng hai ba tiếng được, đương nhiên tôi không muốn phải thức đêm vì nguyên nhân này. Đạo này hay về sớm đã bị thủ trưởng tương lai phát hiện rồi, nếu như lại còn đến muộn thì bỏ lỡ của vị quan mới nhận chức này không đốt tới trên đầu tôi mới lạ.

Bạch Hiểu Trì hỏi: "Bạn có việc à?"

Tôi lắc đầu: "Tôi còn có thể chơi nửa tiếng nữa. Hay là tôi dẫn bạn đi đăng kí nghề nghiệp nhé?"

"Nửa tiếng có thể đăng kí nghề nghiệp à? Tôi xem hướng dẫn cho người mới chơi thấy nói phải từ cấp mười trở lên mới đăng kí nghề nghiệp được mà. Tôi còn kém xa lắm". Hình như hắn rất kinh ngạc.

Tôi tròn mắt, có tôi đi kèm, đại khái chỉ mười mấy phút là đủ rồi.

Tôi còn chưa nói gì thì hắn lại nói tiếp: "Có phải sẽ rất phiền phức không? Vậy thì thôi, vốn tôi cũng không hứng thú gì với việc thăng cấp..."

Tôi cười: "Nhưng bạn có hứng thú với việc du lịch và ngắm cảnh đúng không? Cấp bậc không đủ thì có rất nhiều nơi không thể đến được".

Hắn lại yên lặng một hồi, sau đó gật đầu: "Tốt, cảm ơn bạn".

Vì sao muốn kèm một người mới mà lại phải đồ ngon đồ ngọt như mẹ mình lừa bán trẻ con thế này?

Tôi lại toát mồ hôi, sau đó dẫn hắn ra khỏi thành.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Còn chưa xong vụ nhân vật nam chính trong xì căng đan trong trò chơi, hôm sau đến công ty, tôi phát hiện mình lại biến thành nhân vật nữ chính trong một xì căng đan khác.

Thực ra tôi cũng đoán được. Mặt đối mặt với thủ trưởng mới chưa chính thức thượng nhậm trong đại sảnh công ty, sau đó còn lên xe anh ta, riêng chuyện này đã đủ tư cách để lên trang nhất bản tin nội bộ rồi. Huống chi trong công ty vẫn có những người còn nhớ chuyện giữa tôi và Tề Mặc năm đó.

Tinh thần tộc mạch được mọi người quán triệt cực kì triệt để, bất luận trong phòng làm việc hay là ngoài hành lang, chỉ cần tôi quay lưng đi là lại có thể nghe thấy những lời rì rầm với nội dung cơ bản giống nhau.

May mà số người tới hỏi thẳng tôi về việc này không hề nhiều, chỉ có một hai người, chẳng hạn như Tô San.

Cô ta vẫn lấy cớ đi lấy nước rồi ghé sát bên cạnh tôi, thấp giọng hỏi: "Chị Thất, nghe nói hôm qua chị và anh Tề Mặc cùng đi ăn cơm à?"

"Ờ", tôi gật đầu thừa nhận rất thoải mái. Chuyện như thế này vốn đã không có gì phải che giấu, cũng không phải chuyện gì mất mặt.

Cô ta cười rất mập mờ: "Thế nào?"

"Cái gì thế nào?"

Tô San khẽ dùng khuỷu tay huyệt tôi: "Ai da, chính là nói... anh chị có tình cũ tro tàn lại cháy?"

Trước giờ chưa bao giờ là tình cũ, vậy thì làm sao mà lại cháy được?

Tôi lườm cô ta, còn chưa nói gì đã có người vào phòng thông báo mọi người đến phòng hội nghị họp. Tô San lại cười cười rất mập mờ rồi đi về vị trí của mình.

Vừa vào phòng hội nghị đã nhìn thấy Tề Mặc.

Sau đó là giới thiệu xã giao, bàn giao và báo cáo.

Tôi luôn không thích các liêu họp hành như thế này, ngồi tại vị trí cuối cùng trong bàn hội nghị, lơ đãng nghe câu được câu không, chỉ chờ đến khi hội nghị kết thúc. Vừa nghe thấy Tề Mặc nói "Hôm nay dừng lại ở đây", tôi lập tức đẩy ghế ra định đi, đột nhiên anh ta quay lại nhìn tôi rồi nói thêm một câu: "Mọi người đi về làm việc trước, Hoa Thất ở lại. Tôi có một chút việc cần trao đổi với cô".

Tôi sững sờ ngồi yên, nhìn những đồng sự đi ra ngoài với vẻ mặt khác nhau, sau đó quay sang nhìn về phía Tề Mặc.

Người này còn e tin đồn chưa đủ nhiều hay sao?

"Tề tiên sinh, có chuyện gì vậy?"

Anh ta cười cười, đứng lên đi đến chỗ tôi: "Thời gian ngoài giờ hành chính em không muốn nói chuyện công việc, vì vậy bây giờ anh hỏi em một lần nữa, em có muốn thay đổi công việc hay không?"

Tôi hơi nhú mào: "Chẳng hạn như?"

"Phó tổng biên tập thì sao?"

Vị trí này nói lớn cũng không lớn, lại là một bậc thang phải đi qua để tiếp tục thăng tiến, cho nên có không ít người vẫn dòm ngó vị trí này. Nhưng bản thân tôi, thành thật mà nói, nếu nói để nghe thì là tâm tính bình thản, không tranh chấp với đời, còn nói khó nghe một chút thì chính là được chẳng hay chớ, không có chí tiến thủ.

Tôi thở dài: "Cái ghế này em không ngồi được. Anh biết đấy, thực ra em không hề hiểu gì về quản lý, cũng không biết xử lý quan hệ giữa mọi người trong công ty, càng không có tinh thần đổi mới sáng tạo gì cả... Em hoàn toàn không có năng lực đó, em chỉ muốn ngồi ở vị trí cũ, làm tốt công việc của mình".

Anh ta cũng thở dài, ngắt lời tôi: "Thất Thất, em làm việc ở đây lâu như vậy rồi mà có thể không tiến không lùi, bản thân điều đó cũng chính là một loại năng lực rồi. Chẳng qua là tại em lười mà thôi".

Tôi ngậm miệng không lên tiếng.

Tề Mặc đưa tay về phía tôi.

Tôi hạ thấp tầm mắt, nhìn tay anh ta chằm chằm.

Thế là tay anh ta chuyển hướng, đưa sang kéo ghế ngồi xuống bên cạnh tôi.

"Hôm qua anh đã nói với em, không có chuyện gì là bẩm sinh đã biết, chỉ cần em chịu học tập".

Nhưng vì sao tôi phải học? Rõ ràng bây giờ vẫn sống rất ổn, vì sao còn phải cố gắng bon chen bò lên cao?

Lúc ý nghĩ này xuất hiện trong đầu tôi, tôi không khỏi bật cười thành tiếng. Tôi nghĩ, ít nhất Tề Mặc cũng không nói sai trong vấn đề này. Quả thật tôi rất lười, thậm chí lười đến mức chỉ muốn làm một con mọt trong thùng gạo.

Nhìn thấy tôi cười, Tề Mặc hơi nhúm mày, phát ra một âm mũi. Theo kinh nghiệm trong trí nhớ của tôi thì điều này có nghĩa là anh ta muốn thăm dò ý kiến tôi, đồng thời cũng cho biết anh ta còn đang chờ câu trả lời của tôi, không được phân tâm hay câu giờ.

Tôi lại cười một tiếng: "Nhưng cũng không nhất định cứ phải là em đúng không?"

"Em làm việc ở đây đủ lâu, hiểu rõ nghiệp vụ, cũng hiểu mọi người trong công ty". Anh ta nhìn tôi, ánh mắt lắng sâu: "Quan trọng hơn là, anh hiểu em".

Thật sự hiểu tôi mà lại đến nói với tôi chuyện này sao? Tôi nhìn anh ta, lại cười một tiếng: "Nghe có vẻ giống như anh đang gây dựng thế lực của mình nhỉ? Như trong phim xã hội đen ấy?"

Anh ta nhúm mày, rất lâu mới giãn ra, nhìn tôi khẽ nói: "Thất Thất, anh vừa mới về, còn chưa hiểu rõ rất nhiều chuyện ở công ty. Anh cần có người tin cậy được giúp anh".

Tôi phì cười rất không hợp tác.

Mặc dù tôi cũng từng nghe nói, cũng từng được thấy chuyện đấu đá trong cơ quan, nhưng khi chuyện này xảy ra với bản thân mình, tôi vẫn cảm thấy buồn cười. Hơn nữa dù nói thế nào thì nơi này cũng vẫn là một công ty làm văn hóa, có cần phải tranh giành quyền lợi như quan lại trong triều đình trước kia hay không? Có phải đang đóng phim đầu chứ?

Tề Mặc nhìn tôi, hai vai sụp xuống, lại đọc: "Thất Thất, anh nói nghiêm túc đấy".

Tôi vội vàng xua tay: "Xin lỗi xin lỗi".

Anh ta có vẻ rất mệt mỏi: "Em suy nghĩ nghiêm túc một chút, vài ngày sau trả lời anh cũng được".

Đã nói đến mức này, nếu còn lập tức từ chối thì hình như quá không hợp tình hợp lý. Huống hồ người ta muốn đề bạt tôi chứ không phải đuổi việc tôi, vì vậy tôi gật đầu rồi đứng dậy cáo từ.

Về nhà, tôi nói với Tiểu Lâu chuyện này.

Cô ấy lập tức tròn mắt nhìn tôi: "Chưa từng thấy người nào không biết điều như bạn, chuyện người ta mong mà không được, bạn lại còn cố đẩy ra xa. Nếu tớ là sếp của bạn thì đã sút bạn ra khỏi công ty từ lâu rồi".

Tôi đành phải ậm ừ gật đầu.

Cuối cùng cô ấy lại hỏi: "Nếu thủ trưởng mới của bạn không phải Tề Mặc thì bạn có đồng ý không?"

"Sao có thể đồng ý được?" Tôi nói, "Thứ nhất, tính cách của tớ thật sự không thích hợp làm quản lý. Thứ hai, nếu như không phải Tề Mặc thì người ta cũng nhất định sẽ không đề bạt tớ".

Tiểu Lâu dừng lại một lát rồi nói: "Không phải là Tề Mặc thật sự muốn quay lại theo đuổi bạn đấy chứ?"

Tôi nhúm mày: "Tớ không cảm thấy anh ta thích tớ nhiều lắm. Nếu là muốn theo đuổi tớ thật thì chỉ sợ cũng vì không cam lòng mà thôi. Anh ta tự đánh giá mình quá cao, không hiểu được vì sao năm đó tớ không chọn anh ta".

"Ai biết được?" Tiểu Lâu nói, "Chuyện như thế này bạn nói chưa chắc đã đúng. Bạn không thể biết ý nghĩ thật sự của người ta đúng không?"

"Thế thì tớ với bạn nói này nói nọ mãi ở đây cũng có ý nghĩa gì đâu!" Tôi nhún vai, đứng dậy đi mở máy tính chơi trò chơi.

Dù sao tôi cũng không có tình cảm gì vượt qua đồng sự và bạn bè với Tề Mặc, tôi cũng đã bày tỏ rất rõ ràng. Anh ta nghĩ thế nào là chuyện của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Mấy ngày tiếp theo trôi qua rất bình yên, tôi lè mè không trả lời, Tề Mặc cũng không đến tìm tôi nói chuyện nữa. Sáng đi làm, chiều về, ăn cơm, ngủ nghỉ, nhàn rồi không có việc gì thì vào trò chơi tán gẫu hay đánh quai.

Một hôm vừa lên mạng đã nhận được tin nhắn của Bạch Hiểu Trì. Hắn nói: "HI".

Tôi trả lời bằng một mặt cười.

Thời gian online của người này không hề có quy luật, nhưng chỉ cần hắn lên mạng là nhất định sẽ tìm tôi. Có lúc hắn chỉ ngồi ở trong thành cùng nhau tán gẫu với mọi người, có lúc theo tôi đi luyện cấp, có lúc cũng theo đám Chanh Tử điên khùng đó đi làm một vài chuyện biến thái. Nhưng đa số thời gian là tôi dẫn hắn đến các bản đồ khác nhau ngắm phong cảnh.

Đây cũng là việc tôi từng rất thích làm.

Khi đó trò chơi vừa được đưa ra, Thâm Độ vẫn còn chơi. Chúng tôi rất tò mò đi qua từng tấm bản đồ một, mỗi khi tìm được một phong cảnh bí mật hay phát hiện một loại quái vật mới, chúng tôi đều cảm thấy hưng phấn không thôi. Chúng tôi chụp lại vô số hình ảnh trên đỉnh những ngọn tháp cao vút trong mây, những đóa hoa sen đung đưa trên mặt nước, trong các ngôi nhà trang hoàng lung linh, trên những chiếc thuyền đủ loại kiểu dáng khác nhau, sau đó khoe những bức ảnh này lên diễn đàn. Chúng tôi thích nhất là có người hỏi: "Đây là đâu? Vì sao tôi không thấy? Đi đến nơi này như thế nào?" Mỗi lần nhìn thấy, chúng tôi lại nhìn nhau, trong lòng tràn ngập cảm giác vui vẻ, dường như đó là vườn hoa bí mật của chúng tôi, chỉ có chúng tôi biết.

Tôi và Thâm Độ.

Khi đó chúng tôi là một đôi người người ca ngời.

Bất luận là trong trò chơi hay là trong cuộc sống.

Bạch Hiểu Trì đi tới bên cạnh tôi, đánh một mặt cười rất lớn khiến tôi tỉnh táo lại.

"Hôm nay chúng ta đi đâu?" Hắn hỏi.

Tôi suy nghĩ một chút, những tấm bản đồ gần đây tôi đều đã dẫn hắn đi hết rồi, còn nếu đi xa hơn một chút thì chỉ sợ hắn sẽ rất nguy hiểm.

Có thể là hắn thật sự rất ít khi chơi trò chơi, cũng thật sự không có hứng thú gì với việc luyện cấp. Tôi dẫn hắn đi luyện cấp mấy ngày nay, nếu là người khác thì chỉ sợ đã lên đến cấp bốn mươi trở lên từ lâu rồi, còn hắn vẫn chỉ có cấp mười mấy, mặc dù đã chuyển sang nghề nghiệp pháp sư nhưng vẫn hầu như không hề có sức chiến đấu.

Trong game LK, pháp sư vốn đã nhiều kỹ năng, mỗi thuộc tính đất, nước, gió, lửa, ánh sáng, tối tất cả đều có rất nhiều phép thuật, khi nhìn thấy số lượng những phép thuật này tôi cũng không khỏi hoa mắt, mất một thời gian dài mới có thể sử dụng linh hoạt, huống hồ là loại gà mờ như Bạch Hiểu Trì này? Hơn nữa bản thân các loại quái vật ở đây cũng có các loại thuộc tính, thuộc tính tương sinh tương khắc, chọn sai ma pháp thì chỉ có thể tự cầu nguyện cho mình mà thôi.

Khi thấy hắn liên tục sử dụng mười chiêu thủy cầu thuật cấp một để tấn công một cây xương rồng, tôi thực sự rất muốn cầm quả cầu nước đó đập lên trên đầu hắn. Cho dù hắn không biết thuộc tính trong trò chơi là như thế nào, nhưng ít nhất cũng phải dùng kiến thức cơ bản để suy nghĩ một chút chứ? Thử nghĩ xem, tưới nước cho một cây xương rồng thì có thể có tác dụng gì ngoài việc thúc đẩy nó sinh trưởng?

Nhưng sau mỗi lần phát hiện mình dùng sai phép thuật, tên nhóc này đều rất áy náy nhìn tôi không ngừng xin lỗi.

Thật ra tôi cũng không có quyền gì để nổi cáu thật sự. Dù nói thế nào thì đây cũng là trò chơi, người ta thích chơi kiểu gì cũng là quyền tự do của người ta, cho dù có ngày nào đó hắn muốn tưới nước cho toàn bộ những cây xương rồng trong bản đồ thì tôi cũng không làm gì được đúng không? Huống hồ tôi cũng phải thừa nhận, ở một khía cạnh nào đó, gã này vẫn mang lại cảm hứng cho tôi.

Đã lâu lắm không thấy một người chơi gà mờ như vậy, điều này khiến tôi cũng tự hào vì trình độ của bản thân mình.

Sau đó tôi quyết định dẫn hắn đi xem một lâu đài trên không, trên đường phải đi qua một bản đồ có quái vật hổ vương. Hổ vương thuộc về loại BOSS hoang dã cấp trung bình, nếu đấu solo thì cũng không thành vấn đề đối với tôi, chỉ cần Bạch Hiểu Trì tránh xa một chút là được. Huống hồ BOSS hoang dã nửa tiếng mới xuất hiện một con, chưa chắc chúng tôi đã có thể gặp được nó. Để đề phòng bất trắc, tôi vẫn mang theo mấy lọ nước thánh hồi sinh, sau đó cùng Bạch Hiểu Trì lên đường.

Trên đường tôi nói với hắn chuyện này và dặn hắn nếu nhìn thấy hổ vương thì phải chạy ra xa một chút, bởi vì nó biết sử dụng ma pháp phạm vi lớn. Với một chút máu của hắn hiện nay, chỉ cần nằm trong phạm vi ma pháp là chắc chắn sẽ đi đời.

Bạch Hiểu Trì gật đầu đồng ý.

Kết quả, mới tiến vào bản đồ đó chưa được hai phút, trước mặt chúng tôi đã xuất hiện một con hổ vương với năm con hổ con. Tôi không khỏi chửi một tiếng, Bạch Hiểu Trì quả nhiên rất nghe lời co chân bỏ chạy, tôi ở lại giải quyết con BOSS này.

Mới chiến đấu được một hồi, tôi đã nhìn thấy Bạch Hiểu Trì nói trên kênh chat của đội: "Tôi chết rồi".

Tôi giật mình định hỏi hắn vì sao lại chết, nhưng còn chưa kịp gõ xong thì hổ vương đã vồ tới. Tôi không kịp né tránh, lập tức cột HP đã chuyển sang màu đỏ. Tôi vội vàng uống một lọ thuốc, vừa đánh vừa chạy và thoát khỏi hổ vương, sau đó đi đường vòng tới tìm Bạch Hiểu Trì.

Hắn nằm trên mặt đất, có vẻ rất bất đắc dĩ. Bên cạnh hắn là một con rắn độc màu đen. Vừa thấy tôi, rắn độc đã lao tới, tôi vội kiểm soát nó làm hai

nữa, sau đó đánh một biểu tượng toát mồ hôi, vừa lấy nước thánh hồi sinh ra đổ vào người hắn vừa nói: "Xin lỗi, quên nhắc nhở bạn, còn phải cẩn thận rắn độc nữa".

Cùng với luồng ánh sáng chiếu xuống, Bạch Hiểu Trì đã đứng lên. Hắn không nói lời nào, lập tức uống hai lọ thuốc hồi máu.

Lần này đã khôn hơn rồi, tôi còn chưa mở miệng nhắc nhở, hắn đã biết tự hồi đầy máu. Tôi cười cười, đi về phía trước: "Đi thôi, lần này cẩn thận một chút, theo tôi".

Tuy nhiên chưa đi được bao xa, chúng tôi lại gặp phải con hổ vương đỏ.

Hôm nay quá đen.

Tôi vừa xông lên vừa nhắc Bạch Hiểu Trì phải cẩn thận.

Đang đánh hổ, đột nhiên tôi nhìn thấy mấy mũi tên băng từ trên trời bay xuống, sau đó trên đầu hổ vương xuất hiện một con số màu đỏ. Mặc dù con số này có giá trị rất nhỏ, nhưng rất rõ ràng, đây là đồng đội của tôi đang tấn công.

Tôi ngừng đầu nhìn Bạch Hiểu Trì đứng ở chỗ xa đang chuẩn bị bắn mũi tên băng tiếp theo.

Mặc dù tôi không hề trông chờ hắn có thể hỗ trợ cái gì, mà thực ra tổn thương mũi tên băng của hắn tạo thành đối với hổ vương quả thật cũng không đáng nhắc tới, nhưng tình hình này dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc hắn chạy tới chạy lui không biết chết ở đâu, sau đó tôi lại còn phải đi cứu hắn.

Vì vậy tôi đánh một biểu tượng dừng ngón cái, tiếp tục tấn công hổ vương chính diện, không cho nó di động một bước nào về phía pháp sư bên kia.

Bạch Hiểu Trì cũng di chuyển vị trí rất khéo léo để phối hợp với tôi.

Tôi và Bạch Hiểu Trì một gần một xa, một tấn công vật lý, một tấn công ma pháp, phối hợp với nhau rất tốt. Nếu như không tính đến việc sức tấn công của pháp sư quá nhỏ thì đây gần như có thể coi là một bài phối hợp tấn công hoàn hảo.

Trong trận chiến đầu này, Bạch Hiểu Trì tỏ ra thành thạo giống như đã biến thành người khác.

Thậm chí có một nháy mắt, hắn làm tôi nhớ tới Thẩm Độ.

Lúc đầu chúng tôi cùng nhau đánh quái, tôi dùng tài khoản của chính mình, thợ săn, sử dụng cung tên. Hắn cũng thường xuyên ngăn cản phía trước, tôi đứng phía sau bắn tên, phối hợp một gần một xa.

Âm thanh báo đồng đội đã thắng cấp vang lên rất êm tai, tôi bừng tỉnh, phát hiện hổ vương đã bị chúng tôi đánh chết, Bạch Hiểu Trì ít nhất cũng thăng được ba cấp liền.

Tôi ngồi ở đó nhìn Bạch Hiểu Trì cúi xuống nhặt chiến lợi phẩm của chúng tôi, nặng nề lắc đầu.

Người này làm sao có thể là Thẩm Độ được? Thẩm Độ làm sao có thể làm ra những chuyện ngu xuẩn như bị gà con mổ chết hay là tưới nước cho xương rồng?

Tôi nghĩ, có lẽ là vì tôi quá nhớ Thẩm Độ mà thôi.

Hoặc là bởi vì chuyện với Tề Mặc, dạo này một góc trí nhớ nào đó của tôi lại bị khuấy lên.

Chỉ cần có một điểm tương tự, một chút liên quan là tôi lại nhớ tới anh ấy không tự chủ được.

Sau đó đi đường rất thuận lợi, tôi dẫn Bạch Hiểu Trì đến tòa lâu đài đó, hắn nhìn biển mây dưới chân, lớn tiếng khen ngợi.

Còn tôi thì nằm gục xuống bàn, bờ môi khẽ động.

Không phát ra âm thanh.

Chỉ có chính tôi mới biết mình vừa nói gì.

Thẩm Độ!

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Buổi chiều thứ sáu, tôi đang thu thập đồ đạc chuẩn bị về thì Tề Mặc bước vào phòng mời mọi người đi ăn cơm.

Sếp mới hào phóng như vậy, đương nhiên mọi người cũng sẽ không từ chối, mấy người vui vẻ hoan hô rồi cùng đi.

Ăn cơm xong, đám A Tầm vẫn chưa muốn về, rủ nhau cùng đi hát và uống tiếp. A Tầm hỏi tôi có muốn đi hay không.

Tôi lắc đầu từ chối. Vừa rồi bị bọn họ ép uống một chút, bây giờ đầu óc tôi hơi choáng váng, chỉ muốn về nhà ngủ.

Tề Mặc nói: "Anh đưa em về".

Vốn tôi cũng định từ chối, nhưng đám Tô San, A Tầm bên cạnh lại trêu đùa ầm ĩ, nếu tôi vẫn nhất quyết tự bắt taxi về thì lại tỏ ra lập dị, vì vậy tôi dứt khoát đồng ý và lên xe Tề Mặc.

Tựa lưng vào ghế ngủ mơ mơ màng màng một hồi, khi tỉnh lại tôi phát hiện xe đã dừng lại, Tề Mặc mở to đôi mắt đen sẫm bình tĩnh nhìn tôi.

Tôi giật nảy, gần như đã tỉnh hẳn rượu. Theo phản xạ, tôi ngồi thẳng người lên nhìn ra ngoài xe: "Đến rồi à?"

Tề Mặc bật cười: "Ồ".

Tôi vội vàng đưa tay tháo dây an toàn, ai ngờ càng vội càng luống cuống, mãi vẫn không thể tháo ra được.

Tề Mặc cười càng to hơn, anh ta xoay người sang đưa tay tháo dây an toàn giúp tôi, sau đó lại không hề rút tay về ngay mà đặt tay lên lưng ghế tôi ngồi, nghiêng người cúi xuống khẽ gọi: "Thất Thất!"

Trong không gian chật hẹp trên xe tràn ngập một loại hơi thở khô nóng, hơi thở của Tề Mặc lướt qua má tôi. Anh ta lại khẽ gọi một tiếng: "Thất Thất!"

Lúc này tôi lại rất bình tĩnh hít vào một hơi, khẽ ngửa người về phía sau tránh anh ta, nhẹ nhàng mỉm cười: "Làm gì mà gọi mập mờ như vậy? Hình như người uống nhiều là em mới đúng chứ?"

Anh ta cũng bật cười, rút tay về, ngồi thẳng lên: "Chẳng mấy khi nhìn thấy em đáng yêu như vậy. Em giống hệt một con thỏ con, vừa có gió thổi cỏ lay là đã nhảy dựng lên, giống hệt lúc chúng ta mới quen biết nhau".

"Ồ". Tôi nhớ lại bộ dáng ngây ngô của mình lúc mới vào công ty, tự mình cũng không khỏi cảm thấy buồn cười: "Bây giờ già rồi, biến thành cáo già rồi".

"Không được nói đến chữ già trước mặt người lớn tuổi", Tề Mặc cười, "Nghe có vẻ rất giống như đang mĩa mai anh".

"Thì ra anh cũng biết mình bao nhiêu tuổi à? Vậy thì đừng đùa nữa, về đi ngủ thôi. Cảm ơn anh hôm nay đã đưa em về". Tôi nói rồi đưa tay mở cửa xe.

Tề Mặc dè tay tôi lại, nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng: "Anh không đùa".

Tôi thoáng giật mình. Anh ta tiếp tục nói: "Anh đã ba mươi hai rồi. Đại để cũng đã đến tuổi kết hôn".

Nụ cười trên gương mặt tôi tỏ ra rất gượng gạo.

Anh ta nắm tay tôi, ngón cái nhẹ nhàng vuốt trên mu bàn tay, giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp: "Anh cảm thấy chúng ta rất hợp nhau".

Tôi chậm chậm rút tay về, khẽ ho một tiếng: "Tề..." Tôi định gọi là Tề tiên sinh, thấy anh ta trợn mắt nhìn, tôi vội vàng sửa lại: "Tề Mặc, anh làm em sợ đấy".

Anh ta lại phát một âm mũi theo thói quen và nhìn tôi chờ đợi.

Thành thật mà nói, đây quả thật là một người đàn ông rất ôn. Gia cảnh không tồi, điều kiện bản thân cũng không tồi, có xe có nhà, có năng lực có tham vọng, tướng mạo cũng rất khôi ngô. Đặc biệt là anh ta có một đôi mắt phượng với đuôi mắt hơi hất lên, từng được đám đồng sự lên bình luận là đôi mắt có thể phóng điện, không biết có bao nhiêu nữ sinh từng phải hét lên khi ánh mắt anh ta nhìn tới.

Nhưng tôi thì không, cả đời này tôi chỉ động lòng vì một người đàn ông.

Người đó tên là Thẩm Độ, không phải Tề Mặc.

Tôi cười: "Anh không cảm thấy mình đã bỏ sót quá nhiều bước à? Nhảy xa cũng còn phải chạy đà trước cơ mà?"

Anh ta cũng cười: "Anh cho rằng anh đã chạy ba năm rồi".

Tôi yên lặng.

Tề Mặc nói: "Nếu anh nói anh vẫn thích em, không quên được em thì em nhất định sẽ coi là chuyện cười. Đích xác, sau thời gian đó cũng không phải anh không tiếp xúc với người phụ nữ nào khác, nhưng..." Anh ta dừng lại, lại khẽ cười nhìn tôi: "Lần này trở về gặp em, anh cảm thấy Thất Thất vẫn là người phù hợp nhất".

Tôi cũng cười theo, trong đầu tính toán nên trả lời anh ta thế nào. Dù sao người đàn ông cũng là sếp của tôi, mặc dù anh ta không phải loại tiểu nhân lấy việc công trả thù riêng, nhưng nếu như khiến quan hệ quá căng thẳng thì dù sao cũng sẽ rất bất tiện.

Tề Mặc lại cười: "Thất Thất, em vẫn thích cậu ta à?"

Tôi gật đầu, rất thẳng thắn: "Vâng".

Anh ta cũng yên tĩnh lại, rất lâu sau, cuối cùng cũng hỏi một câu rất phạm tục: "Rốt cục cậu ta tốt hơn anh ở điểm nào?"

Bạn xem, tôi đã nói là anh ta chỉ không cam lòng thôi mà!

Tôi không nói chuyện, chỉ cười cười nhìn anh ta.

Anh ta lại yên lặng một hồi, sau đó cũng cười cười, xuống xe đi vòng sang mở cửa cho tôi.

Tôi xuống xe, co người vì cái lạnh do gió đêm mang tới.

Tề Mặc rất ga lăng cởi áo khoác ra khoác lên vai tôi: "Vậy thì chúng ta bắt đầu lại từ những bước bị bỏ qua là được".

Tôi hơi ngẩng đầu lên, nhướn mày nhìn anh ta.

Tề Mặc cười rất dịu dàng: "Ở dưới này gió lớn, em lên nhà đi. Ngày mai anh sẽ gọi điện cho em".

Tôi gật đầu nhận lời, tạm biệt anh ta rồi lên lầu.

Tiểu Lâu ngồi trên sofa trong phòng khách, mở TV, trên tay cầm một quyển sách nhưng lại đang ngồi ngẩn người.

Lúc tôi đi vào, cô ấy liếc mắt nhìn chiếc áo khoác trên vai tôi, hỏi: "Tề Mặc?"

"Ờ". Tôi gật đầu, nhân tiện móc chiếc áo khoác lên giá, đi vào phòng mình bật đèn lên. Qua cửa sổ, tôi nhìn thấy xe của Tề Mặc quả nhiên vẫn còn đang dừng dưới lầu. Phòng tôi sáng đèn vài phút, anh ta mới chậm rãi lái xe đi.

Tôi đứng bên cửa sổ, hơi thất thần.

Thực ra Tề Mặc thật sự rất chu đáo, từ trước vẫn vậy. Anh ta đưa tôi về, nếu như không định thân đưa tôi lên nhà thì nhất định sẽ chờ đến lúc phòng tôi sáng đèn mới đi.

Tiểu Lâu gõ cửa và đi vào, đưa một chén trà cho tôi: "Uống rượu à? Từ xa đã ngửi thấy mùi rượu rồi!"

Tôi cũng không khách sáo, nhận chén trà uống một ngụm: "Tiểu Lâu, mũi bạn càng ngày càng thính đấy!"

"Đương nhiên". Cô ấy thoáng nhìn xuống dưới lầu: "Tớ cứ tưởng là bạn không hứng thú với anh ta chứ?"

"Chính xác là không".

"Vậy mà lại hẹn hò với người ta?"

"Có trời đất chứng giám", tôi đặt chén trà xuống, "Đó là quan mới nhận chức mời tất cả nhân viên đi ăn cơm. Như vậy sao có thể gọi là hẹn hò?"

Tiểu Lâu yên lặng không nói nữa.

Tôi đi lấy áo ngủ, chuẩn bị tắm rửa rồi đi ngủ, chọt chuông điện thoại vang lên.

Là Dịch Hàn. Tôi nghe điện thoại: "A lô!"

"Thất Thất, đang ở đâu đấy?"

"Ở nhà, chuẩn bị ngủ. Có việc gì nói nhanh một chút".

"Ồi trời!" Cậu ta cười một tiếng: "Ngủ sớm thế à? Ra ngoài chơi đi!"

"Hà?"

"Dù sao ngày mai cũng không cần đi làm, ra ngoài đi, tớ mời!"

"Biết thế. Hôm nay không đi, tớ phải đi ngủ".

"Hôm nay thôi, lần sau đến lượt bạn mời đấy". Nói xong cậu ta dừng lại một chút, ho mấy tiếng rồi hỏi: "Tớ nghe nói... À... Bây giờ Tiểu Lâu ở cùng bạn à?"

Tôi thoáng nhìn Tiểu Lâu: "Đúng vậy! Có sao không?"

Cậu ta lấp bắp một hồi lâu rồi mới nói: "Gọi cô ấy cùng đi đi!"

Tôi chột sững lại.

Năm đó khi học đại học, Dịch Hàn đã thích Tiểu Lâu, đây cũng không phải bí mật gì trong đám bạn bè chúng tôi. Có điều... Nhìn vô số người theo đuổi Tiểu Lâu sống trước sống sau lũ lượt chết trên bờ cát, chút dũng khí vốn đã không đủ của cậu ta lập tức chìm xuống tận đáy biển, mãi cho đến khi tốt nghiệp cũng không thể nói ra miệng. Sau khi tốt nghiệp mỗi người một việc, bọn họ liên lạc cũng ít hơn. Dịch Hàn từng có một hai cô bạn gái, tôi đã tưởng rằng cậu ta không còn tâm tư này nữa. Vì sao hôm nay nhắc tới Tiểu Lâu, thái độ của cậu ta lại trở nên mập mờ như vậy? Lễ nào đạo này nói lại tình xưa đang là mốt?

"Thì ra mời tớ chỉ là lấy cớ", tôi cười một tiếng, "Bây giờ Tiểu Lâu đang ở bên cạnh tớ, tớ đưa máy cho cô ấy nghe nhé?"

"Này này, Thất Thất, bạn không được bán rẻ bạn bè như vậy..." Cậu ta kêu lên bên kia máy, sau đó yên lặng một lát rồi hắng giọng nói khê: "Cũng được".

Tôi đưa điện thoại cho Tiểu Lâu: "Dịch Hàn".

Tiểu Lâu cầm điện thoại, tôi xoay người đi tắm. Đang tắm thì nghe thấy Tiểu Lâu ở bên ngoài gõ cửa nói gì đó, nhưng vì hoa sen xối quá ồn, tôi cũng không nghe rõ cô ấy nói gì.

Nghĩ bụng dù sao cũng không có chuyện gì quá to tát, tôi dứt khoát tắm xong mới mở cửa đi ra hỏi cô ấy xem có chuyện gì.

Tiểu Lâu nói: "Dịch Hàn gọi chúng ta ra ngoài chơi, tớ đồng ý rồi".

Tôi lườm cô ấy. Tôi đi theo để làm người thừa à?

Có điều cũng không sao, lát nữa cứ tìm chỗ nào đó ngủ, để hai người bọn họ tâm sự cho thoải mái.

Dịch Hàn chờ chúng tôi ở cửa quán bar. Vừa thấy tôi, cậu ta đã cau mày kêu to: "Chậm chạp quá đấy!"

"Đường xa, tắc đường". Tôi tức giận trả lời: "Bạn không thể tìm một chỗ nào gần nhà tớ một chút à?"

"Tớ có ý muốn mời bạn đến quán này mà". Cậu ta nói, sau đó quay lại hàn huyên với Tiểu Lâu.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn tên quán bar đó. Quán có tên là "Lãng động".

Quán bar là nơi âm ỉ xô bồ, có thể lãng động ra cái gì chứ?

Tôi hừ một tiếng khinh thường, theo Dịch Hàn đi vào ngồi xuống cạnh quầy bar.

Quán bar này không lớn nhưng người lại rất đông, đèn màu rực rỡ, trai thanh gái lịch, hoàn toàn không nhìn ra có gì đặc biệt. Tôi không biết vì sao Dịch Hàn lại phải chọn quán này.

Dịch Hàn gọi nhân viên quán cầm menu đến cho chúng tôi xem. Tiểu Lâu tùy ý gọi một ly rượu. Tôi đang đọc các loại tên rượu kì lạ thì có một bàn tay đưa tới cầm lấy tờ menu trên tay tôi, sau đó nhét vào tay tôi một cốc sữa.

Còn là sữa nóng.

Tôi hơi nhúm mày, ngẩng đầu lên và nhìn thấy Thẩm Độ.

Quả nhiên đã để râu, còn là râu quai nón. Khuôn mặt anh bị che mất hơn nửa, nhưng gương mặt này, nụ cười này, rõ ràng chính là Thẩm Độ.

Thẩm Độ... của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Ánh đèn trong quán bar không ngừng lướt qua trên gương mặt anh.

Trong nháy mắt, hình như tất cả mọi âm thanh âm ỉ đều đã đi xa, cả thế giới chỉ còn tôi và anh.

Tôi nhìn gương mặt mà mình đã nhớ đến vô số lần, cho dù anh đã để râu nhưng cũng không thể che giấu những chi tiết hết sức quen thuộc đó.

Tôi nhìn đôi mắt đen sẫm của anh, tôi nhìn bên má như khắc bằng dao của anh, tôi nhìn nụ cười ấm áp trên môi anh.

Tôi thấy gương mặt anh từ mờ nhạt đến rõ ràng, lại mờ nhạt dần, rồi từ từ chìm vào trong ánh đèn nhấp nháy của quán bar.

Chuyện cũ vẫn vương vấn trong lòng chậm chậm tràn lên.

Hình như đã qua rất lâu, lại hình như chỉ trong nháy mắt.

Tôi nghe thấy Thẩm Độ cười nói: "Một cô gái ngoan không được học người ta uống rượu".

Ồ, anh vẫn không thích tôi uống rượu, cho nên bất kể trước kia mọi người chơi đùa quây phá thế nào, cuối cùng tôi vẫn cứ là người tỉnh táo nhất. Kết quả là lần nào tôi cũng đưa mọi người về.

Tôi cũng cười, chìa tay về phía anh: "Thế cô gái ngoan có được thưởng gì không?"

Thẩm Độ cười, thò tay vào túi lấy mấy chiếc kẹo ra đặt vào lòng bàn tay tôi.

Tôi sùng sốt, anh không phải người lúc nào cũng mang theo kẹo trên người, hơn nữa trong quán bar cũng không phải lúc nào cũng có sữa nóng. Cũng có nghĩa anh đã biết tôi sẽ đến từ trước.

Tôi quay sang tròn mắt nhìn Dịch Hàn, rốt cục ai mới là người không trọng nghĩa?

Dịch Hàn cúi đầu không nhìn tôi, ngay cả Tiểu Lâu cũng nhìn qua chỗ khác.

Được lắm, ngay cả Tiểu Lâu cũng tham dự. Mọi người đều rắp tâm muốn xem trò vui sao?

"Họ thật là xấu, không ai nói với em là đến quán của anh cả". Tôi lườm hai người bạn rồi ngoắc ngoắc ngón tay với Thẩm Độ.

Vì vậy anh ghé đầu tới, tôi đưa tay vuốt gương mặt anh.

Râu anh rất ngắn, rất cứng, chọc vào lòng bàn tay tôi vừa buồn vừa ngứa.

Tôi hỏi: "Vì sao để râu? Xấu quá, trông cứ như một gã thô phi ấy!"

Anh cười, cũng tự đưa tay lên sờ sờ: "Biết làm sao được, nếu không đám gái trẻ sẽ chen sập quầy bar, anh còn làm ăn thế nào được nữa?"

"A, râu anh đúng là cứng thật. Da mặt dày như vậy mà cũng đâm xuyên qua được".

"Thất Thất, em ghen tị với anh đấy à?"

Tôi bật cười.

Thành thật mà nói, tôi từng vô số lần nghĩ tới lúc chúng tôi gặp lại nhau, không biết tình hình sẽ thế nào, sẽ nói những chuyện gì, phải chăng sẽ rất khó xử, hoặc cũng có thể sẽ rất thân mật? Nhưng tôi chưa từng nghĩ rằng, khi thật sự gặp lại, chúng tôi lại tự nhiên như thế.

Dường như chúng tôi chưa bao giờ yêu nhau.

Hoặc, dường như chúng tôi chưa bao giờ chia tay.

Vẫn tự nhiên như vô số đôi bạn chơi với nhau mười mấy hai mươi năm khác.

Tôi nghĩ, rốt cục đây là vì chúng tôi diễn kịch quá giỏi, hay là tôi hoàn toàn không hề nặng tình như chính mình tưởng tượng?

Thứ tôi vẫn cố chấp rốt cục là con người Thẩm Độ này hay chỉ là một loại tâm tình nhớ nhung?

Lại hoặc, kỳ thực tôi cũng giống như Tề Mặc, chỉ là không cam lòng mà thôi?

Tiểu Lâu hình như có tâm sự, uống rượu hết li này tới li khác. Dịch Hàn bên cạnh sẵn đón, uống cùng cô ấy không thiếu li nào.

Tôi ngồi yên lặng uống sữa, nhìn Thẩm Độ pha rượu.

Ờ, anh nói một câu rất đúng, có lúc tôi thật sự ghen tị với anh.

Anh là người tài hoa bẩm sinh, việc gì anh thích, việc gì anh muốn làm là anh sẽ làm rất tốt. Chẳng hạn như chơi bóng, chẳng hạn như đua xe, chẳng hạn như thiết kế, chẳng hạn như... pha rượu. Ít nhất là động tác của anh lúc này rất đẹp mắt.

Tôi nghĩ, anh nói mấy cô gái trẻ sẽ chen sập quầy bar, mặc dù là nói quá nhưng lại không phải chuyện không thể xảy ra. Tôi ngồi đây một lát đã nhìn thấy mấy cô gái liếc mắt đưa tình với anh.

Anh lại không hề phản cảm, thoải mái mỉm cười đáp lại, mang rượu đến cho khác rồi quay về tán gẫu với tôi.

Tôi uống sữa, nói: "Em cho rằng ít nhất anh cũng nên tự tay pha một li rượu mời em".

"Hôm khác". Anh đáp.

Tôi tròn mắt nhìn anh: "Vì sao?"

"Bởi vì..." Anh dừng lại một chút, hai vai buông thõng, giọng nói cũng thấp xuống: "Anh còn chưa chuẩn bị tốt".

Chưa chuẩn bị tốt cần pha rượu gì? Hay là chưa chuẩn bị tốt để gặp tôi?

Anh cười cười không nói nữa, lại xoay người đi làm việc.

Tôi ngồi ngẩn người ở đó.

Nói cũng đúng. Thành phố C rộng bao nhiêu? Nếu thật sự cần tìm một người thì sao có thể không tìm được? Hướng hồ chúng tôi còn có quan hệ như vậy? Hơn một năm nay chúng tôi vẫn không gặp lại, chẳng qua là bởi vì chúng tôi đều chưa chuẩn bị tốt.

Mặc dù đã nói vẫn là bạn, nhưng việc lui lại một bước này lại dễ vậy sao?

Kết quả là tối hôm nay, Tiểu Lâu và Dịch Hàn đều say không biết trời đất.

Tôi nhìn hai người bọn họ, cau mày không biết làm sao.

Thẩm Độ nói: "Cứ đưa hai đứa nó lên trên lầu nằm một lát đã. Chẳng mấy lúc nữa là đóng cửa, anh sẽ đưa bọn em về".

Tôi gật đầu. Thẩm Độ gọi người giúp tôi dìu bọn họ lên lầu.

Trên lầu có một căn phòng kép gồm một phòng ngủ bên trong và một phòng khác bên ngoài, đại khái đây chính là chỗ ở hàng ngày của Thẩm Độ. Phong cách trang trí đặc trưng của anh, gọn gàng, phóng khoáng, không có bất cứ đồ vật thừa thãi nào, tuyệt đối không hề dây dora nỉu kéo những gì thừa thãi.

Thẩm Độ bảo nhân viên đỡ Tiểu Lâu vào phòng ngủ, đặt nằm xuống giường, còn Dịch Hàn thì được ném lên sofa trong phòng khách. Sau khi sắp xếp xong xuôi, dặn dò thứ gì ở đâu, anh lại đi xuống lầu.

Tôi ở lại chăm sóc hai người say rượu.

Tiểu Lâu uống rượu rất ngoan, say rồi là nằm yên ngủ tít. Còn Dịch Hàn thì khác, cậu ta nhò hai lần, lại đòi uống nước. Tôi lau nhà, lau bàn, lại bung trà lấy nước, vắt vớ một hồi lâu, cậu ta mới yên tĩnh lại.

Tớ cũng đã mệt, nằm co trên chiếc ghế đơn, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Không biết ngủ bao lâu, tôi bị Thẩm Độ đánh thức.

"Thất Thất, dậy đi". Anh gọi tôi.

Tôi mở mắt ra, ngáp một cái: "Đóng cửa rồi à?"

"Ờ", anh cũng ngáp một cái, "Anh đưa em và Tiểu Lâu về. Còn thằng này thì cứ để nó ngủ tạm ở đây một đêm".

Thoạt nhìn hình như anh còn mệt hơn tôi. Tôi cười cười, đứng lên: "Tự em bắt xe về được".

"Giờ này sợ là khó gọi xe lắm. Anh lái xe đưa hai đứa về".

Tôi thoáng nhìn đồng hồ treo tường. Đã hơn hai giờ sáng. "Nhưng..." Tôi nhìn anh: "Em cảm thấy trạng thái của anh bây giờ mà lái xe thì hình như quá nguy hiểm".

Anh hơi trầm ngâm rồi nói: "Cũng phải. Thế thì đừng về nữa. Ngày mai về cũng được".

Tôi sững lại, nghe thấy tiếng tim mình đập như tiếng trống.

Giống hệt như khi anh lôi tôi từ trong xe Tê Mắc ra ngày đó, kéo tay tôi chạy hết hai con phố, sau đó nói: "Thất Thất, làm bạn gái anh nhé!"

Hình như anh không hề để ý đến vẻ mặt tôi, vẫn tiếp tục nói đều đều: "Em và Tiểu Lâu ngủ giường, anh trải đệm ngủ ở phòng khách là được".

Thì ra là tôi đã nghĩ quá nhiều.

Tôi không khỏi mỉm cười tự giễu, sau đó gật đầu: "Vâng".

Mặc áo ngủ của Thẩm Độ, nằm trên giường Thẩm Độ, tôi vui mặt vào chiếc gối của anh, hít vào một hơi thật sâu.

Đúng là... Đã quá lâu không ngửi thấy mùi này.

Nhất thời tôi cảm thấy mình như trở lại thành cô bé mới biết yêu mười năm trước. Cả thế giới chỉ có một mình anh.

Tôi phải thừa nhận, từ khía cạnh nào đó, cho dù đã qua mười năm, tôi cũng không có một chút tiến bộ nào.

Tôi nằm trên giường, nín thở tập trung tinh thần nghe động tĩnh trong phòng khách, cố gắng phân biệt... Đó là âm thanh đẩy bàn ghế, đó là tiếng anh trải đệm, đó là tiếng động khi anh cởi quần áo ngoài.

Sau đó phòng khách tắt đèn.

Xung quanh tối tăm, hoàn toàn yên tĩnh.

Tôi nằm yên trong bóng tối rất lâu, cuối cùng không kiềm chế nổi, lặng lẽ đứng lên, đi ra phòng khách.

Thẩm Độ đã đẩy sofa và ghế đơn sang bên cạnh để lấy một khoảng trống. Anh nằm đó, đã ngủ, mắt nhắm, hơi thở đều đều.

Ánh trăng tràn vào qua cửa sổ, tạo thành những đường nét tương phản mãnh liệt trên gương mặt Thẩm Độ. Gương mặt anh nhìn giống như tượng những thần linh cổ xưa.

Tôi cúi người xuống, hôn anh.

Môi run nhẹ nhẹ, đặt xuống môi anh. Nhắm mắt lại, tôi tham lam hít mùi trên người anh. Hơi thở quen thuộc, mùi thuốc lá quen thuộc, cùng với cảm giác tôi xa lạ khi râu anh đâm vào má.

Anh bị tôi đánh thức, trợn mắt nhìn tôi, dường như rất giật mình: "Thất Thất".

Tôi chui vào chăn, đưa tay ôm anh, dán chặt vào người anh, tiếp tục hôn anh, từ môi đến cằm, đến cổ, đến ngực.

"Thất Thất". Anh nắm cánh tay tôi, đẩy tôi ra: "Đừng làm thế".

Tôi nhìn anh, khoe miệng khe động một chút: "Vì sao? Không phải anh không bao giờ từ chối phụ nữ à?"

Thẩm Độ ngồi dậy, nhíu mày: "Thất Thất, em... không giống".

Tôi cười, mỉm cười với tư thế tự cho là dễ thương nhất: "Có gì không giống? Lại không phải chưa từng làm thế".

Thẩm Độ yên lặng rất lâu, sau đó nhẹ nhàng nói: "Anh sai rồi".

Anh giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tôi, thì thầm: "Đúng thế. Chính xác là anh là một người rất buông thả. Nhưng, nếu như có một người phụ nữ anh muốn ở bên thật lâu, thật dài, cả đời, thì người đó chỉ có thể là em, Thất Thất. Có thể là rất ích kỷ, nhưng anh thật sự rất muốn, bất kể lúc nào, bất kể anh đang làm gì, chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy em đang cười với anh. Nếu không thấy em ở đó, anh sẽ cảm thấy không yên tâm. Cho nên, khi đó Tê Mắc theo đuôi em, anh rất sốt ruột".

Anh cười cười, nhẹ nhàng gạt lọn tóc rủ xuống trước mặt tôi ra sau vành tai: "Nhưng, anh đã sai. Anh... đã đánh giá thấp thói hư tật xấu thâm căn cố đế của mình. Xin lỗi, Thất Thất!"

Bao nhiêu người từng ảo tưởng người đó có thể thay đổi vì mình?

Bao nhiêu người từng ảo tưởng mình có thể thay đổi vì người đó?

Bao nhiêu người từng ảo tưởng tình yêu của mình vĩ đại đến mức đủ để làm trời đất cảm động mà thay đổi hết thảy?

Kết quả, ảo tưởng cũng chỉ là ảo tưởng.

Thay đổi chỉ là tạm thời, mỗi người đều chỉ có thể là chính mình.

"Anh sai rồi". Thẩm Độ vẫn nhẹ nhàng nói: "Nếu anh muốn có em lâu dài thì lúc trước đã không nên yêu em, lúc trước đã không nên coi em là một người phụ nữ".

Giọng anh càng thấp hơn, gần như thì thầm: "Không quan hệ gì đến giới tính, không quan hệ gì với tình yêu. Em chỉ là Thất Thất, Thất Thất của anh".

Nước mắt tôi trào ra, tôi nhào vào trong lòng anh, tóm chặt áo anh, cất tiếng khóc nức nở.

Lần này anh không đẩy tôi ra, chỉ nhẹ nhàng ôm tôi, khẽ hôn tôi.

Địu dàng, chiều chuộng, vô cùng thương yêu, như đối với một báu vật, anh đặt môi mình lên trán tôi.

Tôi biết, bắt đầu từ giờ khắc này, quan hệ yêu đương giữa anh và tôi đã được đặt dấu chấm hết vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Buổi tối hôm đó tôi nằm trong lòng Thẩm Độ khóc suốt đêm, đến lúc mệt nằm ngủ luôn trong lòng anh. Khi tỉnh lại, tôi nhìn thấy Tiểu Lâu đứng dựa cửa, vẻ mặt phức tạp nhìn chúng tôi.

Tôi lập tức ngồi dậy, đỏ mặt, không biết nên nói gì cho phải.

Tôi vừa cử động, Thẩm Độ đã tỉnh dậy theo. Anh lại rất thoải mái, ngồi dậy, mỉm cười chào Tiểu Lâu: "Dậy rồi à?"

Tiểu Lâu ho mấy tiếng, nở nụ cười gượng gạo, sau đó vòng qua chỗ chúng tôi đi rửa mặt. Đến tận lúc Thẩm Độ đưa chúng tôi về nhà, Tiểu Lâu vẫn không nói gì.

Cuối cùng tôi vẫn không nhận được, Thẩm Độ vừa đi, tôi đã vội vàng giải thích: "Thực ra tớ và anh ấy không.."

"Tớ biết". Tiểu Lâu ngắt lời tôi.

Tôi sững lại.

Cô ấy nói: "Mắt bạn vừa đỏ vừa sưng không khác gì quả đào. Nếu nói là khóc vì hành phúc thì cũng không đến mức khóc cả một buổi tối đúng không? Hai người lại làm sao rồi?"

"Không có gì". Tôi lấy gương ra xem mắt mình, trả lời lạnh nhạt. "Khi này cũng sẽ không có gì nữa".

Tiểu Lâu ngồi bên cạnh nhìn tôi rất lâu, sau đó khe khẽ thở dài: "Bạn thật sự buông ra được à?"

Không buông ra được thì sao? Thẩm Độ đã bày tỏ ý anh rất rõ ràng rồi mà.

Có thể bản thân bốn chữ thanh mai trúc mã đã có một loại ma lực nào đó, không thành vợ thành chồng thì cũng không đành lòng trở mặt thành thù. Giống như là hai thanh ray đường sắt chỉ có thể giữ mãi một khoảng cách cố định với nhau, không thể lại gần, cũng không thể rời xa nhau.

Tôi cũng khe khẽ thở dài theo, hỏi: "Thế còn bạn, hôm qua có chuyện gì mà uống nhiều như vậy?"

Tiểu Lâu lại im lặng rất lâu không nói chuyện. Đến lúc hầu như tôi đã thôi không còn chờ đợi câu trả lời của cô ấy, Tiểu Lâu mới nói khẽ: "Hôm qua S Kun cưới vợ rồi".

Hôm qua là ngày gì? Tôi không nhận được cười nhạt. Tôi được người ta cầu hôn, lại gặp được người tình cũ, ngay cả S Kun cũng chọn ngày hôm qua để làm đám cưới.

Tiểu Lâu nhẹ nhàng nói: "Tớ gọi điện thoại cho anh ấy. Buồn cười thật, lần đầu tiên tớ nghe thấy giọng nói của anh ấy lại là trong tiệc cưới của anh ấy".

Tôi yên lặng, không biết nên nói gì với cô ấy. Chính Tiểu Lâu lại cười cười: "Món quà đó đã đến nơi rồi. Không bị vỡ".

Tôi đành phải tiếp tục yên lặng.

Tiểu Lâu nói: "Hôm qua thật sự uống nhiều quá, bây giờ vẫn hơi đau đầu. Tớ đi ngủ một lát đây".

Tôi gật đầu. Cô ấy đứng dậy đi về phòng, tôi tiếp tục ngồi ngẩn người trên sofa.

Ngủ một giấc dậy, lại đắp mặt nạ mắt nhưng hai mắt tôi vẫn còn sưng.

Tôi nhìn chính mình trong gương, thờ dài, trầm nghĩ đúng là lỗ vồn.

Tề Mặc gọi điện thoại hỏi tôi có muốn ra ngoài ăn cơm hay không, tôi tìm bừa một lí do từ chối. Cho dù không có chuyện của Thẩm Độ đó, bây giờ tôi như thế này, cũng không thể ra ngoài gặp ai được.

Tề Mặc cũng không nói gì thêm, hỏi han vài câu rồi gác máy.

Tiểu Lâu vẫn ở trong phòng chưa đi ra. Tôi mở máy tính lên mạng.

Ngồi trước máy tính, tôi vẫn mở trò chơi LK theo thói quen. Lúc đăng nhập, tôi do dự rất lâu, cuối cùng vẫn sử dụng tài khoản của Thẩm Độ.

Cùng với một luồng ánh sáng, ngài thánh kỵ sĩ cấp chín mươi chín đã xuất hiện trên quảng trường trung ương của thành Gardon. Nhìn nhan vật trò chơi nhỏ bé đó, tâm tình tôi lại trở nên phức tạp. Nói thật, chính tôi cũng không rõ vì sao mình lại phải dùng tài khoản này để vào trò chơi. Nếu như trước kia là bởi vì nhớ Thẩm Độ, vậy thì bây giờ là vì cái gì? Tôi đã gặp anh, có lời gì cũng đã nói hết rồi, giờ làm việc này đâu còn có ý nghĩa gì nữa?

Đang đứng yên trên quảng trường suy nghĩ miên man, tôi nghe thấy tại điểm hồi sinh gần đó vang lên một tiếng kêu thảm.

Tôi chuyển góc nhìn một chút, thấy bên đó có một đám người đứng vòng quanh, đều là cao thủ, trong đó có những mấy người có tên màu đỏ. Trên điểm hồi sinh vẫn còn có một thi thể, hiển nhiên là vừa mới bị giết.

Tôi hơi nhũn mày. Mặc dù LK đã mở chế độ PK, nhưng mọi người đã có một ước định bất thành văn, bình thường sẽ không giết người ở trong thành. Dù sao một số kỹ năng có uy lực quá lớn, phạm vi quá rộng, trong thành lúc nào cũng đông đúc, sợ ý một chút là những người vô tội sẽ bị vạ lây. Vậy mà hôm nay lại có người ngang nhiên giết người trong thành, hơn nữa còn canh ngay tại điểm hồi sinh để giết? Bất kể là cao thủ thế nào, lúc vừa sống lại lượng máu cũng chỉ có 1 HP, bất cứ kiểu tấn công nào cũng có thể giết chết. Giết người ở điểm hồi sinh, đây là một chuyện quá mức hèn hạ.

Hiển nhiên rất nhiều người đều nghĩ như vậy, trên kênh tán gẫu chung có rất nhiều người thảo luận.

“Oa, thật là tàn nhẫn”.

“Làm cái gì thế? Giữa ban ngày ban mặt, giết người tại điểm hồi sinh? đúng là quá vô sỉ”.

“Thật là càn rỡ, người đâu?”

“Có chuyện gì vậy?”

Người bị giết có vẻ cũng không hiểu tại sao, lúc này người đó cũng hỏi trên kênh tán gẫu chung: "Vì sao giết tôi? Các người là ai? Tôi đắc tội các người lúc nào?"

Những kẻ canh điểm hồi sinh để giết người quay lại nhìn mọi người, dáng vẻ tên nào cũng rất tàn độc. Kẻ cầm đầu là một chiến sĩ tên là Hòa Vũ Cửu Thiên, lúc này hắn cầm trường đao trên tay, vẫn đang trong trạng thái chiến đấu. Rõ ràng vừa rồi chính là hắn đã ra tay. Hòa Vũ Cửu Thiên nói: "Không muốn chết thì đừng có xen vào việc của người khác, tránh hết sang một bên cho tao".

Quả thật có mấy người đứng xem náo nhiệt bị hắn dọa lui lại mấy bước.

Lúc này điểm hồi sinh lại xuất hiện một người. Hòa Vũ Cửu Thiên thoáng nhìn rồi hất tay, đám thù hạ của hắn tránh ra một lối đi để người vừa hồi sinh đi qua. Thấy tình hình như vậy, người đó dừng lại hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Hòa Vũ Cửu Thiên nói: "Biến đi. Bố không tìm mày".

Người nọ hơi khó hiểu: "Tôi chỉ hỏi một câu thôi mà, làm sao phải hần học thế làm gì? Chẳng lẽ tôi không đi thì ông dám giết tôi à?"

"Giết mày thì đã sao?" Hòa Vũ Cửu Thiên nói rồi lập tức vung đao chém tới.

May mà người này là một đạo tặc có độ linh hoạt tương đối cao nên đã tránh thoát được nhát đao này, nhưng hắn vẫn cuống cuồng đánh hai về mặt hoảng sợ: "Ông làm thật à? Điện à? Chặn ở điểm hồi sinh để chém người?"

Đám người của Hòa Vũ Cửu Thiên đồng loạt tròn mắt nhìn tới. Bọn chúng người đông thể mạnh, gã đạo tặc lại mới đi ra từ điểm hồi sinh, đại khái cũng biết mình không làm gì được nên hắn chỉ lầu bầu mấy câu rồi bỏ đi.

Hòa Vũ Cửu Thiên lại quay lại nhìn điểm hồi sinh chờ người hồi sinh tiếp theo.

Mặc dù trò chơi LK này đã mở thêm chế độ PK nhưng thực ra PK không hề được khuyến khích. Từ những quy định của hệ thống PK trong trò chơi có thể thấy rõ điểm này.

Chủ động giết người ba lần, tên người chơi sẽ chuyển sang màu đỏ. Người chơi có tên đỏ đánh quái sẽ có tỉ lệ rơi đồ thấp hơn nhiều, số điểm kinh nghiệm nhận được cũng thấp, thậm chí nhiều NPC cũng không thèm quan tâm đến những nhân vật có tên đỏ, rất nhiều nhiệm vụ sẽ không thể thực hiện được. Đương nhiên, việc luyện cấp cũng khó khăn hơn người bình thường nhiều.

Hơn nữa từ đầu năm nay, công hội chiến được tăng lên một tuần hai lần, thành chiến một tháng một lần, lại mở sàn đấu và sân bãi luyện tập cho các công hội. Giết người trong những trường hợp này đều là hợp pháp, tên sẽ không bị đỏ, sẽ không mất kinh nghiệm, cũng không bị rơi đồ. Thú vui PK của đại đa số người chơi đều có thể được thỏa mãn với những quy định trên, hơn nữa máy chủ này lại có Thẩm Độ, trừ phi có ân oán không thể không giải quyết, nếu không người chơi rất ít khi giết người ngoài những trường hợp hợp pháp.

Vì sao hôm nay đột nhiên lại người giết người ở điểm hồi sinh? Hơn nữa còn ngay trước mắt tôi?

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tôi hơi tức giận, cảm thấy đám người kia đang phá hoại uy tín và trật tự do một tay Thẩm Độ thành lập và tôi thì vẫn đang cố gắng giữ gìn. Thế là tôi lập tức đi tới chỗ bọn chúng, còn chưa đi đến nơi, tên Hỏa Vũ Cửu Thiên kia lại giết một người nữa.

Chính là gã newbie Bạch Hiểu Trì tôi mới biết một thời gian trước.

Có vẻ trước đây hắn chưa bao giờ bị người khác giết. Hắn đánh một dấu hỏi biểu thị không hiểu, sau đó biến thành một luồng ánh sáng, hai ba giây sau lại đi ra từ điểm hồi sinh.

Hỏa Vũ Cửu Thiên không nói lời nào, lại vung tay chém một đao tới.

Kể cả không phải lúc mới đi ra từ điểm hồi sinh, với cấp bậc của hắn, cho dù là đầy máu thì chắc cũng không chịu nổi một đao này. Vì vậy, đương nhiên hắn lại bị giết lần nữa.

Không biết đã hiểu rõ tình hình hay chưa, nhưng Bạch Hiểu Trì vẫn không rút kinh nghiệm, lại tiếp tục lựa chọn hồi sinh ngay. Hắn không biết bất chước người bị giết lúc trước, đại khái bởi vì không biết nguyên nhân mình bị giết, sợ bị giết thêm một lần, mất điểm kinh nghiệm, rơi mất trang bị, người đó vẫn để cái xác mình nằm yên một chỗ.

May là đến bây giờ Bạch Hiểu Trì vẫn là một người mới chơi với hai bàn tay trắng, trên người cũng không có trang bị gì, cùng lắm cũng chỉ mất mấy trăm đồng LK mà thôi.

Lần thứ ba hắn xuất hiện tại điểm hồi sinh, Hỏa Vũ Cửu Thiên hừ một tiếng, lại một đao chém tới. Lần này cuối cùng tôi cũng đuổi kịp đến nơi và vùng kiếm can lại.

Tôi hỏi: "Người giết đủ chưa?"

"Thẩm Độ".

"A, Thẩm đại ca lên rồi".

"Thẩm Độ, cho bọn chúng một bài học".

Người xem xung quanh lại bắt đầu kêu lên. Hỏa Vũ Cửu Thiên thu hồi đao, nhìn tôi: "Người chính là Thẩm Độ? Ngưỡng mộ đã lâu".

Ngưỡng mộ đã lâu mà còn dám giết người trong thành phố của tôi? Tôi cười cười: "Nói hay lắm. Không biết vì sao huynh đệ lại đại khai sát giới?"

Hỏa Vũ Cửu Thiên nói: "Cũng không có gì, chẳng qua lúc ở thôn của người thú, tao bị một gã họ Bạch chơi khăm, không những cướp mạng con quái tao đang đánh mà còn nhặt mất một cây rìu chiến tao đánh ra. Tao không nguôi được mối hận này, cho nên nhìn thấy thằng nào tên có chữ Bạch là lại phải cho nó một trận".

Đây cũng không phải chuyện gì quá to tát. Rìu chiến là loại trang bị quá tầm thường, không phải cực phẩm, mà ngay cả thượng đẳng cũng chưa tới, vậy mà lại hung hỏ đi giết người như vậy? Người này đúng là quá cần rở.

Tôi hơi nhíu mày: "Oan có đầu, nợ có chủ. Nếu như chỉ là trả thù thì ta mặc kệ. Nhưng người lạm sát người vô tội như vậy, hơn nữa còn chặn ở điểm hồi sinh để giết người, đã hỏi xem ta có cho phép hay không chưa?"

Người xem cùng ồn ào phụ họa.

Hỏa Vũ Cửu Thiên cười to một trận: "Hỏi mày? Mày cho rằng hiện này nơi này vẫn là thiên hạ của ngươi à? Bây giờ tao hỏi xem, mày cho phép thì sao? Không cho phép thì sao? Hôm nay tao cứ giết người ở đây đây, mày muốn làm gì tao?"

Hắn đánh ra câu này, kênh chat chung lập tức trở nên yên tĩnh.

Mới hai ba ngày không lên mạng, chẳng lẽ trời đã sập rồi à?

Tôi nói: "Ta bắt ngươi phải xin lỗi những người chơi vô tội bị ngươi giết chết, hơn nữa bồi thường thiệt hại cho họ".

"Bắt tao xin lỗi?" Hỏa Vũ Cửu Thiên vung trường đao trên tay, đột nhiên một ngọn lửa bốc lên trên thân đao, không ngờ lại là vũ khí mang thuộc tính lửa cấp bốn trở lên. Hắn vẫn cười to: "Trước hết thắng được thanh đao trong tay tao đã".

Tôi cũng cười: "Thế thì có gì khó?" Tôi đưa tay chỉ sân đấu bên cạnh: "Mời!"

Hắn cười càn kiêu ngạo hơn: "Ai nói phải đến sân đấu? Ai nói phải solo với mày?"

Hắn vung tay lên, bảy tám thủ hạ đã bao vây tôi lại.

Tôi nhú mày. Game online luôn rất chú trọng tính cân bằng của trò chơi, LK không phải ngoại lệ. Nếu như một đấu một thì với cấp bậc, trang bị, cộng thêm kỹ năng sử dụng của tôi, quả thật trong máy chủ này không ai có thể địch lại tôi. Nhưng nếu như bị vây đánh thì lại rất khó nói.

Bảy tám người trước mặt đều từ cấp sáu mươi trở lên, đều là nghề nghiệp chiến đấu, hơn nữa xem ra cũng không phải tay mơ, có lẽ phối hợp với nhau sẽ không quá kém.

Nói thật, ba bốn tên thì tôi còn có thể thắng miễn cưỡng, năm tên chính là cực hạn. Tám tên, nếu thật sự đánh nhau thì tôi chết chắc.

Hỏa Vũ Cửu Thiên cười to, nói: "Hôm nay cho dù không tìm được tên họ Bạch đó, nhưng có thể giết chết Thẩm Độ, tao cũng sẽ trút được cục tức này".

Hình như dưới sự cai trị của Thẩm Độ, những người này cũng đã nhẫn nhịn rất lâu rồi. Nhưng tôi không rõ, trước giờ vẫn nhẫn nhịn, vì sao hôm nay bọn chúng lại bùng nổ, dám ngang nhiên thách thức Thẩm Độ như vậy?

Mặc dù không rõ nguyên do, nhưng lúc như thế này tôi cũng không thể thua về khí thế được.

Tôi chậm rãi nâng kiếm lên, tiến vào trạng thái chiến đấu, mái tóc đen sẫm và áo choàng trắng như tuyết cùng bay phấp phật trong gió sau lưng: "Lời này chờ các ngươi đánh thắng ta rồi hãy nói".

Bọn chúng tạm thời lại không ai dám tấn công trước, chỉ đồng loạt cầm vũ khí trên tay dồn sức chờ cơ hội, vây quanh người tôi.

Bầu không khí hết sức căng thẳng, người xem xung quanh lại lùi ra xa hơn một chút vì sợ bị chiến đấu lan đến. Chỉ có Bạch Hiểu Trì lại chen vào, rút pháp trượng ra đứng sau lưng tôi.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra một chút, bao gồm cả tôi. Tên nhóc này lại định làm trò gì?

Kênh tán gẫu chung lại yên lặng một hồi, sau đó mới có người thảo luận: "Tên kia muốn làm gì?"

"Muốn giúp Thẩm Độ à?"

"Thẩm Độ đâu cần hắn giúp? Đúng là không biết lượng sức".

"Đúng vậy, xem ra tên pháp sư đó còn không đến cấp hai mươi"

Tôi nhú mày: "Bạch Hiểu Trì, bạn tránh ra xa một chút".

"Không", hắn trả lời chém đinh chặt sắt.

"Chỉ có mấy thằng dặt dẹo này, không cần bạn phải hỗ trợ".

"Cần hay không là chuyện của bạn, giúp hay không là việc của tôi". Hắn nói. "Tôi biết tôi quá già, không thể giúp gì được bạn, nhưng bảo tôi đứng bên cạnh xem thì tôi không làm được. Huống chi đây không phải Huống chi của bạn, bọn chúng vừa mới giết tôi xong".

"Sẽ chết đấy, đồ ngốc".

"Sợ cái gì, có phải chưa chết bao giờ đâu". Không ngờ hắn lại còn cười: "Có khi hôm nay tôi sẽ có thể phá vỡ kỷ lục một ngày chết tám lần của chính mình".

Nhìn thấy hắn cười, tâm tình tôi cũng thả lỏng hơn: "Ồ, không sai. Cùng lắm là chết chứ gì". Tôi cười, quay mặt về đám gã Hỏa Vũ Cửu Thiên, hào khí ngút trời: "Nào, nhào vô đi!"

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Kết quả là trận đánh vẫn không diễn ra.

Đám gã Hòa Vũ Cửu Thiên vốn chính là loại người miệng hùm gan sứa, nếu không cũng đã không làm loại chuyện vô si như canh giữ ở điểm hồi sinh để giết người. Hơn nữa lúc chúng tôi đang định ra tay thì Chanh Từ và Ngọc dẫn một đám đông chạy tới, tuyên bố: "Nếu như các người solo với Thẩm đại ca thì bọn ta không can thiệp, nhưng nếu là vậy công thì sau này chỉ cần các người xuất hiện trong phạm vi thể lực của Gardon, các người phải chuẩn bị tinh thần bị cả gia tộc Phong Huyền vây công".

Gardon là tòa thành lớn nhất trong LK, gia tộc Phong Huyền là công hội lớn nhất thành Gardon. Từ đầu năm tới nay, bất kể là công hội chiến hay là công thành chiến, gia tộc Phong Huyền đều chưa từng thất bại. Bị một công hội như vậy vây công, kết quả đương nhiên là chỉ có đường chết.

Thế là đám Hòa Vũ Cửu Thiên bỏ lại mấy câu hăm học, sau đó ảo não quay đi.

Chanh Từ hừ một tiếng phi nhỏ, còn Ngọc thì bắt đầu quát mắng trên kênh tán gẫu chung.

"Các người là loại người gì thế? Lúc có việc gì thì muốn Thẩm đại ca đứng gia giúp đỡ, lúc Thẩm đại ca có việc các người lại chỉ biết đứng xem? Trong thành nhất nhất cũng có hơn trăm người, vậy mà cứ đứng đó xem một mình Thẩm đại ca đánh lại cả đám chúng nó?"

Không có ai trả lời.

"Tiểu Ngọc", tôi gọi cô ấy lại, "Thôi mà".

Còn có gì để nói chứ? Có lẽ chính Thẩm Độ cũng tuyệt đối không ngờ, khi nhân vật của anh lên đến trình độ này mà còn bị một đám nhãi ranh la hét khiêu khích, hơn nữa còn được một pháp sư cấp mười mấy và hai cô gái bảo vệ.

Thực ra ở đâu cũng đều giống nhau, có thịnh thì sẽ có suy, bất kể là ai cũng không thể đứng trên đỉnh cao mãi mãi. Có điều ngày này tới quá đột nhiên, cho nên tôi cũng hơi bất ngờ.

Vì sao?

Người xem đều đã tản đi, Ngọc và Chanh Từ vẫn đang trợn mắt phát hỏa.

"Muốn giở trò gì? Cho rằng nói lòng hạn chế cấp bậc là bọn chúng có thể không kiêng nể gì sao?"

"Có bản lĩnh thì tự luyện cấp lại rồi khoe khoang đi, hung hăng như vậy mà còn đòi tám đánh một? Hừ!"

Tôi giật mình: "Hạn chế cấp bậc gì cơ?"

Ngọc quay lại thoáng nhìn tôi: "Hôm kia hệ thống đã nâng cấp, trước kia giới hạn là cấp chín mươi chín, bây giờ đã nói rộng giới hạn, có thể tiếp tục thăng lên cấp một trăm. Hôm qua em đã nhìn thấy có người lên đến cấp một trăm rồi".

"Cho nên bọn nhãi ranh đó mới bắt đầu càn rỡ". Chanh Từ bổ sung, trợn mắt: "Đúng là bọn chúng có khiêu khích. Bọn chúng có thể thăng cấp còn người ta thì không chắc? Hơn nữa, cấp bậc thì đã là gì? Trước khi nói lòng hạn chế, nhân vật cấp chín mươi chín trong server này không có một ngàn thì cũng phải chín trăm, nhưng đâu có ai là đối thủ của đại ca đại ca?"

"Ồ, lần này hệ thống nâng cấp đã thay đổi khá nhiều thứ. Thẩm đại ca, anh ra trang chủ xem đi".

Tôi gật đầu, tạm biệt bọn họ. Bạch Hiểu Tri vẫn đứng ở đó không động, cũng không nói chuyện. Tôi bye bye hần, hần mới trả lời: "A, tạm biệt!"

Nói thật, hôm nay tên nhóc này lại làm cho tôi hơi bất ngờ. Không biết hần nghĩa khí thật hay là chỉ vì ngại thơ quá mà thôi?

Thoát khỏi trò chơi, tôi lên trang chủ của nhà cung cấp game xem nội dung nâng cấp.

Lần này quả thật có những thay đổi rất lớn.

Mở ra hạn chế cấp bậc, mở ra chuyển sinh, thăng cấp, chuyển chức. Tức là sau khi lên đến cấp một trăm, nhân vật có thể thông qua nhiệm vụ chuyển sinh để trở lại làm một người mới cấp một, có thể giữ lại các chỉ số cơ bản, nhưng các chỉ số nâng cao như uy vọng, thiện ác đều sẽ trở về không. Sau đó tiếp tục tu luyện lại có thể luyện đến cấp một trăm.

Thảo nào những người đó lại nói thời đại của Thảm Độ đã qua rồi. Theo bọn chúng, nếu như tôi quyết định chuyển sinh thì trong quá trình lâu dài từ cấp một đến cấp chín mươi sẽ hoàn toàn không có bất cứ ưu thế nào, chỉ có thể mặc cho người khác xâu xé. Nếu như tôi không chuyển sinh, giữ nguyên trạng thái hiện nay, thì dù lên đến cấp một trăm cũng đương nhiên không phải đối thủ của những người chuyển sinh rồi thăng cấp lại.

Tôi không khỏi bật cười. Xem ra nếu tôi muốn tiếp tục dùng tài khoản của Thảm Độ thì chắc sẽ phải tìm nơi trốn đi luyện cấp hoặc bất cứ lúc nào cũng mang theo vệ sĩ mới được. Nếu không với tiểu sử giết người như ngóc của Thảm Độ trước kia, bây giờ mà biến thành nhân vật cấp một cấp hai thì có lẽ mỗi ngày đều sẽ bị kẻ thù giết chết vô số lần.

Mặt khác lần này còn đưa ra hệ thống nhiệm vụ kỹ năng, chính là sau khi hoàn thành một số nhiệm vụ, người chơi có thể có một số kỹ năng đặc thù, thậm chí là kỹ năng bí truyền. Nhưng những nhiệm vụ này đều là nhiệm vụ ẩn, người chơi phải tự mình tìm tòi phát hiện trong trò chơi. Ngoài ra game cũng có thêm NPC mới, quái vật mới và bản đồ mới.

Cứ như vậy, có lẽ cục diện và trật tự cũ sẽ bị phá vỡ triệt để. Có điều đây cũng là chuyện bình thường. Thời buổi này game online nhiều không kể xiết, muốn thu hút người chơi, đương nhiên công ty game phải không ngừng thay đổi mảnh lối. LK cũng được coi là một trò chơi đã cũ, mặc dù hàng năm đều có cải tiến với những tính năng mới nhưng cũng sắp lên đến cực hạn rồi. Đặc biệt là hạn chế cấp bậc của LK vẫn khiến rất nhiều người chơi bất mãn. Thay đổi lần này cũng thỏa mãn niềm vui luyện cấp của mọi người, hơn nữa việc đưa ra các nhiệm vụ kỹ năng cũng làm tính hấp dẫn của trò chơi được nâng cao rất nhiều. Không những thế, Dịch Hàn đã từng nói, công ty cậu ta đang phát triển bộ phận tiên hiệp phương Đông, chắc hẳn lần này LK không những có thể giữ lại những người chơi vẫn thích trò chơi này mà còn thu hút được rất nhiều người chơi mới.

Quả nhiên bây giờ không còn là thời đại của đám người cô lỗ sĩ chúng tôi nữa.

Tôi nhìn màn hình máy tính, khe khẽ thở dài.

Không biết mấy hôm nay là ngày gì mà cả cuộc sống lẫn trò chơi đều xảy ra những thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Buổi tối tôi vẫn lên trò chơi bằng tài khoản của Thảm Độ. Trong thành đã vắng người hơn nhiều, không tính những người tán gẫu hay đi dạo, ngay cả số quầy hàng của đám tiểu thương bình thường vẫn san sát nhau lúc này cũng chỉ còn lơ thơ mấy quầy, chắc là tất cả đều đi luyện cấp rồi.

Đám Chanh Từ đều đang online. Tôi vừa vào game, Chanh Từ đã nhắn tin hỏi tôi có cần lập đội luyện cấp hay không. Tôi đồng ý, hỏi địa điểm rồi chuẩn bị đi. Ra đến cửa thành, tôi nhìn thấy Bạch Hiểu Trì.

Tôi chào hắn, một lát sau hắn mới đánh một mặt cười: "Hi!"

Tôi nói: "Tôi và đám Chanh Từ đi luyện cấp, bạn có đi hay không?"

Hắn không trả lời có đi hay không, một lát sau mới nói: "Thoạt nhìn có vẻ bạn không để ý gì nhỉ?"

"Sao cơ?"

Hắn nói: "Mình vất vả lắm mới tạo dựng được một cục diện như vậy, thế mà công ty game chỉ thay đổi một chút, mọi thứ đã thay đổi trong nháy mắt. Bạn không cảm thấy không cam lòng à?"

Tôi suy nghĩ một hồi rồi trả lời: "Có chứ. Nhưng trò chơi lại không phải của riêng tôi, hệ thống đổi mới thì đổi cách chơi khác thôi. Hơn nữa..." Tôi dừng lại một chút, nhìn màn hình rất lâu, sau đó mới chậm rãi gõ tiếp: "Thực ra bây giờ tôi lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều".

Đây là lời nói thật.

Từ trước tới nay đóng vai Thảm Độ trong trò chơi, dùng cách của anh để bảo vệ trật tự do anh lập nên, thực ra tôi cảm thấy rất vất vả.

Hoặc, không chỉ có trong game, hai chữ Thảm Độ giống như là một chiếc kén, ngay từ lần đầu tiên tôi gặp anh, chiếc kén này đã hình thành, từng sợi tơ không ngừng bọc chặt quanh người, nhốt tôi lại bên trong.

Bây giờ đất trời đã thay đổi, tôi lại cảm thấy thoải mái.

Từ nay về sau, anh là anh, tôi là tôi.

Còn danh tiếng và địa vị của Thảm Độ, cứ vứt xó đi cho xong. Chính anh đã vứt bỏ chúng không một chút lưu luyến, vì sao tôi cứ phải nâng niu trong

đau khổ chứ vậy? Bây giờ tôi vào game bằng tài khoản này chẳng qua là để có thời gian giải thích với bạn bè trong trò chơi thôi. Mặc dù tài khoản là của anh, nhưng bạn bè lại do chính tôi kết giao.

Bạch Hiểu Trì khẽ cười, nói: "Bạn suy nghĩ rất thoáng. Không sợ những người đó tới gây sự với bạn à?"

"Cứ để bọn chúng đi tìm", tôi nói, "Dù sao mấy hôm nữa là tôi không dùng tài khoản này nữa".

"Bạn không dùng tài khoản này nữa? Nghĩa là sao?" Bạch Hiểu Trì nhắc lại một lần, có vẻ hần rất kinh ngạc.

"Ồ, tôi chơi bằng một tài khoản khác".

Hắn yên lặng vài giây, trước hết gõ một chuỗi dấu ba chấm, sau đó nói tiếp: "Đúng là tôi đã nhìn lầm bạn. Thật không ngờ bạn lại là người nhát gan sợ rắc rối, lăm trợn bỏ chạy như vậy".

Hình như hắn đã hiểu lầm.

Tôi nhú mồm, cố gắng giải thích: "Không phải như bạn nghĩ. Tài khoản này..."

Tôi còn chưa gõ xong câu này đã nhìn thấy hắn hóa thành một luồng ánh sáng thoát khỏi trò chơi.

Tôi nhìn dòng chữ còn chưa kịp gửi đi trên khung đối thoại, ngăn người một hồi, cảm thấy hơi khó chịu.

Hắn ta giận dữ cái gì chứ?

Tôi cũng vậy, người ta là nam hay nữ cũng không biết, tại sao lại cứ chăm chăm muốn giải thích làm gì?

Chanh Từ giục tôi, hỏi tại sao còn chưa đi.

Tôi nhất thời không còn hứng thú chơi tiếp, lần lượt xóa hàng chữ trong khung đối thoại rồi trả lời Chanh Từ: "Tạm thời có việc phải out", sau đó thoát khỏi trò chơi.

Tâm tình tôi vẫn rất tồi.

Nhưng tôi lại không muốn làm gì khác, không muốn cử động. Thế là tôi cứ ngồi ngẩn người trước máy tính, đến tận lúc có bạn bè nhắn tin qua QQ, nói rằng trên diễn đàn của LK đang có trò vui, gọi tôi lên xem, tôi mới tiện tay vào diễn đàn.

Topic có tiêu đề "Thời đại một số người một tay che trời đã triệt để qua rồi" đã có mười mấy trang bình luận.

Vừa xem tiêu đề đã cảm thấy có liên quan đến tôi và lần thay đổi này, tôi vào đọc, quả nhiên không sai. Người nào kín đáo một chút thì còn bóng gió cạnh khoe, kẻ kích động thì trực tiếp kêu gào: "Thảm Độ, người chờ bán đại gia!" Thịnh thoàng có người lên tiếng ủng hộ tôi, có người tỏ ý mọi người nên giảng hòa, còn có một số thanh niên nghiêm túc thì đưa ra đánh giá về lần đổi mới này. Mọi người cãi cọ lẫn nhau, mỗi người một câu, náo nhiệt phi phàm.

Còn tôi ngồi xem, chỉ cảm thấy buồn cười.

Bạn xem, khó khăn lắm tôi mới quyết định phải chui ra khỏi cái kén tên là Thảm Độ kia ra, kết quả lại phát hiện hoàn toàn không dễ dàng như trong tưởng tượng của tôi. Chưa nói đến hiện thực, chỉ riêng trong trò chơi đã có nhiều vấn đề khó có thể giải quyết như vậy. Bất luận là bạn hay là kẻ thù đều chỉ biết Thảm Độ, không ai cho tôi trở lại làm Hoa Thất!

Cái gọi là "Anh là anh, tôi là tôi" chỉ là lừa mình dối người.

Đêm hôm đó tôi ngủ không ngon, mặc dù tắm rửa lên giường từ rất sớm, nhưng lật qua lật lại đến tận rạng sáng, tôi mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Tiếng gõ cửa đánh thức tôi dậy. Tôi dụi mắt đi ra mở cửa, hỏi: "Gi thế?"

Ngoài cửa đương nhiên là Tiểu Lâu. Nghe thấy tôi hỏi, Tiểu Lâu khẽ ho mấy tiếng, "Khụ khụ, Tề Mặc đến rồi".

"Cái gì?" Tôi ngược mắt lên thoáng nhìn vào phòng khách, quả nhiên nhìn thấy Tề Mặc đang ngồi trên sofa trong phòng khách mỉm cười với tôi.

Tôi lập tức tỉnh táo, hung ác trợn mắt nhìn Tiểu Lâu, sau đó vội vàng chạy vào thay đồ, rửa mặt.

Tề Mặc lại còn nói với theo: "Thất Thất, em không cần phải vội, cứ bình tĩnh thôi. Chúng ta có thời gian mà".

Tôi hừ một tiếng, nuốt nửa nuốt mất ngụm nước súc miệng xuống. Lúc tôi trở lại phòng khách, câu đầu tiên đã hỏi không khách khí: "Anh tới làm cái gì?"

"Mang đồ ăn sáng tới". Anh ta thoáng mỉm cười, chỉ chỉ bịch bánh quẩy và sữa đậu nành trên bàn.

Tiểu Lâu đang ăn rồi, còn tiện tay đưa một chiếc bánh quẩy anh tôi: "Ăn đi cho nóng".

Tôi cảm lấy, nghiêng răng nghiêng lợi ăn.

Tề Mặc lại cười cười, rút một tờ giấy ăn cho tôi, sau đó ngồi lặng yên bên cạnh, đến lúc tôi ăn xong mới chậm rãi nói: "Thời tiết hôm nay đẹp thật, ra ngoài đi dạo một chút nhé!"

Tôi liếc nhìn Tiểu Lâu, Tiểu Lâu nói nghiêm trang: "Hai người đi đi, hôm nay tôi còn phải đi phỏng vấn".

Dở hơi à? Công ty nào chủ nhật gọi người xin việc đến phỏng vấn?

Nhưng tình hình đã như vậy, tôi cũng thật sự không tìm được lí do gì để từ chối Tề Mặc. Huống hồ hiện nay tôi không hề muốn làm cho quan hệ giữa tôi và anh ta trở nên quá căng thẳng, vì vậy tôi cười gượng gạo: "Vâng. Anh chờ em một lát".

Tề Mặc gật đầu.

Tôi về phòng cho đồ vào túi xách.

Tiểu Lâu đi vào theo, ngồi bên giường xem tôi chuẩn bị đồ, khẽ nói: "Thực ra người này thật sự không tệ, thời đại này còn có mấy người đàn ông sáng sớm mang đồ ăn sáng tới cho phụ nữ? Bạn nên suy nghĩ xem..."

"Đúng là chị em tốt". Tôi cười nhạo một tiếng, ngắt lời Tiểu Lâu: "Một cái bánh quẩy đã đủ để bạn bán đứng tớ rồi".

Tiểu Lâu nhìn tôi, cũng cười: "Không cần nói một cái, kể cả nửa cái cũng bán được. Không phải bạn không có ý định dây dưa với Thẩm Độ nữa sao? Tìm một người yêu đương rồi lấy chồng đẻ con, có gì là không tốt?"

Tôi cho một phong giấy ăn vào túi xách, nói hơi trách móc: "Bạn cứ lo việc của bạn đi đã".

"Tớ cũng sẽ làm vậy". Tiểu Lâu nói.

Tôi yên lặng, ngược mắt lên nhìn Tiểu Lâu.

Ánh mắt rất bình tĩnh, Tiểu Lâu chậm rãi nói: "Tớ cũng sẽ đi tìm một người để yêu, sau đó cưới chồng, sinh con, cuộc sống yên ổn".

"Ồ, chúc may mắn". Tôi đi tới vỗ vỗ vai Tiểu Lâu, sau đó xách túi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Kết quả là tôi lại ngủ trên xe của Tề Mặc.

Lúc tỉnh lại phát hiện xe đã dừng, Tề Mặc đang nghiêng người sang nhìn tôi.

Tôi giật mình, vô thức ngửa người dựa vào lưng ghế.

Tề Mặc cười cười: "Đậy rồi à?"

Tôi hơi xấu hổ ho khan một tiếng: "Ồ".

"Đây là lần thứ mấy em ngủ trên xe anh rồi nhỉ?" Anh ta hỏi, không đợi tôi trả lời, anh ta lại nói tiếp: "Anh nên tức giận hay là vui vẻ?"

Tôi hơi khó hiểu, lông mày khẽ nhướng lên.

Anh ta tiếp tục nói: "Là anh làm em cảm thấy nhàm chán đến mức buồn ngủ, hay là làm em yên tâm đến mức có thể ngủ ngon lành?"

Tôi lại đành phải ho khan một tiếng: "Xin lỗi, chỉ sợ anh hiểu lầm rồi. Chẳng qua là hôm qua em ngủ không ngon thôi".

"Sao vậy?"

"Suy nghĩ quá nhiều chuyện".

Anh ta lại hỏi: "Suy nghĩ cái gì mà đến nỗi không ngủ được?"

"Chuyện, chuyện công việc, chuyện trò chơi, chuyện bạn bè..." Tôi dừng lại một chút, quay sang nhìn anh ta: "Cả chuyện của anh nữa".

Tề Mặc cười thành tiếng, nói: "Anh rất vinh hạnh. Có điều khiến em suy nghĩ ban đêm không ngủ được, ban ngày phải ngủ bù, không màng ngắm phong cảnh tươi đẹp này thì lại là tội lỗi".

Tôi cũng cười cười, ngược mắt lên nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Anh ta đã lái xe bờ sông.

Một hàng ngân hạnh chạy dọc theo bờ đê, lá cây như được dát vàng dưới ánh nắng, thỉnh thoảng vài chiếc lá lượn vòng bay xuống trong gió thu, đẹp như một bài thơ.

"Đi dạo một lát?" Tề Mặc nói.

"Vâng". Tôi lên tiếng.

Thế là tôi và anh ta cùng mở cửa xuống xe, sau đó tản bộ trên bờ đê.

Không nhắc tới chuyện công việc, cũng không nhắc tới chuyện Thẩm Độ, chỉ hóng mát, ngắm hoa, nghe tiếng nước chảy, trò chuyện tầm phào câu được câu chăng.

Sau đó Tề Mặc đưa tay tôi, nhẹ nhàng nắm tay tôi.

Tôi yên lặng, không giật tay ra.

Nếu như chỉ muốn tìm một người để kết hôn thì còn có lựa chọn nào thích hợp hơn Tề Mặc?

Tôi nghĩ như vậy, bắt đầu thử đón nhận sự theo đuổi của Tề Mặc.

Thử để anh ta đưa về nhà, thử đi hẹn hò với anh ta, nhận một vài món quà nhỏ, gọi điện trước khi ngủ, như vô số đôi nam nữ đang yêu khác.

Nếu không nhớ tới Thẩm Độ thì cảm giác này cũng không đến nỗi tồi.

Tôi nghĩ vậy, có thể Tề Mặc cũng nghĩ như vậy, cho nên chúng tôi đều tránh không nhắc tới cái tên này.

Không muốn nghĩ đến chuyện có liên quan đến anh, thậm chí tôi cũng không muốn vào game nữa.

Nhưng Thẩm Độ đã để lại quá nhiều dấu vết trong đời tôi, có những lúc muốn tránh cũng không tránh được.

Gần đến giờ đi làm về, tôi nhận được điện thoại của mẹ, mẹ nói với tôi ngày mai là sinh nhật của bố dượng, bảo tôi đến ăn cơm.

Nghe điện thoại xong, tâm tình tôi nhất thời trở nên sa sút.

Không phải tôi không thể hiểu vì sao mẹ lại tái hôn, cũng không phải tôi không ủng hộ, nhưng nếu nói đến tình cảm gì đó với bố dượng thì quả thật tôi không có.

Thứ nhất, tình cảm giữa tôi và bố tôi luôn luôn rất tốt, thứ hai, khi mẹ tôi tái hôn, tôi đã đi làm từ lâu, thời gian tiếp xúc quả thật quá ít, hai bên đều căn bản không hiểu nhau. Lần nào cũng chỉ nhân dịp ngày lễ ngày tết hay sinh nhật, ăn cơm xong tôi lại về ngay.

Lần nào bố dượng cũng đối đãi tôi khách sáo và ân cần, nhưng như vậy lại càng tỏ ra xa lạ như người ngoài.

Tất nhiên mẹ tôi cũng hiểu rõ điều này, bình thường mẹ cũng không gượng ép tôi, thỉnh thoảng mới gọi điện thoại đến nhắc tôi đã lâu không tới nhà.

Hết giờ làm, tôi vẫn ngồi ngẩn người trên ghế.

A Tầm vỗ vỗ cánh tay tôi, gọi một tiếng: "Chị Thất!"

Tôi phục hồi lại tinh thần: "Ồ!"

Cậu ta cười cười, nói: "Hết giờ làm việc rồi, chị còn đang suy nghĩ gì mà xuất thần như vậy?"

Mặc dù quan hệ giữa A Tầm và tôi vẫn rất tốt, nhưng tôi luôn không muốn nói chuyện trong nhà với người không liên quan, vì vậy tôi cũng chỉ cười theo, nói: "Chị cần tặng quà cho người ta, nhưng không biết nên mua cái gì".

"Oa", A Tầm tỏ ra rất hứng thú, vặn hỏi: "Nam hay là nữ vậy?"

"Nam".

"Lớn hơn hay là nhỏ hơn chị?" A Tầm sắp tới, hạ giọng hỏi mập mờ: "Quan hệ thân mật lắm à?"

Tôi nhắc cặp tài liệu trong tay lên đập lên người cậu ta: "Nhóc con, rốt cục cậu đang nghĩ gì thế? Chỉ được cái liên thiên. Hoặc là cho chị một vài ý kiến đàng hoàng, hoặc là tránh ra chỗ khác chơi".

A Tầm bật cười, vẻ mặt đúng kiểu em - biết - ngay - mà.

Tôi không nhịn được lại đập cậu ta cái nữa: "Cười cái gì mà cười".

"Được rồi được rồi, nói chuyện đứng đắn". A Tầm chặn tay tôi lại, nói: "Để cho an toàn thì tặng cả vật gì đó là tốt nhất".

Cậu ta chưa dứt lời đã đột nhiên dừng lại, ho nhẹ một tiếng, sau đó quay lại thu xếp đồ đạc của mình, vội vã chuyển đề tài: "Vậy em đi về trước đây. Hẹn gặp lại chị Thất ngày mai nhé!"

Tôi cảm thấy có chuyện gì đó không đúng, vừa đáp lời cậu ta vừa quay đầu lại, phát hiện Tề Mặc đang đứng ngoài cửa, cũng không biết đã đứng đó từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

A Tầm gật đầu chào Tề Mặc rồi vội vã đi về. Tôi quay đầu lại, cũng bắt đầu chậm rãi thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về.

Tề Mặc đi tới bên cạnh tôi, nhẹ nhàng hỏi: "Cùng đi ăn cơm nhé?"

Tôi ngẩng đầu nhìn quanh một lượt, mọi người trong văn phòng đều đã về gần hết, chỉ còn lại một hai người cũng đang bận rộn, không có ai nhìn sang bên này. Tôi nhẹ nhàng gật đầu.

Hình như Tề Mặc hơi không vui vì hành động này của tôi, nhưng anh ta cũng không nói gì. Chờ tôi tắt máy tính, cho đồ vào túi xách, cùng ra cửa đợi thang máy, anh ta mới đưa tay ra nắm tay tôi.

Tôi dừng lại, định rút tay về theo phản xạ.

Anh ta không buông ra, hạ thấp tầm mắt nhìn tôi, khẽ hỏi: "Cặp với anh là chuyện thân mật lắm à?"

Tôi lặng im một hồi, khe khẽ thờ dài, nhếch môi nói: "Em không có ý này..."

Tề Mặc hỏi: "Vậy em đang tránh né cái gì? Trốn tránh cái gì?"

Tôi... không biết.

Có lẽ cảm giác của Tề Mặc nhạy cảm hơn chính tôi nhiều, tôi chỉ hành động một cách vô thức mà anh ta đã một lời nói rõ bản chất vấn đề.

Có lẽ đích xác là tôi không muốn thể hiện rõ quan hệ của chúng tôi trước mặt người khác, ít nhất là tạm thời còn không muốn.

Tôi không biết mình đang kháng cự cái gì, hoặc là vẫn còn chờ mong cái gì. Nghe Tề Mặc hỏi như vậy, tôi đành phải cúi đầu không nói lời nào.

May mà lúc này thang máy đã đến, Tề Mặc dắt tôi đi vào.

Đành định ấn nút đóng cửa, chợt có người gọi bên ngoài hành lang: "Chờ một chút". Sau đó tôi nhìn thấy Tô San chạy tới.

Tôi lập tức rút tay tôi ra khỏi bàn tay Tề Mặc, đưa lên gạt tóc như che giấu.

Tề Mặc liếc nhìn tôi, trong mắt có một thoáng tức giận vì bị tổn thương, cực kỳ rõ ràng.

Tôi không biết trả lời như thế nào, cũng chỉ còn cách cúi đầu làm như không thấy.

Tô San vào thang máy, gật đầu chào Tề Mặc, sau đó đi tới bên cạnh tôi, thân thiết kéo tay tôi, gọi: "Chị Thất" rồi bắt đầu trò chuyện rất thoải mái.

Tôi nghe câu được câu không, thỉnh thoảng ậm ừ một tiếng, không dám ngược mắt lên nhìn Tề Mặc.

Thang máy đến đại sảnh tầng một, tôi đang định bước ra, Tề Mặc nói: "Thất Thất, em chờ anh ở cửa một lát, anh đi lấy xe trước".

Tôi chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu.

Tô San và tôi cùng bước ra thang máy, vẫn khoác tay tôi. Nhìn cửa thang máy đóng lại, cô ta đề thấp giọng, hỏi: "Chị Thất, quả nhiên chị đang cặp với Tề tiên sinh nhỉ?"

Tôi không trả lời, chỉ đi thẳng ra ngoài cửa.

Tô San đi theo tôi, cười nói: "Thật là tốt. Em cảm thấy chị Thất và Tề tiên sinh đẹp đôi hơn chị Thất và Thẩm tiên sinh nhiều".

Năm đó chuyện Thẩm Độ cướp tôi từ trong tay Tề Mặc có thể nói là một sự kiện oanh liệt, những đồng sự cùng làm việc đã lâu này không ai không biết, nhưng lúc này cô ta vừa nhắc tới, trái tim tôi lại khẽ thót lại không biết vì sao.

Tô San lại hỏi: "Đúng rồi, Thẩm tiên sinh bây giờ thế nào?"

Không hiểu tại sao lúc Tô San hỏi câu này, mặc dù vẻ mặt vẫn đúng kiểu tò mò tọc mạch chính hiệu, nhưng tôi lại không thể không nhớ tới những lời A Tầm nói: "Cô ta đang thăm dò chị".

Thế là tôi cười cười, nói: "Thẩm Độ rất tốt. Bây giờ anh ấy mở một quán bar ở đường Hương Chương, tên là Lắng động. Em muốn biết tình hình anh ấy thì có thể tự mình đến xem xem, nhân tiện cũng coi như ủng hộ việc làm ăn của bạn chị".

Tô San có vẻ rất ngạc nhiên: "O, anh ấy không làm thiết kế nữa à?"

"Ồ".

"Đúng là một người kỳ quái". Tô San nói, liếc nhìn bãi đỗ xe ngầm, cười cười: "Tề tiên sinh đến rồi. Em không làm phiền hai người nữa. Tạm biệt chị Thất". Nói xong vẫy tay đi mất.

Tôi quay đầu lại, quả nhiên thấy xe của Tề Mặc đang từ từ chạy tới và dừng lại ngoài cửa.

Anh ta xuống xe, đi vòng sang mở cửa giúp tôi, hiển nhiên chính là một cách công bố quan hệ.

Tôi khẽ thờ dài.

Tề Mặc ngồi trở lại ghế lái, hỏi: "Sao thế? Không vui à?"

"Xin lỗi", tôi nói nhỏ, "Dạo này mọi người trong công ty đều hơi nhạy cảm với vấn đề quan hệ cá nhân, quả thật em không muốn lúc này lại có lời đồn nhảm nhí gì".

Lúc này Tề Mặc mới thoải mái hơn, cười khẽ, nói: "Sợ gì? Công ty lại không có quy định nhân viên không được yêu nhau. Chẳng lẽ vì việc điều chỉnh lần này mà anh lại không thể đi cùng người anh thích à?"

Nhưng nói thật, đây không phải toàn bộ nguyên nhân. Chỉ có điều ngay cả chính tôi cũng nói không rõ, vì vậy dứt khoát nín thở không nói nữa, chỉ hơi quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa xe.

Tề Mặc khởi động xe, hỏi: "Muốn ăn gì?"

"Anh cứ quyết định là được". Tôi nói, ánh mắt rơi vào tấm biển quảng cáo ven đường.

Tề Mặc nhìn theo, lại hỏi: "Lúc nãy em nói chuyện với A Tầm về quà cáp gì?"

Nghe anh ta hỏi, tôi mới để ý đó là một tấm biển quảng cáo một thương hiệu quần áo đàn ông. Mà cũng đúng, ngày mai đi làm về là phải qua chỗ mẹ, chỉ sợ cũng không có thời gian đi mua quà. Không bằng hôn nay đi mua luôn cho xong.

Tề Mặc bên cạnh lại dùng giọng mũi hỏi một tiếng.

Tôi thuận miệng nói: "Em định đi mua một cái cà vạt".

Anh ta cười: "Được, anh đi cùng em".

Thoạt nhìn tâm tình anh ta rất tốt, những khúc mắc nhỏ vừa rồi hình như đã bị ném xa tít tắp, anh ta cực kì kiên nhẫn cùng tôi đến mấy cửa hàng quần áo đàn ông chọn cà vạt.

Anh ta có thể làm Tổng biên tập tạp chí chúng tôi, đương nhiên trình độ thẩm mỹ đối với trang phục không cần phải nói. Cuối cùng tôi do dự giữa một chiếc màu lam đậm mà một chiếc màu xám bạc, tiện tay cầm lên ướm lên người Tề Mặc: "Cái nào đẹp hơn?"

Tề Mặc nói: "Cái màu lam đậm này!"

Tôi nhìn lại hai chiếc cà vạt, nhíu mày: "Nhưng em cảm thấy màu xám nhìn có vẻ chừng chạc hơn".

Tề Mặc bật cười, ánh mắt rất ấm áp, dịu dàng nói: "Thực ra đều rất đẹp. Quan trọng nhất là tấm lòng của em thôi".

Cũng đúng, dù sao bố dượng tôi cũng chưa chắc đã đeo đến, chẳng qua chỉ là để tỏ lòng thành mà thôi.

Tôi gật đầu, quyết định mua chiếc cà vạt màu xám.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Bố dượng tôi họ Trương, là một giáo viên về hưu, nhà ở gần đại học X, nhưng thực ra cũng đã là ngoại ô rồi.

Đi làm về, tôi bắt xe tới đó, trên đường đi lại bị tắc đường một hồi, khi đến nơi thì trời đã nhá nhem tối.

Cả gia đình đều đang chờ tôi.

Họ càng trịnh trọng, tôi lại càng thấy khó xử. Tôi vội vàng xin lỗi, lại lấy quà ra tặng rồi mỉm cười chúc mừng.

Bố dượng nhận lấy, cười rất vui vẻ, sau đó phát phát tay mời cả nhà ăn cơm.

Bố dượng tôi có hai con trai, đều đã lấy vợ sinh con, hôm nay đều dẫn vợ con tới. Bọn trẻ đợi đã sốt ruột lắm rồi, nghe thấy ông nội nói đã có thể ăn cơm, chúng hoan hô rồi lập tức chạy tới phòng ăn.

Bà chị dâu đi theo phía sau, nói một câu không âm không dương: "Xem ra thể diện của Thất Thất vẫn là lớn nhất".

Tôi thấy như có thứ gì nghẹn trong cổ họng, ông anh Trương Minh đã trợn mắt nhìn bà xã, sau đó kéo ghế ra giúp tôi, cười nói: "Thất Thất, em ngồi xuống đi".

Chị dâu bắt mắt ngậm miệng lại, ngồi xuống bên cạnh con trai mình.

Không biết bố dượng tôi có nghe thấy câu chị dâu nói vừa rồi hay không, ông chỉ ân cần mời tôi ngồi, lại lấy đồ uống, gấp thức ăn cho tôi, đồng thời bắt đầu hỏi han tình hình tôi gần đây.

Có lẽ là vì ông không có con gái, có lẽ là vì vẫn luôn xa lạ nên khi gặp mặt ông lại tỏ ra rất nhiệt tình.

Mặc dù không hề quen như vậy nhưng tôi không tiện thể hiện ra, đành phải cười theo, ngoan ngoãn hỏi gì đáp nấy.

Thình thoảng hai anh em Trương Minh Trương Hạo cũng chen vào vài câu, nhưng giọng nói vẫn tỏ ra xa cách như khi tiếp khách, càng không cần nhắc tới chị dâu thình thoảng lại nhìn tôi với ánh mắt khinh miệt không hề che giấu.

Có lẽ chẳng qua là tôi quá nhạy cảm, nhưng bữa cơm đó quả thật ăn mà không có mùi vị gì.

Sau khi ăn xong, mẹ tôi dọn dẹp bát đĩa mang vào phòng bếp, tôi đi vào theo giúp mẹ rửa bát.

Vừa dọn dẹp, mẹ tôi vừa hỏi: "Dạo này con thế nào?"

"Vẫn thế thôi mẹ ạ!" Tôi ưỡn oai trả lời.

Mẹ tôi dừng lại một lát, sau đó mới nói tiếp: "Mấy hôm trước mẹ gặp cô Dương, cô ấy hỏi con đã cưới chồng chưa..."

Tôi biết ngay mà, kiểu gì đề tài cũng sẽ vòng đến đoạn này. Tôi cười một tiếng, đặt chiếc bát trên tay xuống, ngược mắt lên nói: "Mẹ à, mẹ không cần lo lắng về chuyện này đâu. Tự con sẽ tìm được người thích hợp với con".

Mẹ tôi lại yên lặng vài giây: "Con là con gái mẹ, làm sao mẹ có thể không lo lắng cho con được? Không lẽ mẹ còn không rõ tâm tư của con sao? Mặc dù thằng nhóc nhà họ Thẩm đó cũng hơi quậy, nhưng nếu hai đứa thật sự có thể đến với nhau thì mẹ cũng sẽ không có ý kiến gì. Cơ mà đã chia tay nhau hơn một năm rồi..." Mẹ dừng lại, khe khẽ thở dài rồi mới nói tiếp: "Con gái mẹ lại không tòi, chẳng lẽ nó không lấy thì không gả được cho ai khác à?"

"Mẹ nói đi đâu thế?" Tôi lại cười một tiếng, tiếp tục rửa bát: "Yên tâm đi mẹ, chắc chắn sẽ lấy được chồng, con cũng không định ở vậy cả đời vì anh ấy đâu".

Mẹ đón chồng bát tôi đã rửa sạch cho vào máy khử trùng, lại nói tiếp: "Đừng pha trò với mẹ, con giống hệt bố con, đã thích là chỉ đi một con đường duy nhất, cho dù có ngày con nghĩ thông suốt, quay lại từ ngõ cụt thì cũng không biết mẹ còn sống đến lúc đó để nhìn thấy không".

Tôi thật sự bật cười thành tiếng, làm nũng mẹ: "Mẹ, đừng nói như vậy mà, mẹ sẽ khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi".

Mẹ hừ một tiếng, hỏi: "Cô Dương nói muốn giới thiệu một đối tượng cho con, lúc nào con rảnh?"

Tôi vội vàng giơ tay lên đầu hàng: "Không cần, con đang hẹn hò rồi, thật đấy". Thấy mẹ có vẻ không tin, tôi lại vội vàng bổ sung: "Quà mua cho bác Trương chính là anh ấy đi chọn cùng con mà".

Mẹ liếc mắt nhìn tôi một lúc lâu, sau đó hỏi với giọng rất không tin nhiệm: "Người nào? Tên là gì? Bao nhiêu tuổi? Ở đâu? Làm gì?"

Tôi bất đắc dĩ thở dài, nói: "Mẹ, đừng làm thế chứ! Bây giờ con mới hẹn hò, ăn cơm với người ta, chưa có gì rõ ràng cả, thế mà mẹ đã tra hỏi khẩu như vậy rồi. Con đâu dám dẫn người ta về cho mẹ xem chứ?"

"Mẹ mà không giục thì con chẳng bao giờ sốt ruột cả!" Mẹ lại hừ một tiếng của nói: "Được rồi, chính con nói đấy nhé. Hôm nào dẫn nó lại đây ăn bữa cơm!"

"Vâng". Tôi thuận miệng đáp, nhưng hoàn toàn không đề trong lòng.

Đợi đến lúc nào thật sự bàn chuyện cưới xin với Tề Mặc thì tính tiếp.

Buổi tối về tôi kể chuyện này với Tiểu Lâu.

Tiểu Lâu cười cười, nói: "Có lẽ là bố mẹ nào cũng đều như vậy. Bạn cứ dẫn Tề Mặc về cho bác nhìn là được".

Tôi lườm Tiểu Lâu, nói: "Sao mà làm thế được".

Tiểu Lâu nói: "Làm sao? Người ta cần tướng mạo có tướng mạo, cần năng lực có năng lực, cần gia cảnh có gia cảnh, bạn còn ngại chưa đủ à?"

"Tất nhiên là không phải thế. Bây giờ mẹ tớ hoàn toàn không còn yêu cầu gì nữa, chỉ cần người tớ dẫn về là đàn ông là được". Tôi thở dài: "Nhưng tớ sợ sẽ làm Tề Mặc hiểu lầm không cần thiết".

Tiểu Lâu yên lặng một lát, quay sang nhìn tôi, nhướn mày: "Cái gì là hiểu lầm không cần thiết? Chẳng lẽ bạn còn đang do dự?"

Tôi mím môi không nói.

Tiểu Lâu thở dài, nói: "Bạn và Thẩm Độ đã chia tay hơn một năm rồi, chính bạn cũng nói mọi chuyện đã chấm dứt triệt để. Vì sao không thể tiếp nhận Tề Mặc? Chu đáo, nhã nhặn, lại tốt với bạn, bạn còn muốn thế nào?"

Tôi không biết.

Tôi thở dài, liếc mắt nhìn Tiểu Lâu, nói: "Rốt cục Tề Mặc đã cho bạn bao nhiêu lợi ích mà bạn nói tốt cho anh ta như thế?"

Tiểu Lâu cũng thở dài, nói: "Tớ chỉ cảm thấy... Có lẽ mọi người đều nên học được cách quý trọng thứ trước mắt, chứ không phải để đến lúc nó qua rồi mới hối hận".

Giọng nói của Tiểu Lâu càng ngày càng nhỏ, đến những chữ cuối cùng thậm chí cô ấy cũng không nhìn tôi nữa, không biết rốt cục là đang nói với tôi hay tự nói với mình.

Vì vậy tôi cũng không nói chuyện nữa và về phòng đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Hôm sau, nhớ lại những gì Tiểu Lâu nói, tôi nghĩ có lẽ quả thực tôi nên chấm dứt mọi dây dưa với Thẩm Độ, nên quý trọng người hiện tại đang yêu quý mình. Chợt tôi cảm thấy hôm kia tôi thật sự quá ngốc, đã kéo Tề Mặc đi chọn quà giúp, anh ta lại thích cái cà vạt kia, vì sao không dứt khoát mua luôn cả hai rồi tặng cho anh ta?

Vì vậy buổi chiều đi làm về, tôi liền đến cửa hàng đó mua chiếc cà vạt màu lam, nhưng mang theo mấy ngày mà vẫn không tìm được lúc thích hợp để

tặng anh ta. Thứ nhất là vì anh ta rất bận, còn thứ hai, đã bỏ lỡ cơ hội lúc đó, đột nhiên bây giờ lại tặng anh ta, hình như tôi khó có thể mở miệng được.

Kết quả là đến tận cuối tuần.

Tề Mặc mời tôi ăn cơm, vẫn là địa điểm anh ta đặt, cách nhà tôi khá xa nhưng bầu không khí rất ổn. Trên bàn có một cây nến đỏ, trên sân khấu nhỏ phía trước có một ca sĩ ôm guitar hát một bài tình ca cũ.

Tớ cười cười, nói: "Không nhìn ra anh còn biết chọn nhà hàng có phong cách hoài cổ này".

Tề Mặc cũng cười cười, rót rượu cho tôi, nói: "Nhà hàng này là có người giwosi thiêu cho anh, nói rằng rất thích hợp cho những cặp yêu nhau đến ăn mừng sinh nhật. Anh cũng quyết định thỉnh thoảng phải rở man tích một chút. Thất Thất, em không được trêu anh..."

Anh ta còn chưa nói dứt lời, tôi đã giật mình.

Sinh nhật?

Sinh nhật tôi là vào tháng bảy, vậy hôm nay... là sinh nhật Tề Mặc?

Tôi giật mình sững sờ làm cho Tề Mặc phải dừng lại.

Tề Mặc nhìn tôi, thần sắc trong mắt thay đổi không ngừng, cuối cùng chỉ nhắm mắt lại, cười nhẹ một tiếng, nói: "Thất Thất, em quên rồi..."

Tôi nhất thời hơi áy náy, nhưng lại không biết nói gì. Hơn nữa bình thường tôi vẫn để chiếc cà vạt đó trong túi xách, hôm nay ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại không mang cái túi xách đó đi, nếu không ít nhất cũng có thể chữa cháy được.

Kết quả là tôi chỉ có thể miễn cưỡng cười cười, nâng ly lên nói với anh ta: "Chúc mừng sinh nhật anh!"

Tề Mặc cũng cười cười, nói: "Cảm ơn em!"

Hình như vẫn là nụ cười dịu dàng như mọi ngày, nhưng trong giọng nói lại xen lẫn một chút thương cảm và mắt mắt.

Tôi mím môi, nhẹ nhàng đưa tay tới đặt lên bàn tay anh ta đang để trên bàn, khẽ gọi: "Tề Mặc...", nhưng lại không nói gì tiếp.

Bất kể thế nào, quả thật là tôi quá vô tâm với anh ta. Lúc này có nói gì nữa cũng chỉ tỏ ra mình giả dối mà thôi.

Chính Tề Mặc lại cười khẽ, lật tay nắm chặt tay tôi, nói: "Lát nữa đi xem phim với anh?"

Với sự áy náy trong lòng, tôi gật đầu hoàn toàn không dự.

Rạp chiếu phim ở ngay gần đó, xem phim xong đi ra, Tề Mặc lại đề nghị đi uống một chút. Tôi phát hiện xung quanh chỗ này có không ít quán bar.

Có thể thấy Tề Mặc đã lên kế hoạch đi chơi cả đêm từ sớm, vậy mà tôi lại hoàn toàn không nhớ hôm nay là sinh nhật anh ta.

Tôi càng cảm thấy áy náy, khoắc tay Tề Mặc, định nói vài lời có cánh. Nhưng vừa ngước mắt lên tôi đã nhìn thấy một biển hiệu với hai chữ Lắng Động, tôi lại sững người.

Tôi chỉ cảm thấy lúc này ánh đèn nên ông lấp lánh trên tấm biển tỏ ra quá mức chói mắt.

Tề Mặc nhìn theo ánh mắt tôi, nói: "Vào quán này luôn cũng được".

"Không... Em nghĩ là..."

"Yên tâm đi, anh sẽ không để em uống say đâu". Tề Mặc nói như vậy rồi kéo tay tôi đi về phía đó.

"Chờ một chút, Tề Mặc, chúng ta..."

Tôi còn chưa nói xong thì chúng tôi đã đi vào cửa quán bar Lắng Động. Tề Mặc dừng lại, quay mặt sang nhìn tôi.

Tôi nuốt câu nói tiếp theo xuống bụng.

Không cần nói gì nữa.

Bởi vì anh ta đã nhìn thấy Thẩm Độ.

Quán bar vốn đã không rộng, hướng hồ một người như Thẩm Độ dù ở đâu thì cũng vẫn giống như một vật phát sáng, bất luận xung quanh có bao nhiêu người, anh luôn có thể lập tức thu hút ánh mắt của người khác.

Thẩm Độ đang mang rượu cho khách, rõ ràng cũng đã nhìn thấy chúng tôi.

"A, Tề Mặc? Đúng là khách quý. Hoan nghênh quý khách ghé thăm!" Thẩm Độ nói, cười tí mắt, giơ tay lên chào chúng tôi: "Tìm chỗ nào đó ngồi trước đi, chờ tôi mang cái này cho khách đã".

Tề Mặc cười một tiếng, nói nhỏ: "Thì ra là quán bar của cậu ta".

Tôi khẽ ho một tiếng: "Chúng ta đi chứ?"

"Đi cái gì?" Tề Mặc nắm chặt tay tôi: "Ở đây lại không có thú dữ ăn thịt người, đã đến rồi thì ngồi một lúc đã".

Nói cũng đúng, không vào thì thôi, đã vào rồi lại xoay người quay đi thì còn ra thể thống gì nữa?

Thế là chúng ta ngồi xuống vị trí trước quầy bar.

Thẩm Độ quay lại, đưa thực đơn cho Tề Mặc, cười nói: "Cứ chọn đi, tôi mời khách. Đúng là lâu lắm rồi không gặp, có điều xem ra hình như anh không thay đổi chút nào cả".

Tề Mặc chọn hai ly rượu, cũng cười: "Quen rồi. Tôi vẫn thế, người người vậy, công việc cũng vậy, thay đổi quá lớn thì lại không thích ứng được. Có điều tôi thật sự không ngờ vị kiến trúc sư tài năng muôn người chú ý lại đổi nghề đi mở quán bar".

"Thử xem thế nào thôi", Thẩm Độ trả lời: "Cuộc đời ngắn lắm, chỉ làm một công việc thì đúng là nhàm chán".

"Nên nói rằng cậu thay đổi thất thường, đứng núi này trông núi nọ, hay là cậu đừng cảm thay đổi, dám vượt qua mọi thử thách?"

Thẩm Độ cười to: "Anh cứ nói thẳng là tôi có mới nói cũ cũng có sao đâu".

Tôi ngồi im không nói, nghe hai người nói chuyện, nhìn Thẩm Độ pha rượu.

Anh không thích tôi uống rượu, nhưng vừa rồi Tề Mặc gọi rượu anh lại không hề có biểu thị gì. Anh đã nói sau này sẽ pha một ly rượu cho tôi, nhưng tôi không nghĩ rằng ly rượu đó lại do Tề Mặc gọi giúp mình.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Thẩm Độ đưa một cốc rượu tới trước mặt tôi, hỏi:

- Tiểu Kiều kết hôn, em có đi không?

Tôi sững người một chút mới nhận ra Thẩm Độ đang hỏi mình, ho nhẹ nói:

- Anh hỏi cái này làm gì?

- Nhờ em chuyển quà mừng giúp. Thẩm Độ nói.

- Mà nghe mẹ anh nói em càng ngày càng biết chọn quà nha.

Hơn nửa năm nay tôi không qua nhà anh, cũng không biết sao mẹ anh lại nói những lời này. Có lẽ là đi sang tìm mẹ tôi đánh bài thì thấy được chiếc cà-vạt lúc trước tôi mua tặng bố dượng? Tôi cười một tiếng định đáp lại thì thấy Tề Mặc quay đầu nhìn tôi, tuy rằng mang theo ý cười nhưng đôi mắt lại đen thẫm đến sâu hun hút, tôi không khỏi rùng mình.

Thẩm Độ lại tiếp:

- Nhóm người chúng ta năm đó, Tiểu Kiều là người đầu tiên kết hôn, dù sao cũng phải bày tỏ một chút chứ.

Trong lòng tôi đang còn nghĩ tới dáng vẻ của Tề Mặc, thuận miệng nói:

- Tiểu Diệp đi đó, anh nhờ cô ấy đi.

- Được, cô ấy không đổi số điện thoại chứ?

- Dạ.

- Để tí nữa anh gọi cho cô ấy vậy.

Thẩm Độ rất thoải mái tự nhiên, cho dù là với Tề Mặc hay với tôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy rất buồn cười.

Lúc bước vào cửa, thậm chí tôi còn muốn bỏ chạy, sợ không biết lúc Thẩm Độ thấy tôi đi chung với Tề Mặc sẽ phản ứng thế nào, còn lo lắng sẽ gặp phải tình cảnh xấu hổ, thế nhưng...

Cái gì cũng không!

Thẩm Độ vốn đã không còn quan tâm tôi ở cùng với ai nữa rồi.

Anh ấy quay đi nói chuyện với những người khác, tôi nhìn bóng của mình phản chiếu trên ly rượu, bật cười thành tiếng.

Hoa Thất ơi Hoa Thất, rốt cuộc mi còn mong mỗi điều gì?

Tề Mặc nghe tôi cười, quay sang hỏi:

- Em cười gì vậy?

- Cười mình thôi. Tôi vừa uống rượu vừa cười trả lời.

Tề Mặc cũng cười thành tiếng:

- Anh cũng thấy rất buồn cười. Em, cả anh nữa... Kết cục, anh ta lại lại người nhẹ nhàng thoải mái nhất.

Tôi không trả lời, Tề Mặc vươn tay kéo tôi lại gần, gọi khẽ:

- Thất Thất.

Tôi thoáng ghi người lại, thế nhưng trên bình rượu phía trước đang phản chiếu hình ảnh của Thẩm Độ đang đến gần, nên tôi không cự tuyệt nữa, thuận thế khẽ dựa vào vai Tề Mặc.

Tề Mặc liếc tôi, không nói thêm gì, một tay ôm tôi còn tay kia thì nâng ly rượu lên.

Thẩm Độ tới ngồi bên cạnh chúng tôi, ánh mắt nhìn chúng tôi cũng như nhìn bao nhiêu đôi tình nhân khác đến quán, một chút ý tứ hỏi thăm cũng không có, nhẹ nhàng nói tiếp câu chuyện:

- Dịch Hàn cũng bảo là muốn gửi chút tiền mừng. Lần trước còn cá cược với anh, xem xem trong chúng ta ai là người thứ hai kết hôn.

- Tiểu Diệp chắc rồi.

Anh như vậy tôi cũng cố tỏ ra tự nhiên:

- Đông Phương nói với bọn em là mùa xuân sang năm sẽ kết hôn.

- Cũng còn gần cả nửa năm, ai biết sẽ có chuyện gì. Chúng ta đều không còn nhỏ tuổi nữa, nếu thấy vừa mắt một cái cũng có thể kết hôn ngay lập tức. Nên nói không chừng là em hay Tiểu Lâu, thậm chí là anh cũng nên.

Tôi im lặng, nhưng Tề Mặc đã tiếp lời:

- Ấy, cậu cũng nghĩ đến chuyện kết hôn sao?

- Ai biết được.

Thẩm Độ cười: Cậu biết kiểu người của tôi mà, hứng chí lên thì chuyện gì cũng làm được.

- Sau đó lại hứng chí ly hôn hả? Cậu tích chút công đức đi, đừng có hại người như thế.

Thẩm Độ cười ha ha: - Nói không chừng là vậy ấy chứ!

Tôi với Tề Mặc sau khi uống xong chén rượu kia thì đứng dậy cáo từ. Thẩm Độ cũng không giữ lại, chỉ bắt tay nói chúng tôi lần sau lại đến.

Tề Mặc cười đáp ứng, sau đó đưa tôi về nhà.

Suốt quãng đường từ Lăng Động về đến trước cửa nhà tôi, không ai nói một lời. Lúc dừng xe lại, tôi định đưa tay mở cửa thì bị Tề Mặc giữ lại.

Tôi quay sang nhìn. Tề Mặc giữ lấy tay tôi, cúi xuống định hôn vào môi tôi.

Tôi sợ quá, vừa vội vã né người vừa hỏi:

- Tề Mặc, anh làm gì thế?

- Anh muốn hôn em. Tề Mặc ngừng lại rất gần trước mặt tôi, nói khẽ.

Cửa xe thì không mở, tay lại bị anh ta giữ lấy, cũng không có chỗ để lùi về phía sau, tôi chỉ có thể quay mặt sang một bên, nói:

- Anh đừng như vậy.

Tề Mặc không buông tôi ra nhưng cũng không tiến thêm, chỉ khẽ hỏi:

- Nếu như trước mặt em là Thẩm Độ, em có từ chối hay không?

Tôi ngẩn người, quay mặt lại nhìn vào đôi mắt phượng đầy khiêu khích của Tề Mặc, nhất thời nghẹn lời, chỉ khẽ thờ dài.

- Thất Thất ngốc.

Anh cũng thờ dài, sau đó vươn tay khẽ vuốt lại những sợi tóc rối trước trán tôi:

- Nếu em muốn thử hán, thì hãy đổi một phương pháp khác đi. Cùng một người, cùng một cách, anh ta sẽ không mắc câu lần nữa đâu.

Tôi thoáng giật mình rồi mới hiểu ý của Tề Mặc, vội chối:

- Em không có. Em không có ý...

- Lúc em tỏ ra thân mật với anh, lẽ nào lại không mong chờ anh ta sẽ đoạt em đi lần nữa?

Tề Mặc cắt ngang lời tôi, cười thành tiếng, vẻ mặt bi thương.

- Thất Thất ngốc, anh thích em. Anh thật lòng muốn kết hôn với em. Thế nhưng, em muốn lợi dụng anh đến chừng nào mới đủ?

- Em không phải....

Tôi hầu như muốn nhảy dựng lên cãi lại, nhưng chỉ nói được ba chữ rồi nghẹn lời. Im lặng một lúc, tôi khẽ nhắm mắt nói: - Xin lỗi.

Tề Mặc cũng im lặng một lúc lâu, sau đó mở cửa xe giúp tôi. Lúc tôi vừa bước xuống thì khẽ nói:

- E rằng, cả hai chúng ta đều phải học cách từ bỏ.

Tôi ngơ ngẩn bước lên lầu, tìm cái túi đựng chiếc cà-vạt kia, nhìn qua cửa sổ thấy Tề Mặc vẫn đang đứng bên dưới.

Sau vài giây do dự, tôi cầm chiếc cà-vạt chạy xuống.

Nhưng khi xuống tới nơi thì Tề Mặc cũng vừa rời đi, vừa quẹo vào góc đường, vẫn còn có thể thấy được phần đuôi xe màu đen.

...Đáng lẽ phải chạy nhanh hơn chút nữa.

Trong đầu hiện lên suy nghĩ như vậy khiến tôi suýt nữa là chạy đuổi theo xe theo phản xạ, nhưng rồi tôi đứng lại.

Trong lồng ngực như nghẹn ứ điều gì, cảm thấy rất đau đớn, nhưng lại muốn cười.

Kim không được mà bật cười thành tiếng.

Tôi đang làm cái gì?

Rốt cuộc là tôi đang suy nghĩ cái gì?

Là muốn tặng quà sinh nhật bù, cố gắng níu kéo một người mình vốn không yêu?

Tôi có thật giống như lời Tiểu Lâu nói, khi mất đi rồi mới biết hối tiếc hay không?

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Trần qua trở lại suy nghĩ cả đêm, ngày hôm sau đi làm tôi quyết định viết đơn xin nghỉ phép.

Tề Mặc ngồi sau chiếc bàn lớn, đọc lướt qua tờ đơn rồi ngẩng đầu lên nhìn tôi: "Em muốn xin nghỉ một tuần?"

Trong mắt Tề Mặc vẫn lên một số tơ máu, có lẽ đêm qua cũng không ngủ được.

Tôi gật đầu: "Vâng."

"Vì sao?"

Tôi chỉ tay lên tờ đơn nghỉ phép: "Em có viết lý do mà."

Tề Mặc chẳng thèm nhìn lấy một cái, nói: "Lý do thật sự là gì?"

Tôi thoáng khựng người lại rồi nói: "Chỉ là tâm tình không được tốt lắm, em muốn nghỉ ngơi một chút. Hơn nữa cũng có chuyện, cần phải yên lặng suy nghĩ cho cẩn thận."

Tề Mặc nhìn tôi thật lâu, rồi mới mở miệng: "Có lẽ tối qua anh đã nặng lời, xin lỗi em."

"Không phải." Tôi cười. "Anh nói rất đúng. Người phải nói xin lỗi là em mới đúng."

Tôi vốn là nên thôi hy vọng, nhưng lại không buông tay được.

Tôi nói với Tiểu Lâu: Tề Mặc chẳng qua chỉ là không cam lòng, nhưng thật ra, người không cam lòng lại là chính bản thân tôi.

Tề Mặc lại im lặng. Vì thế tôi nói tiếp: "Hiện giờ cũng không có việc gì gấp, công ty cũng không thiếu người, em nghỉ một tuần cũng không sao mà? Hơn nữa em vẫn còn ngày phép..."

"Không phải những chuyện này." Anh ta cắt ngang lời tôi, hơi nhăn trán. "Em biết chuyện công ty đang cải tổ lại, thì cũng hiểu rõ xin nghỉ vào lúc này có ý nghĩa gì chứ?"

Tôi im lặng vài giây rồi gật đầu.

"Đã quyết như thế?" Tề Mặc hỏi.

Tôi lại tiếp tục gật đầu. "Vâng."

Tề Mặc liếc nhìn đơn xin nghỉ phép trong tay, rồi nhìn sang tôi, khẽ thở dài: "Thôi được rồi. Em đi bàn giao công việc đi."

Tôi nói cảm ơn, xoay người định ra khỏi văn phòng thì Tề Mặc chặn tôi lại: "Thất Thất."

Tôi quay sang, nhưng anh im lặng, cả nửa ngày cũng không mở miệng.

Kết cục tôi đành phải mở lời: "Còn chuyện gì ạ?"

Tề Mặc cười nhạt rồi lắc đầu: "Nghỉ ngơi cho tốt nhé."

Tôi gật đầu: "Cảm ơn anh", sau đó mở cửa ra ngoài.

Sau khi trở lại phòng làm việc, tôi nói chuyện xin nghỉ phép với A Tầm, rồi chuẩn bị bàn giao công việc cho cậu ta.

A Tầm hơi bất ngờ, hỏi: "Sao tự nhiên chị lại xin nghỉ nhiều ngày vậy?"

Tôi đưa hồ sơ và tài liệu cho cậu, cười cười: "Thật ngại quá, phải làm phiền cậu rồi"

A Tầm nhún mày, đưa tay nhận chồng hồ sơ, rồi trở về hỏi tôi trên MSN: "Chị Thất, chị và Tề Mặc cãi nhau hả?"

Cái tên nhóc này, cũng nhạy cảm quá đi.

Tôi hơi chán chờ rồi trả lời: "Không. Bọn chị không có vấn đề gì."

"Hôm thứ 6, Tề Mặc còn hỏi mọi người là có ai biết nhà hàng nào lãng mạn không, Tô San liền giới thiệu nhà hàng Lư Kim Tuế Nguyệt. Bọn em còn trêu anh ta có phải đi hẹn hò với chị không? Anh ta cũng không phủ nhận, sao tự nhiên bây giờ chị xin nghỉ bất thành lĩnh vậy mà anh ta cũng duyệt là sao?"

Hóa ra nhà hàng đó là do Tô San giới thiệu.

Liên hệ với các hành động gần đây của cô ấy, tôi bỗng thấy thất vọng, lẽ ra không nên nói chỗ Thẩm Độ mở quán bar cho cô ta.

Ý nghĩ đó vừa hiện ra trong đầu, tôi đã cảm thấy buồn cười.

Tôi rút cuộc làm sao vậy?

Chuyện này vốn không nên đổ thừa cho người khác.

Cho dù Tô San có ý đồ gì hay không khi giới thiệu nhà hàng ở ngay cạnh Lăng Động, thì người sai trước sau vẫn là chính tôi.

Là tự tôi trước đó không nhớ được sinh nhật của Tề Mặc, rồi sau khi gặp Thẩm Độ lại thất thố, Tề Mặc hoàn toàn có đủ lý do để giận tôi.

Đúng là tôi chưa đủ quan tâm tới anh, rồi lại không buông được Thẩm Độ. Đây mới chính là vấn đề giữa hai chúng tôi.

Tôi ổn định lại tinh thần, lại thấy A Tầm nói: "Chị Thất, chị xin nghỉ lúc này chẳng khác nào tự động rút lui để cho cô ta vớ bở rồi."

"Chị có việc riêng phải giải quyết gấp." Tôi cười khẽ trả lời qua loa.

A Tầm cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc tôi về tới nhà đã thấy Tiểu Lâu ngồi ngơ ngẩn trên ghế sofa, nên tôi nói luôn với cô ấy chuyện tôi xin nghỉ phép, Tiểu Lâu cười thần nhiên: "Vừa hay, bạn có thể cùng đi dự đám cưới với Tiểu Diệp được rồi."

"Cũng được. Mà bạn không đi sao?" Tôi hỏi.

Tiểu Lâu ngừng lại một chút mới nói: "Tớ còn phải đi làm."

"Ồ! Bạn tìm được việc rồi hả?"

"Ừ."

"Làm gì? Ở đâu thế?"

"Không phải ngành cũ. Mà bạn gọi điện cho Tiểu Diệp nhanh đi, không khéo bạn ấy đã đặt vé rồi đó."

"Được." Tôi đáp, rồi đi gọi điện cho Tiểu Diệp. Nhân tiện gọi luôn cho Tiểu Kiều, báo với cô ấy tôi cũng đi dự đám cưới. Tiểu Kiều rất hồ hởi, ở đầu dây bên kia nói một cách khoa trương: "Tớ nhớ các bạn chết mất." Tôi cười, nói thêm vài câu rồi ngắt máy. Quay lại, thấy Tiểu Lâu vẫn ngồi ngơ ngẩn đàng kia.

Tôi hươ hươ tay trước mặt Tiểu Lâu: "Này, bạn đang nghĩ gì vậy hả?"

"Không có gì." Nàng đằng hắng hai tiếng rồi mở Tivi lên xem.

Chắc chắn Tiểu Lâu đang giấu tôi chuyện gì.

Trực giác của tôi mách bảo như thế, nhưng cô ấy không muốn nói thì tôi cũng sẽ không hỏi. Tôi ngồi xuống bên cạnh xem tivi với cô ấy, thuận tay cầm một quả táo lên gọt.

Khoảng chừng hơn mười phút trôi qua, Tiểu Lâu đột nhiên hỏi: "Bạn nghỉ phép đột xuất như vậy là vì Tề Mặc?"

Tôi vẫn chăm chú vào quả táo, nhìn từng mẩu vỏ rơi qua tay, đến lúc gọt xong hết mới nói khẽ: "Thật sự mà nói tớ cũng không biết."

Tiểu Lâu liếc nhìn sang, chờ tôi nói tiếp.

Tôi cắn quả táo. "Tớ vốn cũng định làm theo lời bạn nói, yên ổn tìm một người đàn ông để yêu, sau đó kết hôn rồi sinh con. Thế nhưng lại làm không được. Vừa thấy Thẩm Độ, lòng tớ đã dao động. Tề Mặc nói tớ lợi dụng anh ta. Kỳ thật, tớ không có ý đó, chỉ là... bỗng dưng tớ muốn biết phản ứng của Thẩm Độ thôi. Cho nên tớ nghĩ tớ cần phải suy nghĩ lại. Rốt cuộc là tớ muốn điều gì."

Những lời tôi vừa nói ra hơi lộn xộn, không đầu không đuôi, không biết Tiểu Lâu có hiểu hay không. Sau khi nói xong, tôi tiếp tục chăm chú ăn táo.

Tiểu Lâu chờ đến khi tôi ăn xong, mới hỏi: "Bạn vẫn còn yêu Thẩm Độ?"

Tôi gật đầu: "Ừ."

"Bạn định sống thế này cả đời vì anh ta ư?"

Tôi ném lõi táo vào thùng rác, nói: "Tôi không biết. Cho nên mới cần phải tĩnh tâm suy nghĩ lại đó."

"Nếu như..." Tiểu Lâu nói hai chữ, dừng lại vài giây rồi mới nói tiếp: "Chỉ là nếu như, sau này lúc bạn kết hôn, Thẩm Độ quay về tìm bạn, bạn có chấp nhận không?"

"Anh ấy sẽ không về đâu." Tôi gần như trả lời ngay lập tức.

"Cho nên tớ mới nói là 'nếu như'." Tiểu Lâu liếc tôi. "Thôi được rồi, đổi lại, nếu như Thẩm Độ kết hôn, bạn có đi gặp anh ta không?"

Lần này thì tôi suy nghĩ một lúc rồi mới cười trả lời. "Tôi nghĩ là không. Nếu gặp nhau tình cờ thì không nói, nhưng tớ sẽ không chủ động đi tìm anh ấy nữa. Dù cho tớ vẫn yêu anh ấy nhưng bị từ chối đến hai lần là đủ rồi. Loại chuyện mặt dày đeo bám tớ không làm được, huống hồ là làm người thứ ba?"

Tiểu Lâu hơi biến sắc, nhưng lại rất nhanh ý thức được điều đó, ho khè hai tiếng để che giấu đi, đứng dậy rót nước uống.

"Sao thế?" Tôi hỏi.

"Không có gì." Tiểu Lâu nói, "Tớ đi ngủ trước đây."

Tôi gật đầu, nhìn cô ấy đi về phòng.

Không biết cô ấy đang giấu tôi chuyện gì, cũng không hiểu sao đột nhiên cô ấy lại nhắc tới Thẩm Độ, nhưng tôi chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, đừng có chuyện gì không hay xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tôi với Tiểu Diệp tới thành phố B trước một ngày diễn ra hôn lễ, Tiểu Kiều và chồng của cô ấy tới nhà ga để đón chúng tôi.

Đã nhiều năm không gặp, nhưng tôi chỉ cần liếc mắt vẫn có thể nhận ra Tiểu Kiều đang đi đến. Giờ cô ấy để tóc dài, buông sau lưng, gầy hơn rất nhiều so với hồi còn đi học đến nỗi cảm nhận cả ra. Không biết có phải bởi lo lắng chuẩn bị cho hôn lễ hay không mà tôi thấy vóc dáng của cô ấy hơi tiêu tụy.

Tiểu Kiều rất vui vẻ khi nhìn thấy chúng tôi, tay bắt mặt mừng vô cùng thân thiết. Nhưng khi tôi nhìn sang người đàn ông đứng bên cạnh, không khỏi giật mình.

Đó là một người cao và gầy, da hơi đen, khi cười lên có chút gì thẹn thùng. Nhưng rõ ràng không phải là người mà tôi đã gặp năm xưa.

"Đây là chồng tớ, Trần Vũ Cường." Tiểu Kiều giới thiệu.

Trần Vũ Cường vội bắt tay chúng tôi, rồi đỡ lấy hành lý trên tay tôi với Tiểu Diệp, đi ra phía ngoài.

Tiểu Kiều kéo tay Tiểu Diệp, quay đầu gọi ta: "Thất Thất, nhanh lên."

"Ừ." Tôi đáp, rồi đi theo.

Trên đường tôi cũng không nói gì. Nhìn Tiểu Kiều và chồng của cô ấy, tôi nghĩ, có lẽ tôi đã quá hỏi hột vô tâm với cô ấy. Tôi thậm chí còn tưởng rằng chồng của cô là chàng thanh niên nhiệt tình, cởi mở mà chúng tôi đã gặp năm đó, với nụ cười vô cùng sáng lạn.

Khi về tới khách sạn, chúng tôi đưa quà mừng cho Tiểu Kiều. Cô ấy nhận lấy rất vui vẻ, vừa lật qua lật lại bóc ra xem vừa tán dóc với chúng tôi. Chồng cô ấy ngồi bên cạnh, không nói chuyện nhiều, chỉ cười ngai ngùng ừ ừ vậy thôi. Nhưng thật ra, trong thời gian đó liếc xem đồng hồ tới mấy lần.

Tiểu Diệp hiển nhiên là nhìn thấy, cười nói: "Được rồi, chúng tớ cũng thu xếp xong xuôi rồi, các bạn đi lo công việc đi."

"Không có việc gì." Tiểu Kiều nói. Cô ấy ngồi trên giường nghịch mấy cái áo gối thêu chữ thập, không có ý định gì là vội đi cả.

"Ừ, mọi việc cũng sắp xếp xong rồi." Chồng cô ấy nhìn sang, cũng mỉm cười trả lời. "Mấy em lâu không gặp nhau, ngồi lâu thêm chút."

Tiểu Kiều lờm: "Anh cũng biết bọn em lâu không gặp, có nhiều chuyện để nói với nhau mà còn ngồi ở đây làm gì?"

Chồng cô ấy ho khẽ một tiếng, cười đứng lên: "VẬY anh đi trước." Hơi khựng lại một chút rồi dịu dàng nói với Tiểu Kiều: "Chút nữa anh quay lại đón bọn em đi ăn."

"Được rồi, được rồi, em biết rồi." Tiểu Kiều sốt ruột vẫy vẫy tay. Vì vậy người đàn ông cao gầy ấy quay sang gạt đầu với chúng tôi rồi bước ra ngoài.

Đợi anh ta ra khỏi phòng, đóng cửa lại rồi Tiểu Diệp mới cau mày nói: "Ngày mai là đám cưới rồi, bạn còn nói chuyện với chồng bạn như vậy sao?"

"Nhiều lúc, anh ấy phiền chết đi được. Giống đầu gỗ quá, không biết nhìn sắc mặt người khác gì cả, nói sao thì làm vậy đó." Tiểu Kiều trề môi nói. Tuy miệng thì nói thế nhưng không có vẻ gì là chán ghét cả, vẻ mặt gần giống với cô gái nhỏ ngây thơ năm xưa lúc nằm trong phòng ký túc đại học nói về bạn trai của mình. Thấy cô ấy như vậy, tôi bật cười thành tiếng.

Tiểu Kiều nhìn qua hỏi: "Thất Thất, hôm nay bạn sao thế? Trên đường chẳng nói chẳng rằng gì cả, khó chịu gì hả?"

Tôi lắc đầu, "Không, chỉ là hơi bất ngờ thôi."

Cô ấy khẽ nhún mày: "Bất ngờ cái gì?"

Tôi cười: "Tớ chỉ không ngờ chồng bạn là kiểu người thế này. Trước đây, bạn chưa từng nhắc về anh ta."

"Có gì để nhắc đâu? Cũng không giống như lúc còn trẻ nói về tình yêu nữa, có chuyện gì cũng xem giống như là phim thần tượng. Anh ấy hả, ngay cả một câu chuyện cười cũng không có, cùng lắm thì hết giờ làm về ăn cơm rồi đi ngủ. Không lẽ tớ gọi điện thoại kể mấy chuyện đó? Có bị điên đâu."

Tiểu Diệp bật cười: "Nói người ta là đầu gỗ mà còn muốn gả cho họ?"

Thật ra, tôi cũng không ngờ được, một Tiểu Kiều vui tươi thích những câu chuyện tình yêu sôi nổi trước đây lại để ý tới mẫu đàn ông như này.

Tiểu Kiều im lặng một lúc, sau đó mỉm cười, cực kỳ dịu dàng, vô cùng ôn nhu, giọng cũng nhỏ lại: "Ai biết được. Lúc chia tay tên khốn họ Hạ kia, tâm trạng tớ cực kỳ tồi tệ, tính tình cũng không tốt, chẳng muốn động vào bất cứ việc gì, rồi tự nhiên nhận ra anh ấy luôn ở bên cạnh, không nhiều lời nhưng cái gì cũng làm giúp tớ, bị chửi cũng không nói lại, chỉ cười cười vậy thôi. Tớ đột nhiên cảm thấy, thật ra con người này cũng không tệ, nên đã đồng ý."

Hình như Tiểu Kiều rất hạnh phúc.

Tôi cười: "Kỳ thật khi nghe nói bạn kết hôn, tớ rất bất ngờ. Tất cả mọi người đều không nghĩ bạn lại là người đầu tiên kết hôn."

"Có gì mà bất ngờ." Tiểu Kiều cười. "Tớ đây chơi cũng chơi đủ rồi, đã từng đau đớn, đã từng hạnh phúc, cũng đã từng nếm trải thứ tình yêu của tuổi trẻ dữ dội và mãnh liệt, rồi cuối cùng cũng qua hết. Bây giờ đã không còn nhỏ nữa, lại có người chịu đối tốt với mình, đánh không đánh lại, chửi cũng chỉ cười, lại biết làm việc nhà, mặt mũi không tệ, công việc ổn định. Vậy sao lại không lấy? Với lại..." Tiểu Kiều ngừng một chút, đưa tay xoa nhẹ nhàng trên bụng. "Tớ có em bé rồi."

Tôi hết hồn: "Hả?"

"Thật không đó?" Tiểu Diệp cũng giật mình "Mấy tháng rồi?"

"Hơn hai tháng." Nụ cười trên mặt Tiểu Kiều càng thêm rạng rỡ, tay xoa xoa bụng. "Chỉ là không ngoan gì hết, tớ ăn gì cũng nôn ra. Nhìn xem, giờ tớ gầy đến mức này luôn."

Lúc thấy nàng ở ga tàu tôi còn lo lắng có phải vì cuộc sống không được vui nên nàng mới tiêu tụy đến thế hay không, xem ra là tại tôi nghĩ quá nhiều rồi.

Giương mặt Tiểu Kiều toát ra một vẻ hết sức hài lòng. "Nói chuyện với các bạn thế này tớ càng hiểu ra cái mà người ta gọi là tình yêu, chỉ là một trò chơi trong chốc lát, sống cùng nhau mới là việc cả đời."

"Bạn xem nó kìa." Tiểu Diệp chỉ tay vào Tiểu Kiều nói với tôi. "Rõ ràng là ít tuổi nhất, thế mà vừa lấy chồng sinh con xong là giống như biến thành một nhà triết học vậy."

Tiểu Kiều cười rộ lên. "Bạn ghen tị với tớ chứ gì? Nhanh nhanh lấy chồng sinh con đi, đến lúc đó chúng ta làm thông gia."

"Tầm mùa xuân sang năm tớ với Đông Phương cũng kết hôn rồi." Tiểu Diệp nói. "Nhưng đừng hòng tớ làm thông gia với bạn nhé, bạn khó hầu hạ chết đi được."

Tiểu Kiều cười văng lên. "Không làm thì thôi, còn có Thất Thất đây."

"Bạn định chờ nó á, chỉ sợ đến lúc con bạn già đầu rồi nó còn chưa có người yêu ấy chứ."

"Này, có đến nỗi thế không hả?" Tôi vỗ bàn kháng nghị.

"Còn không phải à?"

"Hừ, tớ về sẽ tìm ngay người yêu, nói không chừng sang năm sẽ kết hôn cùng với bạn cũng không biết à."

"Tớ cầu còn không được đây." Tiểu Diệp liếc tôi. "Bạn có thể buông tay anh ta sao?"

Tôi ho một tiếng, không trả lời.

Tiểu Kiều đưa tay sang kéo vai tôi: "Tớ nói thật, bạn đừng để bụng. Người như Thẩm Độ chơi chung thì được, làm anh em cũng được, nhưng đừng bao giờ lấy anh ta. Không tin cậy được."

Tôi chỉ cười.

Tôi ở bên cạnh Thẩm Độ từ nhỏ đến lớn, có ai hiểu được anh hơn tôi?

Thế nhưng, dù hiểu rõ thì sao chứ?

Hôn lễ của Tiểu Kiều đơn giản nhưng rất ấm cúng. Mọi người đều hân hoan vui vẻ, cô dâu chú rể thì cười đến không thể hạnh phúc hơn.

Tôi với Tiểu Diệp ở đó thêm một ngày nữa mới đi. Ngồi trên tàu, tôi lại nhớ tới hình ảnh Tiểu Kiều đi từ trong giáo đường ra, tung hoa cưới lên cao, không khỏi mỉm cười.

"Cười gì đó?" Tiểu Diệp hỏi.

"Tớ đang nghĩ, Tiểu Kiều thế mà kết hôn rồi. Cứ có cảm giác không chân thực."

Tiểu Diệp gật đầu: "Tớ cũng vậy. Nhớ lại lúc trước, mỗi khi Tiểu Kiều ra ngoài hẹn hò về sẽ kể chuyện cả đêm. Thế mà lần này, một tin tức nhỏ cũng không có, gọi điện một phát là mời đám cưới luôn, rồi cứ vậy mà đi lấy chồng."

"Hả?" Tôi quay sang nhìn. "Ngay cả bạn mà nó cũng không kể sao?"

"Ừ."

"Cái con bé này." Tôi nhún mày, tôi còn tưởng rằng do tôi hơi hời hợt không thường xuyên liên lạc với bạn, hóa ra đến cả Tiểu Diệp mà Tiểu Kiều cũng giấu.

Tiểu Diệp im lặng một lúc rồi mới hỏi: "Tớ nghĩ, có lẽ lúc đầu, nó cũng không ưng anh ta, cho nên mới không nói cho chúng ta biết."

"Hả?" Tôi ngẩn ra, tròn mắt nhìn. "Nhưng không phải hai người đang hạnh phúc lắm sao? Tớ thấy Tiểu Kiều rất yêu chồng mình."

"Ừ. Thì phải vậy chứ sao." Tiểu Diệp cười. "Hôm đó, Tiểu Kiều nói cũng đúng. Cái gọi là thứ tình yêu nhất kiến chung tình, vốn sẽ không dài lâu. Khi sống cùng nhau rồi mới biết được ai mới là người thích hợp với mình."

Tôi im lặng một chút mới hỏi: "Không phải bạn với Đông Phương là nhất kiến chung tình đó ư?"

Tiểu Diệp nhìn tôi, cười một trận rồi mới nói: "Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ấn tượng ban đầu phải tốt." Rồi nàng nói khẽ: "Lúc đó, nếu có một đối tượng tốt hơn, tớ cũng không hẳn đã chọn anh ấy."

Tôi giật mình.

Tiểu Diệp lại nói: "Mà tớ nghĩ anh ấy cũng thế, chỉ là kết quả hai người đã chọn nhau."

Chẳng hiểu tại sao, tôi có một cảm giác tan vỡ trong lồng ngực.

Nhiều năm qua, đôi tình nhân kiểu mẫu trong lòng tôi, vậy mà lại đến với nhau không phải vì yêu nhau.

Thế giới này, đã thực tế tới mức nào?

Tôi đành cười hỏi: "Còn bây giờ?"

"Bây giờ sao?"

"Nếu có một đối tượng tốt hơn thì sao?"

Tiểu Diệp cười: "Bây giờ tất nhiên là khác rồi. Dù cho lúc đó nghĩ như thế nào đi nữa, thì bọn tớ đã ở cùng với nhau lâu như vậy. Đã cùng nhau đi qua

bao nhiêu thăng trầm trong cuộc sống, tình cảm cứ bồi đắp từng chút, từng chút một, sao có thể dễ dàng vứt bỏ như vậy được. Bây giờ cũng có thể nói, bọn tớ đã như là một rồi, dù tốt hay xấu, vui vẻ hay phiền muộn, cũng đã hòa quyện với nhau, thiếu đi cái gì cũng không còn trọn vẹn nữa." Cô ấy cười dịu dàng, giống như nụ cười của Tiểu Kiều lúc đưa tay xoa bụng ngay hôm đó, đều rất hạnh phúc. "Tớ nghĩ, có lẽ cho tới bây giờ tớ mới đủ tư cách để nói: "Bọn tớ yêu nhau."

Tôi nghe từng câu từng chữ, cả nửa ngày cũng không biết phải nói gì.

Tiểu Diệp khẽ vỗ tay tôi nói "Thật ra trước đây, lúc bạn với Thẩm Độ yêu nhau, tớ thật sự hy vọng chuyện của hai người sẽ tốt đẹp. Tuy rằng có vài thứ sến muồn ối nhưng mà tớ chưa bao giờ thấy tình yêu nào thuần khiết như của hai bạn vậy. Không bị ảnh hưởng hay vì bất cứ điều gì, chỉ đơn giản là yêu nhau mà thôi.

Mới tôi giật giật, nhưng cũng chỉ tiếp tục im lặng.

Tiểu Diệp lại vỗ vỗ tay tôi: "Hôm nay nói đến mấy chuyện này, đừng nói tớ cũng nhiều chuyện nhưng tớ thấy cả bạn và Tiểu Lâu đều lý tưởng hóa tình yêu quá mức. Cũng không phải là chuyện gì xấu, nhưng chúng ta là phận đàn bà. Nếu cứ tiếp tục như vậy, càng lớn tuổi thì sẽ càng không tốt. Vẫn nên tìm một ai đó để yêu đi thôi."

Tôi im lặng một lúc mới khẽ cười: "Được, vậy chi bằng bạn giới thiệu một người cho tớ luôn đi."

"Nhớ lời bạn nói đấy, đừng có đến lúc đó lại viện cớ này nọ từ chối là được.

Tôi cúi đầu nói: "Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25

Đi đám cưới Tiểu Kiều về được một ngày thì Mẹ đã gọi điện thoại hỏi khi nào dẫn bạn trai về ăn cơm?

Tôi không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng.

Dù tôi vốn có thật sự nghĩ sẽ gả cho Tề Mặc hay không, thì ít ra cũng có người để dẫn về, còn bây giờ...

Không biết phải trả lời mẹ như thế nào, đành phải nói dối rằng vẫn đang ở ngoài, chừng nào trở về rồi tính. Mẹ cũng không nói thêm gì, chỉ thuận miệng dặn dò chú ý sức khỏe này nọ rồi cúp máy.

Nhưng lỡ nói dối rồi, cũng sẽ không thể ra ngoài đi dạo lung tung được. Thế nên cả ngày hôm sau tôi không thể làm gì khác ngoài ru rú trong nhà.

Tôi ngủ một lèo rồi dậy làm vệ sinh, giặt giũ quần áo. Sau khi làm xong hết mấy thứ đó rồi, thật không biết phải làm gì tiếp nữa.

Tiểu Lâu lại đi vắng.

Phim ảnh cũng chẳng có.

Tôi ngồi ngây người một lúc rồi mở máy tính lên. Trên màn hình là biểu tượng LK quen thuộc, tôi do dự mãi rồi cũng quyết định click vào. Lại tiếp tục do dự nhìn màn hình đăng nhập một lúc rồi mới gõ cái pass đã lâu không dùng tới, đăng nhập vào tài khoản của chính mình.

Một nữ thợ săn bảy mươi cấp, tên Thất Tịch Chi Hoa xuất hiện trên màn hình.

Tóc đen, mắt xanh, dáng vẻ mảnh mai, lưng đeo hồ sa cung. Một trong những trang bị được tính là cực phẩm của năm xưa, tới giờ có lẽ đã rớt xuống hàng trung đẳng rồi.

Trò chơi tựa hồ như chẳng có gì thay đổi, trong thành cũng vẫn nhiều người như thế, lui tới, bày sạp, tám chuyện... Nhưng tôi đứng đây đã không giống như khi login ngày xưa nữa, sẽ có nhiều người chào hỏi liên tục, thậm chí là cả hỏi thăm sức khỏe. Lúc này đây, ngay cả một người liếc mắt nhìn tôi cũng không có.

Mọi người chỉ biết Thẩm Độ, không ai nhận ra Thất Tịch Chi Hoa.

Dù trong trò chơi có người chơi cũ đi nữa, thì cũng đã hơn một năm trôi qua rồi, đủ để mọi người lãng quên một nhân vật phụ vốn chỉ xuất hiện bên cạnh Thẩm Độ.

Tôi ngồi ở quảng trường ở trung tâm thủ thành, nghe nhạc nền quen thuộc, nhìn mọi người lui tới bên cạnh. Thi thoảng, có vài cái tên khá quen mắt lướt qua, nhưng không một ai chú ý tới tôi cả.

Tôi đột nhiên cảm thấy rất muốn cười.

Tôi vẫn một mực ở trong trò chơi đóng giả Thẩm Độ, vờ như anh vẫn còn ở đây, vờ như anh chưa bao giờ rời xa.

Kết quả thành ra, chính tôi mới là người biến mất, không ai nhớ nhớ tới. Vậy thì rồi cuộc, chuyện tôi làm hơn một năm qua, có ý nghĩa gì đây?

Ngồi một hồi, tôi quyết định tới chỗ ngày xưa tôi và Thẩm Độ cùng tìm thấy, đi dạo một vòng, sau đó sẽ một lần nữa 'hồi sinh' Thất Tịch Chi Hoa.

Hoặc cũng có thể nói, là làm lại một 'Hoa Thất không có Thẩm Độ'.

Khi tôi leo lên được lầu đài trên không kia, thì mới phát hiện đã có người tới trước.

Là Bạch Hiểu Trì.

Tôi chỉ dẫn hắn tới đây một lần, vậy mà hắn còn nhớ kỹ hơn nữa lại tự mình quay lại. Khiến tôi không khỏi sùng sốt, hắn cũng rất giật mình, đứng lên nhìn tôi nhưng cả buổi không nói gì, cũng không làm gì.

Vì vậy, tôi đành gõ một biểu tượng mặt cười, nói: "Hi,"

Phải mấy giây sau, hắn mới trả lời lại: "Chào bạn."

Tôi ngồi xuống chỗ quen thuộc của mình, nhìn mây trắng lù lướt trôi qua dưới chân, không nói gì thêm.

Bạch Hiểu Trì đứng một lúc rồi cũng ngồi xuống phía bên kia.

Vậy là, hai con người không hề liên quan gì đến nhau, cách nhau một hệ thống internet, cùng yên tĩnh ngồi trong đình ngắm mây bay, một người một tâm sự.

Mãi đến khi nhạc nền của trò chơi dạo hết một vòng, Bạch Hiểu Trì mới nói:

- Chỗ này đẹp quá.

Tôi gật đầu theo:

- Ừ.

Đây chính là một trong những nơi mà trước đó, tôi với Thẩm Độ thích tới nhất. Có khi, anh sẽ chạy xuống đồi phía dưới đánh Hồ vương, tôi thì có lúc sẽ đi theo anh, cũng có lúc ngồi ở đây chờ.

- Là một người bạn dẫn mình tới.

Bạch Hiểu Trì nói.

Không phải là tôi mang hắn tới sao? Tôi người trước mấy tính nhếch nhếch môi, là lúc tôi đóng giả Thẩm Độ đã dẫn hắn tới. Nhưng lúc này, trên màn ảnh là nick nữ thợ săn của tôi, nên tôi chỉ gõ trả lời lại:

- Ừm.

- Bạn ấy là Thẩm Độ. Là một nhân vật cực kỳ nổi danh trong trò chơi.

Hắn dừng một chút, lại nói tiếp:

- Trước đây!

Tôi nhú mày:

- Trước đây?

- Ừ, trước đây.

Bạch Hiểu Trì nói.

- Lúc mình vừa mới chơi, luôn cho rằng bạn ấy là một đại anh hùng được mọi người ngưỡng mộ. Sau đó, trò chơi nâng cấp, không biết tại sao bạn ấy lại trở thành một cường hào ác bá khiến mọi người căm ghét. Chỉ là...

Lần này, hấn ngừng lại rất lâu mới nói tiếp:

- Có nhiều người truy lùng, đuổi giết bạn ấy, thế nhưng đã gần nửa tháng bạn ấy không online rồi, đã thành chuyện "trước đây".

Đó là chuyện tất nhiên rồi. Ngay cả trong đời thực, lâu không gặp nhau cũng thành quen lãng, huống hồ chỉ là một trò chơi trên mạng ảo? Mỗi ngày có biết bao người chơi mới, cũng có biết bao người cũ ra đi, cho dù là một thần thoại đi nữa, cũng có thể lưu truyền bao lâu?

- Lần cuối cùng mình gặp bạn ấy, mình có nói mấy lời bốc đồng, sau đó mình rất ân hận, muốn tìm bạn ấy xin lỗi. Thế nhưng, không tìm được nữa.

Bạch Hiểu Tri tiếp.

- Mấy ngày đó, còn có người tìm bạn ấy báo thù, có người mắng bạn ấy là rùa đen rút đầu, cũng có người chỉ trích bạn ấy. Nhưng trước sau, bạn ấy cũng không online nữa. Dần dần, ngay cả mấy lời mắng mỏ cũng không còn. Cái tên Thẩm Độ tựa như đá chìm đáy biển, đừng nói là nổi sóng, ngay cả một gợn nhỏ lăn tăn cũng không có.

Tôi không trả lời, chỉ cười nhạt trước máy tính.

Lòng người ấm lạnh, thói đời đổi thay, ở đâu cũng thế! Có lẽ, ở trong trò chơi, càng trở nên chóng vánh hơn, chẳng cần phải che giấu.

- Mình cảm thấy rất khó chịu, rất bất công. Mình không biết trước đó bạn ấy mất bao nhiêu thời gian để phục vụ cho hòa bình chính nghĩa, vậy mà còn chưa tới nửa tháng, mọi người đã lãng quên.

Tôi lại tiếp tục cười nhạt, đây là một chuyện quá buồn cười. Sau rốt, chỉ có một kẻ mới chơi vừa quen không bao lâu bức bối thay cho Thẩm Độ.

Vì vậy, tôi nói với hấn:

- Anh ta trật tự, chưa hẳn là mọi người cũng trật tự. Anh ta chính nghĩa, mọi người cũng chưa hẳn đã chính nghĩa, có đánh nhau thì đã sao? Bạn xem, trời không sụp, đất cũng không lún, mọi người vẫn đang chơi trò chơi đầy thôi!

- Thế nhưng, nhưng...

Thật lâu hấn mới gõ xong

- Bạn ấy cũng không khỏi quá đáng thương.

- Đáng thương?

Tôi nhin không được mà lặp lại. Từ lúc nào thì có người dùng từ này để hình dung về Thẩm Độ?

- Mình nghĩ, một người hẳn phải mất rất nhiều thời gian và tinh lực mới có thể tạo nên danh vọng như thế. Nhiệt tình như vậy đối với trò chơi, hẳn là rất thích nó còn gì? Giờ cứ như vậy mà buông tay, không lẽ không khổ sở? Huống hồ, bạn ấy là một người tịch mịch như vậy...

- Tịch mịch?

Tôi giật mình, lại tiếp tục lặp lại. Hôm nay, đúng là nghe được toàn lời mới mẻ. Con người của Thẩm Độ, làm sao lại có thể tịch mịch? Tôi nhin không được nữa, hỏi:

- Rốt cuộc, bạn đang nói về ai vậy?

Hấn im lặng một lúc, rồi cười cười:

- Xin lỗi, mình chỉ muốn.. muốn tìm một ai đó để trò chuyện.

- Đi bất cứ thành nào ới một tiếng, không phải sẽ có nhiều người để nói sao.

- Không, không giống nhau.

Bạch Hiểu Tri cười xấu hổ.

- Đây là nơi Thẩm Độ dẫn mình tới, bạn ấy cũng nói rất thích nơi đây. Cho nên, mỗi lần mình online, đều ở chỗ này chờ bạn ấy, hy vọng nếu bạn ấy vào trò chơi, có thể tới nơi đây. Lúc này, khi bạn vừa tới, mình hết cả hồn, còn tưởng là bạn ấy, kết quả... haha, rất ít người biết chỗ này nha. Cho nên, mình nghĩ, nếu cũng là người thích chỗ này, thì có thể nói một chút về bạn ấy. Cũng là nguyên do mình không tự chủ được đã nói hơi nhiều, xin lỗi bạn.

- Có gì đâu mà phải xin lỗi.

Tôi cười. Đột nhiên nghĩ, nếu như hấn biết được ta chính là Thẩm Độ trước đây, không biết sẽ phản ứng thế nào. Bèn hỏi:

- Bạn có nghĩ là có thể bạn ấy dùng một tài khoản khác không? Hoặc có thể là mình chẳng hạn.

- Không đâu!

Hắn trả lời không một chút do dự.

- Thẩm Độ không làm những chuyện như vậy!

Tôi im lặng một lúc rồi cười rộ lên.

Đúng, Thẩm Độ sẽ không làm những chuyện như vậy!

Nhưng, người hắn gặp lúc đầu, cũng không phải là Thẩm Độ!

Có lẽ, anh đã từng yêu thích trò chơi này, nhưng đã mất hứng từ lâu, đã ra đi lâu rồi, mãi mãi cũng không quay trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 26

Tôi ngồi trong đình rất lâu.

Tôi rất thích cảnh sắc đẹp đẽ của nơi đây, âm nhạc thi du dương, quan trọng là cực kỳ vắng người. Dù có ngồi cả ngày ở đây, cũng sẽ không có ai tới quấy rầy, tựa như mọi sự tranh giành - dù là trong trò chơi hay ngoài đời - đều rất xa xôi, khiến tôi cảm thấy dễ chịu.

Tôi không biết có phải Bạch Hiểu Tri cũng có cảm giác như vậy hay không? Hay hắn đơn giản chỉ đang chờ Thẩm Độ, chỉ biết tôi ngồi ở đó bao lâu, hắn cũng ở bên cạnh bấy lâu. Tôi không nói chuyện thì hắn cũng không hé miệng.

Lúc tôi nghi ngờ hắn đang treo nick thì nghe một tiếng gầm rú vọng tới.

Hồ vương?

Tôi nhú mào, đứng lên. Nhìn quanh một chút, quả nhiên thấy được một con Hồ vương to lớn đằng xa. Không phải chứ? Sao tự nhiên nó lại chạy tới chỗ này? Không lẽ sau khi trò chơi nâng cấp, phạm vi quái hoạt động cũng thay đổi rồi?

- Hồ vương?

Bạch Hiểu Tri tới bên cạnh, hỏi.

Hóa ra anh ta vẫn ở đó, không phải treo máy.

- Ủ! Hình như là nó đang tiến tới đây, đi thôi, chúng ta không phải là đối thủ của nó đâu.

Tôi đáp.

- Nhưng bị nó chặn đường mất rồi.

Đúng thế thật, chỉ có một đường lên núi, mà lúc này con Hồ vương kia đang mang theo một đồng hồ con đi tới chỗ này. Nhưng đây là trò chơi, ngoại trừ dựa vào đôi chân ra, thì còn vô số thứ có thể dùng tới.

- Bạn không mang theo cánh hồi thành sao?

- Ặc, mình không có. Quên mua.

Dù đẳng cấp có thấp đi nữa, thì hắn cũng không phải là người mới. Sao có thể gà mờ thế chứ?

Tôi nhin không nổi liếc hắn, mở balo ra định tặng cánh cho hắn. Thế nhưng, mở túi ra xong tôi mới ngớ người. Đã lâu quá rồi tôi không dùng đến tài khoản này, ban nãy khi ở trong thành cũng quên kiểm tra balo và trang bị. Vừa rồi còn mắng người ta gà mờ, kết cục mình cũng không khác bao nhiêu. Không chỉ cánh, ngay cả dược liệu này nọ không được mấy bình. Trước đây, tôi luôn ở cùng Thẩm Độ, căn bản chẳng bao giờ phải chuẩn bị mấy thứ này.

Tôi cười khổ. Xem ra, nếu ta muốn thoát khỏi Thảm Độ, thì còn phải sửa cả thói quen ở trong trò chơi này nữa.

- Nó đến rồi.

Bạch Hiểu Trì vừa nói vừa xuất ra pháp trượng.

Tôi giật mình:

- Bạn muốn đánh nhau với nó à?

- Ừ.

- Đánh không nổi đâu.

- Thử một chút xem. Giờ chạy cũng chết, không nên lãng phí kỹ năng và được liệu nha.

Hắn nghiêng đầu về phía tôi, gờ một mặt cười.

- Dù sao cũng chết thì không bằng cố gắng hết sức xem sao.

Tôi nhủ thầm. Tên nhóc này muốn học theo Thảm Độ sao? Nhưng một tên gà mờ cũng muốn chiến đấu, còn tôi thì lại ở một bên chờ chết, hình như có phần không ổn. Thế nên, tôi gờ lại một mặt cười:

- Được, chúng ta cùng thử xem.

- Được! Hắn đáp rồi xông lên.

- Chờ một chút! Tôi gọi hắn lại. Bạn có kỹ năng Hỏa Tường Thuật hoặc các loại băng trụ thuật hay không?

Hắn im lặng một hai giây gì đó, chắc là lật xem bảng kỹ năng. Sau đó gật đầu:

- Có!

- Cấp mấy?

- Cấp 1.

Ặc... Thôi quên đi, có còn hơn không! Dù sao cũng không hy vọng gì chuyện hắn có thể gây nên thương tổn gì cho Hồ vương, chỉ cần có thể giúp tôi tranh thủ chút thời gian để đặt bẫy là được rồi.

Tôi thở dài:

- Dùng băng trụ thuật chặn đường nó lại, có thể phóng ra bao nhiêu thì phóng bấy nhiêu.

Hắn ừ một tiếng liền phóng băng trụ ra.

Tôi một bên vừa thiết kế cạm bẫy vừa nói:

- Một lát khi Hồ vương phá băng trụ thì bạn bỏ chạy nha. Mình sẽ vây khốn nó bằng bẫy rập, dẫn nó tránh khỏi lối xuống núi là được được rồi. Vây lại rồi bỏ chạy, hắn bọn nó sẽ không đuổi kịp đâu.

Tôi vừa nói xong, thì những băng trụ cấp 1 mà Bạch Hiểu Trì phóng ra đã bị hai móng của Hồ vương chấn nát. Hắn đúng là quay người bỏ chạy, Hồ vương liền dẫn mấy con tiểu hồ đuổi theo.

Thật may là tôi cũng đã làm xong bẫy rập, tôi liền bắn mấy mũi tên về phía Hồ vương, vừa bắn vừa chạy, dẫn nó đi theo về phía bên này. Hồ vương lập tức gào lên một tiếng, bỏ qua Bạch Hiểu Trì, chuyển hướng sang chỗ tôi, nhưng chỉ vừa chạy được vài được đã bị sập bẫy mà tôi bố trí. Tôi liền nhân đó mà bắn tên tới tấp.

Lưỡi dao trong bẫy có thể tạo thành thương tổn liên tục với Hồ vương, cộng thêm sự tấn công hung mãnh của tôi, tôi vừa nhìn giá trị thương tổn bay lên trên màn hình vừa xem xét tình huống. Nếu như cái bẫy này có thể vây khốn nó khoảng hai, ba phút, đồng thời Bạch Hiểu Trì có thể ngăn không cho tiểu hồ về chi viện, thì chúng tôi có thể giết được Hồ vương.

Kết quả thì chưa tới 30 giây, các tiểu hồ đã quay đầu, nhào về chỗ tôi.

Bạch Hiểu Trì gờ trên kênh trò chuyện một đồng dấu chấm, nói:

- Xin lỗi, mình chết rồi.

Haiz, được rồi. Đó là tôi nói tình hình chung, nhưng quên mất một chuyện quan trọng, là tên Bạch Hiểu Trì này không thể dùng tình hình chung mà xét được.

Tôi quay đầu định đối phó với đám tiểu hồ thì thấy Hồ vương gầm lên, nhảy từ bầy ra.

Chuyện sau đó không nói cũng biết.

Một móng của Hồ vương cộng thêm một đồng cái miệng của tiểu hồ, tôi ngay lập tức ngã xuống bên cạnh "thi thể" của Bạch Hiểu Trì, trừng mắt nhìn một đồng hồ lớn hồ nhỏ đập lên đầu mình, nghênh ngang bỏ đi.

Đã thế, Bạch Hiểu Trì còn cười:

- Ài, kết quả cũng không được nhì.

Tôi tức giận liếc:

- Đồng đội thi gà mờ, được diếc gì cũng không có, làm bầy thi gấp rút vội vàng mà lại đi đối phó với một Boss cỡ Hồ vương, bạn còn muốn kết quả như thế nào?

Bạch Hiểu Trì cười:

- Xấu hổ quá! Minh vốn không thích đánh quái luyện cấp nên đẳng cấp vẫn rất thấp, thao tác cũng không được tốt. Làm liên lụy tới bạn rồi, xin lỗi nhé.

- Không cần xin lỗi, dù sao thì có đánh cũng chết mà.

- Ủm, chức nghiệp của bạn là gì? Hình như rất lợi hại nha.

- Là Thợ săn á, thuộc hệ tấn công tầm xa. Nên nếu bị quái tới gần, thì chỉ còn đường chết.

- Ồ, nhưng hình như bạn không giống với những Thợ săn khác mà mình từng gặp. Ví như trang bị, phương thức chiến đấu...

- Ha ha. Minh đã lâu không đăng nhập rồi, đồ gì cũng lỗi thời rồi còn đâu.

- Không nha, mình thấy bạn rất lợi hại.

Tôi nhìn từng câu, từng câu đối thoại trên màn hình, đột nhiên cảm thấy rất muốn cười.

Lúc chưa bị quái đập chết, hai người ngồi hai góc, cả buổi cũng không nói với nhau câu nào. Giờ khi thành hai "thi thể" nằm thẳng cẳng rồi thì lại trò chuyện rất vui vẻ.

Tôi bật cười. Gõ lên một biểu tượng cười lớn.

Bạch Hiểu Trì ngừng một chút rồi cũng cười theo.

Thế nên sau đó, khi Tiểu Lâu mở cửa vào, liền thấy tôi ngồi nhìn hai "cái xác" đang cười trên màn hình kia mà cười nghiêng ngả như một con ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Ngày thứ hai, hết phép, phải đi làm bình thường.

Việc điều động nhân sự cũng đã lắng xuống. Tô San được lên làm Phó chủ biên như ý nguyện, A Tầm cũng được thăng chức thành trưởng phòng thiết kế. Những căng thẳng giữa các đồng nghiệp với nhau trước đó cũng dần biến mất như chưa có chuyện gì.

Tôi mang một ít đặc sản và một vài món ăn vặt của thành phố B lên mời mọi người, giống như ngày xưa.

Vì không cẩn thận, nên gói kẹo cưới trong túi cũng rơi ra, bị A Tầm nhìn thấy. Hắn cầm gói kẹo cưới lên, trừng mắt hoảng sợ:

- Thất tỷ, cái gì thế này? Lẽ nào việc riêng chị nói phải xin nghỉ trước đó là đi lấy chồng hả?

Các đồng nghiệp xung quanh cũng đều ầm ĩ theo.

- Thật hả? Sao lại kết hôn im lặng như thế? Cũng không nói với mọi người một tiếng?

- Chú rể là ai thế?

Tôi nhú mày, đang muốn giải thích thì chợt nghe một giọng nói vang lên từ ngoài cửa:

- Náo nhiệt thế? Mọi người đang nói chuyện gì vậy?

Trong một thoáng, mọi người đều im lặng cả lại.

Tôi nghiêng đầu ngo qua, thấy Tề Mặc đang đứng ở cửa, cũng hơi nghiêng đầu qua đây nhìn ngược lại tôi, rồi anh mỉm cười:

- A, Thát Thát đã về rồi.

Tôi gật đầu chào lại:

- Chào Tề tiên sinh buổi sáng!

Anh nhú mày một cái, vẻ mặt khá miễn cưỡng, thế nhưng cũng không ý kiến gì, gật đầu chào mọi người rồi đi về phòng làm việc của mình. Các đồng nghiệp cười nói thêm chút rồi ai về chỗ nấy.

A Tầm vừa bàn giao công việc cho tôi vừa hỏi:

- Chị Thát, không phải chị kết hôn thật rồi chứ?

- Không có! Chị đi ăn đám cưới của bạn thôi. Tôi cười

- Hầy, thế mà làm em hết hồn. Tối nay chị rảnh không?

- Làm gì thế?

- Mời chị đi ăn cơm nha.

- Á?

Tôi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn cậu ta:

- Sao mời chị?

Về mặt A Tầm thoáng qua một chút bối rối, không hiểu là cảm kích hay áy náy, cuối cùng cậu ta chỉ cười cười:

- Mời chị ăn cơm mà cũng đòi lý do nữa? Thích mời thì mời thôi.

Tôi cũng cười:

- Ừm, khó thấy cậu mời khách nha, đại gì mà không ăn.

- Quyết rồi nhé, hết giờ chị đừng có chuồn đó.

- Được!

Vì nghỉ phép nên việc dồn lại một đống, tôi phải bỏ cả hơi tai để sắp xếp lại lịch làm việc, mãi đến khi A Tầm hỏi: "Chị Thát, chị không đi ăn cơm hả?" Tôi mới biết là qua bữa rồi, đành chào A Tầm một tiếng rồi xuống lầu ăn trưa.

Lúc đứng chờ thang máy thì tôi gặp Tề Mặc.

Anh cười, chào tôi trước:

- Kỳ nghỉ thế nào?

- Tốt ă, còn rất vui nữa. Cảm ơn Tề tiên sinh đã phê duyệt.

Anh lại nhú mày, hỏi:

- Sao gọi anh là Tề tiên sinh?

- Trong công ty mà gọi thẳng tên của sếp không được hay cho lắm ạ.

- Nhưng giờ chỉ có hai chúng ta thôi mà?

Anh lại nhú mày tiếp:

- Có cảm giác sau khi em quay về, thì hình như mối quan hệ giữa hai chúng ta đã trở lại như cũ rồi nhì.

Trong lúc nhất thời, tôi không biết phải trả lời thế nào, may sao thang máy đã tới, bèn cười một tiếng rồi bước vào thang máy.

Tề Mặc cũng vào theo.

Lúc này, lại không có ai khác, trong thang máy chỉ có hai chúng tôi nên không khí có phần gượng gạo. Tôi đành cười ngượng ngùng, dựa sát vào một góc thang máy.

Tề Mặc liếc tôi, không tiếp tục đề tài lúc nãy nữa:

- Bỏ nhiệm nhân sự mới, em biết chưa?

- Dạ, lúc sáng đã nghe nói.

- Thấy thế nào? Tề Mặc lại liếc tôi, trong giọng nói có ý cười.

- Ý anh là gì? Tôi liếc.

- Một người là đàn em do một tay mình bồi dưỡng, một người là hậu bối mà mình đối xử như chị em ruột thịt. Chỉ chớp mắt, cả hai đều đã trở thành cấp trên của em, sau này cũng có thể sẽ vênh mặt, sai khiến la mắng em, em cam tâm sao?

- Làm gì đến nỗi thế? Hơn nữa, em cũng không ham hố gì mấy chuyện đó, có gì đâu mà cam lòng? Người cầu tiến thì sẽ có tiền đồ, đó là chuyện đương nhiên mà.

Tề Mặc thờ dãi:

- Nếu bỏ đi thân phận cấp trên, thì anh rất thích điều này ở em.

Tôi cười:

- Vậy với tư cách là sếp thì anh không thích hả?

- Nếu ai cũng lười biếng như em vậy, công ty sao phát triển đây?

Tôi lại cười.

Tề Mặc quay sang, nhìn thẳng vào tôi:

- Không bằng anh sa thải em, rồi em gả cho anh về làm bà chủ, thế nào?

- Há?

Tôi hết hồn, sao tự nhiên lại đá sang chuyện này?

- Không lẽ như mọi người nói, em thật sự xin nghỉ phép để đi kết hôn rồi?

Tôi nhú mày:

- Tất nhiên là không phải, bọn họ chỉ giỡn thôi.

Về mặt của Tề Mặc tựa như thờ phào nhẹ nhõm:

- Vậy hiện giờ tâm trạng của em thế nào? Suy nghĩ đến đâu rồi?

Lúc xin nghỉ phép, đúng là tôi đã nói với anh là cần phải suy nghĩ lại mọi chuyện, nhưng giờ bị hỏi đột ngột như vậy, tôi cũng không biết phải trả lời sao nữa, mãi mới trả lời:

- Đúng là em nên buông bỏ một vài chấp niệm!

Tề Mặc im lặng một lúc, rồi nói bằng một giọng điệu nhẹ nhàng, trầm ấm:

- Ừm, anh sẽ chờ em.

Tôi bất ngờ, ngược mắt lên nhìn anh ngơ ngẩn:

- Nhưng, nhưng em tưởng là... anh...

Tề Mặc thuộc kiểu người đã nói thì sẽ làm, tôi còn cho rằng sau khoảnh khắc anh nói với tôi: "chúng ta đều nên từ bỏ" rồi lái xe đi kia, thì thật sự đã từ bỏ. Vậy sao bây giờ lại nói lời này với tôi?

Tôi kìm không được:

- Không phải anh đã nói, chúng ta đều cần học cách từ bỏ ư?

- Nhưng chuyện từ bỏ, lúc nào cũng nói dễ hơn làm. Anh nghĩ, em còn rõ điều này hơn anh?

Đúng vậy! Vấn đề này, tôi rõ ràng hơn ai hết!

Tôi cụp mắt, thờ dãi:

- Em đang thử.

Anh cầm lấy tay tôi:

- Nếu đã vậy, anh chỉ cần chờ là được rồi.

Tôi hơi do dự, lúc đang nghĩ xem có nên bỏ tay ra hay không thì thang máy dừng lại, Tề Mặc kéo tôi cùng đi ra.

- Chờ một chút. Tôi vội vàng: - Anh muốn dẫn em đi đâu?

Anh cười:

- Đi ăn cơm. Không đúng hả? Anh biết là em chưa ăn. Vừa hay anh biết bên cạnh có một tiệm cơm không tệ lắm.

Tôi không nói gì nữa, nhưng vẫn cứ có cảm giác là lạ.

Rõ ràng là đã nói "từ bỏ", nhưng lại vẫn luôn để ý tới hành động của tôi, giờ lại còn tay trong tay đi ăn cơm, đây là chuyện gì vậy nè?

Nhìn thấy vẻ mặt của tôi, anh liếc sang nói:

- Hôm đó trong lúc tức giận, anh đã nói nặng lời, xin lỗi em.

Tôi vẫn im lặng, anh liền nói tiếp:

- Lúc đó, quả thật anh rất tức giận, tâm ý của anh lại chẳng bằng một ánh mắt của Thẩm Độ. Nhưng, ngay lúc vừa quẹo xe, thì lúc nhìn qua gương anh thấy em chạy xuống...

Anh đột nhiên cúi xuống nhìn tôi, trong đôi mắt chứa đầy ôn nhu, tình ý.

- Thật ra, em vẫn để ý đến anh, đúng không?

Tôi mím môi, cụp mắt xuống.

Đúng vậy, tôi đã từng để ý, ít nhất là ở thời khắc kia, tôi đã để ý tới anh.

Tôi cũng không ngu ngốc, cũng không phải lòng dạ sắt đá, anh đối xử với tôi thế nào chẳng lẽ tôi không biết. Thế nhưng...

Tề Mặc nắm chặt tay tôi, nở một nụ cười tự giễu:

- Giờ nghĩ lại, đáng lẽ ra ngay lúc ấy anh phải quay xe lại hoặc là bỏ xe mà chạy tới chỗ em. Nhưng anh đã quá ngu ngốc... Rõ ràng lòng dạ đã mềm nhũn mà vẫn sĩ diện. Thất Thất, anh xin lỗi."

Đúng vậy, anh là một người rất kiêu ngạo. Đó cũng là lý do khiến anh tức giận như thế.

Vậy mà, con người kiêu ngạo kia lại bằng lòng chờ đợi tôi, nói ra những lời như thế này... Lòng tôi đầy chua xót, giống như muốn khóc nên vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn biển hiệu cửa hàng bên cạnh.

Tề Mặc không nói gì nữa, chỉ dắt tôi đi về phía trước.

Tôi khẽ đảo tay, cầm lại tay anh.

Bước chân của anh chợt khựng lại, cúi đầu nhìn tôi rồi xòe tay ra, mười ngón tay của chúng tôi giao nhau, thật chặt!

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Buổi tối, A Tầm mời đi ăn, tôi nâng chén chúc mừng cậu ta thắng chức. Cậu gấp thức ăn cho tôi, nói bữa cơm này coi như là tiệc tẩy trần cho cậu.

Hai người cũng không nói nhiều về chuyện của công ty, nhưng vốn dĩ đã hiểu lòng nhau hết rồi. Cậu mời tôi đi ăn, chẳng qua là cảm thấy chơi với nhau nhiều năm như vậy, giờ bỗng nhiên lại đập lên đầu tôi, nên có phần ái ngại. Thật ra, khi tôi quyết định đứng qua một bên thì người khác dĩ nhiên là phải vượt qua tôi để tiếp tục tiến lên.

Lúc ăn cơm, A Tầm hỏi:

- Nhắc mới nói, chị Thất, chị thật không hẹn hò với Tề Mặc nữa hả?

- Cậu hỏi làm gì? Tôi nhú mày.

- Tại em cảm giác hai người rất hợp.

Cậu ta ngừng một chút rồi bổ sung thêm:

- Em nói thật, chị đừng giận nha, kỳ thật thì em thấy Tề Mặc tốt hơn Thẩm Độ.

Tôi buông đũa, cười rộ lên:

- Theo tiêu chuẩn của nam giới hả?

- Em nói thật đó. A Tầm cũng cười: - Anh ấy rất tốt. Nếu chị cứ không để ý như vậy, có khi bị người ta cướp mất đó.

- Ồ. Tôi với tay rót một tách trà.

- Chị đừng có thờ ơ như vậy chứ. Trong cuộc sống hay công việc cũng vậy, nếu không biết tự nắm bắt cơ hội, thì dĩ nhiên sẽ bị người khác cướp mất.

A Tầm ngừng một chút rồi thở dài:

- Đáng lẽ em không nên nói những lời như vậy, nhất là vào lúc này. Nhưng em thật sự xem chị như chị của mình. Em luôn hy vọng, chị có thể sống tốt hơn.

Tôi uống trà, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Thật ra, chuyện này không cần người khác nói, tôi còn rõ hơn ai hết. Tính cách của mình ra sao, tôi cũng rõ hơn ai hết.

A Tầm lại thở dài:

- Nhắc mới nói, chị và Tô San, đúng là hai người quá cực đoan.

- Tô San thì sao?

- Cô ấy theo đuổi Tề Mặc.

- Hà?

Tôi tròn mắt. Đây đúng là chuyện mới nha. Nhất là vừa lúc trưa, tôi với Tề Mặc mới nói lại quan hệ. Giờ lại nghe thấy chuyện này, không biết phải bày tỏ thái độ gì cho tốt đây.

A Tầm nói bằng một giọng rất tức giận:

- Lòng tốt của chị trước đó, chị bằng ném cho chó ăn còn hơn. Cô ấy thừa biết Tề Mặc và chị...

- Thật ra, chị với Tề Mặc...

Tôi cắt ngang lời cậu ta theo bản năng, nhưng cuối cùng lại không biết nói tiếp thế nào.

Tề Mặc nói sẽ chờ tôi buông bỏ chấp niệm, tôi cũng không khước từ, thực chất mối quan hệ giữa chúng tôi chưa tiến triển thêm gì, nhưng nếu nói giữa tôi và anh hoàn toàn không có gì, thì đúng là có lỗi với anh ấy.

Thế nên tôi chỉ cười:

- Điều kiện của Tề Mặc như vậy, có người theo đuổi là bình thường. Nếu anh ấy không giữ được lòng trước những cảm dỗ, thì người đàn ông như vậy đối với chị cũng không có giá trị gì. Bởi như vậy, nếu không có Tô San, sau này sẽ có những Trương San, Lý San khác.

- Chị đừng đánh giá đàn ông cao quá.

A Tầm nói bằng một giọng điệu dạy dỗ: - Trên đời này, không có Liễu Hạ Huệ đâu. Tô San lại là loại phụ nữ không từ thủ đoạn.

- Hừm.

Tôi thuận miệng đáp, nhìn cậu ta cười.

Cậu bị tôi cười đến mức không được tự nhiên, khẽ ho một cái:

- Chị cười cái gì, em đang nói chuyện nghiêm túc mà. Nói chung, chị nên cẩn thận với Tô San một chút.

- Hừm. Cậu rất dễ ý tới Tô San nha. Có tình ý với em ấy hả?

A Tầm mém chút nữa phun hết trà ra ngoài:

- Ai thêm có tình ý với loại phụ nữ đó chứ? Ai thêm quản việc cô ta đang làm gì? Em chỉ là thấy giận thay cho chị, chị lại nói đi đâu... Em có bạn gái rồi, được chưa?

Tôi vội vàng cười xin lỗi:

- Ày, đừng kích động. Chị chỉ thuận miệng nói chơi thôi.

A Tầm liếc mắt, móc bóp ra cho tôi xem một bức ảnh, là ảnh chụp hai người đang chụm đầu vào nhau trong một hình trái tim, còn đang làm mặt quỷ. Nữ sinh trong ảnh xem ra còn rất trẻ, biểu tình vô cùng vui vẻ, tình nghịch.

- Thế nào? Không tệ chứ?

A Tầm đắc ý hỏi.

- Ừm, rất hợp với cậu.

- Thật không, thật không? Cô ấy vẫn còn là sinh viên, sang năm mới tốt nghiệp Đại học.

Nhắc đến người yêu của mình, A Tầm nói như được mùa. Lúc thì nói nàng vô cùng khả ái đáng yêu, lúc thì nói nàng tùy ý thấy ghét, nhưng đều bằng một giọng điệu vui thích.

Khiến một người chỉ ngồi nghe như tôi thôi cũng phải mỉm cười. Vừa nghe, vừa cười lại kìm lòng không được mà hồi tưởng lại...

Lúc còn trẻ, luôn cảm thấy tình yêu đơn thuần thật tốt.

Về đến nhà cũng chưa thấy Tiểu Lâu về. Không biết công việc mới của nàng là gì, có vẻ rất bận rộn.

Tôi dọn dẹp qua một chút, rót nước uống rồi bật máy vào game.

Lúc online, thì thấy Dịch Hàn cũng onl, nên gõ tin nhắn qua hỏi cậu ta đang ở đâu.

Mãi một lúc mới thấy cậu trả lời, có vẻ rất kinh ngạc:

- ... Thất Thất?

- Yep, đúng rồi, tên nhân yêu kia đang ở đâu đó?

- Cậu ở đâu?

- Chủ thành, chỗ quảng trường trung tâm.

- Chờ một chút, tớ về ngay đây.

Thế nên, tôi ngồi ở băng ghế cạnh quảng trường chờ. Không lâu đã thấy muội muội Dịch Hàn mặt mũi xinh đẹp với dáng người nóng bỏng, cùng mái tóc dài đỏ rực đang chạy tới chỗ tôi.

Tôi giờ tay chào:

- Hi,

Cậu đi quanh tôi hai vòng, mới mở miệng hỏi:

- Sao lại dùng tài khoản này?

- Bộ tớ dùng tài khoản của mình cũng không được sao?

- Không phải không được, tớ bất ngờ chút thôi.

Cậu ta ngồi xuống bên cạnh tôi, nói tiếp:

- Dùng lại tài khoản của mình, thấy thế nào?

- Ba chữ thôi: Nghèo, yếu, thảm!

Cậu cười phá lên.

- Cậu không thấy tớ ngày hôm qua đâu, vừa online đã bị Hồ vương cắn cho chết tươi. Lại còn Ngạc ngư nhân, Hắc Vu bà, cả đám cũng xúm lại đánh tớ. Đùng hoi độ thảm thương nữa.

Cậu ta cười rung cả người:

- Cậu cũng có ngày hôm nay nha.

Tôi liếc qua cậu, giờ tay ra.

- Gì hả? Cậu ta hỏi ngay.

- Tiền! Cho tớ mấy triệu đi, còn phải mua thuốc thang, trang bị đi báo thù chứ. Tòì trả lời.

- Được! Cậu ta đáp rồi đứng dậy xin giao dịch. Đúng lúc tôi đang định bấm chấp nhận thì cậu ta lại tắt đi.

Tôi liền gõ một dấu hỏi.

Cậu nói:

- Chờ chút, Chanh Tử tìm tớ có chút chuyện.

- Ừ, tớ cũng không vội.

Mấy phút sau, đã thấy Chanh Tử đi tới, cười tươi với Dịch Hàn, rồi hai người đứng ở ngã tư trò chuyện, không biết nói gì. Dịch Hàn nghiêng đầu qua nhìn tôi, bị Chanh Tử nhéo cho một cái.

Nên tôi vội gõ một mặt cười, Chanh Tử cũng cười lại. Sau đó thì đi mất.

Cô ấy không biết tôi, kia cũng chỉ là một nụ cười xã giao lịch sự mà thôi.

Dịch Hàn đợi Chanh Tử đi khuất rồi mới nói:

- Cô ấy đang tìm Thẩm Độ.

- Ồ. Tôi thuận miệng đáp.

- Cậu có muốn gặp hay không?

Tôi cười thành tiếng:

- Gặp cái gì, người nàng tìm cũng không phải tớ.
- Liên quan gì? Từ khi cô ấy bắt đầu chơi game, thì tài khoản kia đã do cậu dùng rồi, người cô ấy biết từ trước tới nay không phải là cậu sao?

Dịch Hàn cười cười:

- Cậu xem, tớ cũng không ngại cho cô ấy biết thực ra tớ là con trai.
- Ở đây có mấy người không biết cậu là con trai hả?

Cậu ta lại cười ha hả:

- Đi đi, chơi với nhau trong game lâu như vậy, mà không gặp nhau một lần hả?
- Đến lúc đó tính sau. Tôi tiếp tục chia tay về phía cậu ta: - Nhưng tiền thì phải lấy trước.

Thế nên, Dịch Hàn đành chờ dài ngày cho tôi một đồng tiền, hỏi:

- Muốn tớ đi báo thù cùng không?
- Quá muốn!

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Cảm giác ra thành đánh quái lần này khác hoàn toàn với hôm qua. Có một thích khách như Dịch Hàn ở phía trước làm lá chắn thịt, nên Hắc Vu bà này nọ gì cũng không thể tới gần tôi được, tôi chỉ việc bắn hết mũi tên này tới mũi tên khác.

- Sáng khoái chứ? Dịch Hàn hỏi.
- Tất nhiên. Tôi cười, tay giờ giờ vũ khí mới: - Hôm nay tớ lời to rồi.
- Còn không phải là công sức của tớ sao? Dịch Hàn trơ mặt tranh công: - Một thích khách cao cấp như tớ lại phải làm lá chắn thịt cho cậu.
- Bình thường thôi, còn kém kị sĩ nhiều lắm..

Tôi gõ tới đó rồi dừng lại.

Trước đây, kị sĩ Thâm Độ luôn ở phía trước làm lá chắn thịt cho tôi... Nhưng bây giờ, anh không còn chơi, tôi cũng không đăng nhập lại tài khoản ấy, tôi vĩnh viễn cũng không thể thấy được Thánh kị sĩ oai phong ấy nữa...

Tôi không nói thêm, Dịch Hàn cũng không hỏi gì, chỉ cười bảo:

- Trả thù xong Hắc Vu bà rồi, đi tìm Ngạc Ngự nhân thôi.

Tôi gật đầu, cùng cậu ta đi về phía Hạp cốc thú nhân. Rốt cuộc, mới đi không bao xa đã thấy một thi thể pháp sư nằm dài trên đất.

Sao chỗ này lại có người chết được nhỉ? Quanh đây cũng không có quái nào lợi hại cả? Tôi tò mò nhìn qua, chỗ tro chuột xuất hiện một cái tên tạm coi là quen biết - Bạch Hiểu Trì.

...

Tôi thở dài gọi Dịch Hàn:

- Cậu có mang Nước phục sinh theo không?
- Sao thế?
- Cứu tên này cái.

Dịch Hàn vừa cứu hấn ta vừa hỏi:

- Cậu biết người này à?

- Ừm.

Sau khi Bạch Hiểu Trì sống lại, một lúc mới lên tiếng:

- Cảm ơn!

- Sao bạn lại chết chỗ này? Tôi hỏi.

- Bị chó hoang cắn chết.

Tôi toát mồ hôi, Dịch Hàn đứng bên cạnh cũng toát mồ hôi, hỏi:

- Bạn cấp mấy rồi?

- 23. Cậu ta trả lời không chút ngượng ngùng.

Dịch Hàn câm nín, tiếp tục toát mồ hôi.

Tôi đành thở dài, ném cho cậu một Cánh hồi thành:

- Bạn về tìm một bản đồ an toàn rồi luyện cấp trước đi đã.

Cậu ta từ chối:

- Mình muốn đi Hạp cốc thú nhân, nếu tiện thì hai bạn mang tớ đi cùng được không?

Dịch Hàn liếc:

- Bạn đi để chịu chết hả?

- Mình, chỉ muốn đi một chỗ.

Bạch Hiểu Trì ngừng một chút rồi tiếp:

- Mình muốn chờ một người.

Tôi biết cậu ta muốn đi chỗ nào.

Lúc trước khi còn dùng tài khoản của Thẩm Độ, tôi đã từng nói với cậu ta rằng ở Hạp cốc thú nhân có một cái hồ, trên hồ có một cầu nổi do lá và hoa sen tạo thành. Chờ đẳng cấp của cậu ta cao hơn sẽ dẫn tới xem.

Dịch Hàn nhìn tôi.

Tôi thì thở dài lần hai:

- Bạn đừng chờ nữa, anh ấy sẽ không onl nữa đâu.

Cậu ta không hề vặn lại vì sao tôi biết, chỉ nói:

- Có trở lại hay không là chuyện của bạn ấy, có muốn chờ hay không lại là việc của mình.

Tên nhóc này!

Giọng điệu y chang giọng điệu lần trước nói giúp tôi đánh quái.

Tôi liền bật cười, thuận tay tổ đội thêm cậu ta.

Về mặt của Dịch Hàn rất bất đắc dĩ, chất riêng với tôi:

- Này, cậu muốn dẫn một tên gà mờ mới hai mươi mấy cấp, còn bị chó hoang cắn chết này đi Hạp cốc thú nhân thật hả?

Tôi cười trả lời:

- Lúc hần mới hơn mười cấp, tớ còn dẫn hần đi đánh Hồ vương cơ.

Dịch Hàn cười khở:

- Bảng tài khoản của Thẩm Độ?

- Ủ á.

Thế nên, cậu ta xòe hai tay ra:

- Được! Không tin hai chúng ta lại kém hơn một mình Thẩm Độ.

Tôi cười, mang theo Bạch Hiểu Trì, ba người chúng tôi cùng tiến về Hạp cốc thú nhân.

Mới đi được tí thì tôi nghe tiếng chuông cửa. Nên vội gõ lên một cái bảng: - Tổ có chút việc, bảo vệ tí nhé.

Rồi chạy đi mở cửa.

Là Tiểu Lâu! Cậu ấy bảo quên mang chìa khóa theo. Tôi vừa mở cửa vừa hỏi:

- Sao cậu về trễ thế?

- Đi ăn cơm với người ta.

Nàng trả lời lạnh nhạt. Mặt thì hơi ửng hồng, giống như có uống rượu.

- Hình như rất vui vẻ nha.

- Bình thường thôi.

Nàng tùy ý trả lời, tựa hồ như không muốn nói tiếp về chủ đề này, đi thẳng về phòng.

Tôi nhún vai, quay về chơi game.

Lúc nhìn màn hình mới thấy Dịch Hàn đang ở đằng xa còn Bạch Hiểu Trì thì cảm pháp trọng đứng bên cạnh. Tôi lại toát mồ hôi. May mà vừa rồi không có quái nào tới, không thì bằng sự bảo vệ của Bạch Hiểu Trì, tôi có mấy mạng cũng không đủ dùng. Nhưng tôi chỉ cất bảng đi, cười trong kênh tổ đội:

- Đã trở lại, cảm ơn nhé!

- Không có gì. Dù sao tổ cũng không giúp được gì. Bạch Hiểu Trì trả lời.

Cậu ta thật ra rất biết mình biết người nha.

Tôi đang cười thì Dịch Hàn chạy tới, hỏi:

- Giờ đi đâu tiếp? Trả thù Ngạc Ngư nhân hay dẫn tên nhóc này đi tìm cầu hoa sen?

Xem ra, trong mấy phút tôi vắng mặt này, Bạch Hiểu Trì đã kịp nói muốn đi đâu.

- Tổ biết chỗ đó, khỏi tìm.

Tôi quay sang Bạch Hiểu Trì:

- Nếu bạn nhất định muốn đi, mình dẫn bạn đi.

Cậu ta vội vàng nói:

- Vậy thì cảm ơn bạn nhé.

Đó vốn là nơi tôi và Thẩm Độ thường đến, vô cùng quen thuộc.

Trên đường đi cũng không đụng phải quái lợi hại nào, có mấy con thú nhân thì đều bị tôi với Dịch Hàn giết rất dễ dàng.

Nước hồ xanh trong, những gợn sóng nhỏ lăn tăn theo nhánh liễu thanh mảnh đang đung đưa trong gió. Từng đóa đóa sen trắng muốt đang nở rộ trên mặt nước, những chiếc lá tròn tựa mọc từ ven bờ ra xa dần.

Lúc tôi bước lên những chiếc lá kia, ngay cả Dịch Hàn cũng hết hồn:

- Hù nhau hả? Đi được thật sao?

- Này, đây là game của công ty cậu đấy nhé. Thế mà cậu lại không biết. Chẳng lẽ là Bug?

Tôi bấu môi khinh thường.

- Dù là do bọn tớ làm ra, tớ cũng không thể biết từng chi tiết trên mỗi bản đồ được.

Dịch Hàn bước lên theo tôi, khen nức:

- Sao cậu tìm được chỗ này?

- Lúc trước chán quá nên cùng Thẩm Độ đi lung tung rồi tình cờ phát hiện được.

- Cũng đúng, loại chuyện bước đi trên lá sen đập dềnh này, chỉ có anh ta mới nghĩ ra được.

Anh không giống mọi người, cái gì anh cũng muốn thử nghiệm cả.

Nhưng tôi không nói suy nghĩ đó ra, chỉ cười cười.

Bạch Hiểu Trì cũng lên theo chúng tôi, nhưng cậu ta chỉ ngồi im lặng trên cầu. Còn Dịch Hàn thì trái lại, cảm thấy vô cùng mới mẻ, chạy tới ngồi xuống một đóa sen to ở chính giữa, niệm: - A di đà Phật! Sau đó hỏi:

- Nhìn giống cao tăng đắc đạo nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Tiểu Lâu bưng một tách trà đi tới, đúng lúc thấy cậu kia, mém chút nữa phun cả trà ra ngoài:

- Người này đùa ghê quá.

- Dịch Hàn đó. Tôi nói.

- Há? Cậu ta ở trong game là gái hả?

- Ồ, một tên nhân yêu.

Tiểu Lâu kéo ghế ngồi xuống bên cạnh tôi, nhìn cảnh game trên màn hình:

- Tớ vốn tưởng cậu vẫn chơi trò này là vì Thẩm Độ. Không ngờ lại không dùng tài khoản của anh nữa. Bộ game này hay lắm hả?

Trong trò chơi, Bạch Hiểu Trì đang nói cảm ơn rồi ngồi xuống trên một lá sen, xem ra là muốn ngồi lâu. Thế nên tôi với Dịch Hàn kệ cậu ta ở lại đó một mình, chạy đi đánh Ngạc Ngư nhân.

Tôi vừa điều khiển nhân vật vừa trả lời Tiểu Lâu:

- Cũng bình thường, game nào cũng giống nhau thôi mà.

Tiểu Lâu vẫn ngồi một bên xem tôi chơi, hỏi:

- Các cậu đang làm gì?

- Đánh quái á.

- Sao đánh con này?

- Do hôm qua tớ bị nó giết nên hôm nay tớ trả thù.

- Vậy bình thường thì làm gì? Cũng đánh quái à?

- Ừ, luyện cấp, làm nhiệm vụ, kiếm trang bị, đánh quái, kiếm tiền... Nghề của tớ là thợ săn, không Thành chiến, không Pk thì chỉ có thể làm chuyện này. Các chức nghiệp kia còn có thể làm mấy việc khác như hái thuốc, nấu nướng, may vá v.v

Tôi vừa nói vừa đi theo Dịch Hàn đánh một con Ngạc ngư nhân khác.

- Cứ đánh con này tới con khác vậy mà cũng đánh được suốt đêm hả?

Tôi quay qua nhìn nàng, cười:

- Sao hôm nay tự dưng cậu lại có hứng thú với game online thế?

- Tôi không hiểu thôi, chỉ là đánh đánh giết giết mà nhiều người lại mê tới vậy?

- Tôi cũng không biết. Có lẽ, mỗi người một lý do. Tôi nói:

- Có người thì tìm chút kích thích, người thì muốn làm một người khác so với trong đời thực, hoặc tìm một nơi phát tiết, hay có lẽ chỉ để giết thời gian. Ờ, mà thậm chí, tớ còn biết một tên chỉ chơi game để cua gái á.

Tiểu Lâu bày ra một vẻ mặt 'hết nói nổi':

- Đúng là kiểu người gì cũng có.

- Ừ. Có đôi khi tớ thấy game online cũng tựa như một thế giới thu nhỏ vậy. Cách thức mỗi người xử lý mọi chuyện cũng không giống nhau, nên không bao giờ thấy nhàm chán.

Tôi cười. Trong game, có người giống tôi, cũng có người giống Dịch Hàn, cũng có người như Bạch Hiểu Trì. Không giống game offline, đi đâu cũng chỉ đụng phải NPC cùng những câu thoại nhàm chán như nhau.

Tiểu Lâu im lặng một lúc:

- Vậy còn cậu, sao lại chơi game?

- Thật thà mà nói, thì lúc đầu do Thẩm Độ chơi tớ mới chơi. Rồi sau đó, cứ ngỡ người mà đóng giả Thẩm Độ. Nhưng lâu dần, lại nảy sinh tình cảm với nó. Những người mà tớ quen biết trong đây, những chỗ tớ thích tới, thậm chí là trang bị, quái... nên, vẫn chơi tiếp.

Tôi vừa chơi vừa thuận miệng trả lời. Một lúc, cũng không thấy Tiểu Lâu nói gì, quay sang:

- Thật ra là có nhiều chuyện, cũng không nói rõ được. Nếu cậu thích, không bằng lập một tài khoản vào chơi. Tớ sẽ kéo cậu.

Tiểu Lâu liếc:

- Quên đi. Ngay cả nhân vật trong đời thật này, tớ cũng không biết có đóng đặt nổi hay không, tính lực đâu mà sắm thêm vai nữa?

- Có nhiều người cũng vì áp lực trong cuộc sống, hoặc là không hài lòng với bản thân nên mới chơi game cho thoải mái á. Tôi cười: - Chỉ là trò chơi thôi, nghiêm túc quá làm gì?

Tiểu Lâu lại im lặng một lúc mới tiếp:

- Dù là game, nhưng ở sau mỗi tài khoản ảo cũng là một con người thật mà. Nếu ai cũng không nghiêm túc, không phải rất xót xa sao?

Tôi giật mình.

Tiểu Lâu thở dài:

- Tôi chỉ nói vậy thôi, chứ đừng nói mạng ảo, dù là người thật gặp nhau đấy, cũng không hoàn toàn biết được người ta có mấy phần nghiêm túc!

Tôi dừng chơi, quay hẳn người lại nhìn Tiểu Lâu:

- Sao thế?

Nàng ngước mắt:

- Sao cái gì?

- Hình như từ trước khi tớ đi đám cưới Tiểu Kiều, cậu đã hơi khác thường. Xảy ra chuyện gì thế?

Nàng từ tốn uống một ngụm trà rồi mới trả lời:

- Không có gì, có lẽ tại tớ mới đổi công việc nên thành ra chưa quen, hơi mệt chút thôi.

Tôi nhúm mày:

- Thật?

- Ủ. Muộn rồi, ngủ thôi.

Tiểu Lâu cười rồi đi về phòng.

Tôi ngơ ngẩn cả nửa buổi mới quay lại trò chơi. Dịch Hàn đang ở bên cạnh, hỏi mấy câu liên tiếp: làm sao vậy? Sao lại bất động, không nói gì thế... Tôi gờ một mặt cười bảo lúc này nói chuyện với Tiểu Lâu, nên Dịch Hàn cũng không hỏi gì nữa. Lại cùng nhau đánh Ngạc ngư nhân, tôi nhìn đồng hồ thấy cũng muộn rồi nên chào Dịch Hàn, chuẩn bị logout.

- Ủ, tạm biệt, ngủ sớm đi.

Dịch Hàn còn gửi thêm một icon hôn môi gớm ghiếc, rồi nói tiếp:

- À, tớ thấy tên nhóc Bạch Hiểu Trì kia có gì đó không ổn.

- Gì là gì?

- Cậu không thấy thái độ của hắn đối với Thẩm Độ rất kỳ quái hả? Dịch Hàn nói: - Nếu là con gái mà thích anh ta thì cũng là chuyện thường. Nhưng cậu không nghĩ, một thằng con trai lại đi ngưỡng mộ một tên con trai khác đến mức này thì hơi ghê ghê sao?

Tôi từng mất một lúc mới hiểu ý cậu ta, hết cả hồn:

- Hù nhau hả? Cậu nói hắn thích Thẩm Độ?

- Ai mà biết? Trên đời này điều gì cũng có thể. Có lẽ hắn thích đàn ông, hoặc biết người dùng tài khoản đó là con gái, cũng có lẽ hắn chính là con gái.

Dịch Hàn cười ha ha.

- Thôi, đi ngủ nhanh đi, ngày mai còn đi làm.

- Ồ. Tôi đáp. Chào tạm biệt cậu ta lần nữa.

Lúc logout, tôi thấy Bạch Hiểu Trì vẫn đang ngồi trên cầu sen phía xa. Tên nhóc này thật ra cũng rất cố chấp. Tôi vừa cảm khái, vừa nhớ tới lời Dịch Hàn mà nhúm mày. Nếu để Thẩm Độ biết tôi lấy nick anh chơi đùa lại dẫn tới một người thích đàn ông... Không biết sao, tôi liền rung mình một cái.

Gần đây, mọi người xung quanh tôi, hình như ai cũng khác thường cả.

Hy vọng chỉ là tại tôi đa tâm!

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Ngày hôm sau đi làm, mới tới không lâu thì Tô San mang theo một xấp văn kiện tới tìm tôi, cười híp mắt gọi "chị Thất", thái độ không khác gì với trước. Tôi nhin không được bèn liếc A Tầm, có khi cậu ta cũng đa tâm?

Tô San kéo ghế ngồi xuống bên cạnh:

- Chị Thất, có chuyện muốn nhờ chị giúp đây.

- Chuyện gì thế?

- Chị biết Phương Thiên Hàng không?

Cái tên nghe quen quen, nhưng tôi suy nghĩ một lúc cũng không nhớ ra là ai. Tô San liền bổ sung thêm:

- Là một thương nhân lớn trong nước đó, khởi nghiệp từ địa ốc, hiện nay ở các thành phố lớn khắp cả nước đều có chi nhánh của công ty anh ta, gần đây vừa mở thêm ở thành phố C của chúng ta đó.

Tôi gật đầu:

- Hình như có nghe nói qua, chuyện gì thế?

- Người này là một truyền kỳ trong giới kinh doanh, có thể nói là thành danh sau một đêm. Không một ai biết bất cứ chuyện gì của anh ta trước khi anh ta giàu có, anh ta cũng chưa từng tiếp nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn truyền thông nào. Cho nên, kế hoạch của chúng ta là viết bài về anh ta.

Tôi lại gật đầu:

- Nghe rất hay. Nếu như trước đây chưa từng có bài viết nào, mà giờ chúng ta lại làm được thì phát tài to rồi.

- Đúng đó! Tô San cười híp mắt: - Chị Thất, lần này sẽ do chị đi phỏng vấn nha.

- Hà? Tôi ngẩn người, tròn mắt: - Chị?

Vào công ty lâu như vậy, tôi vẫn chưa thấy tiền lệ kêu một biên tập hình ảnh đi phỏng vấn một mình nha, cùng lắm là đi theo để chụp ảnh hay quay phim gì đó thôi. Thế nên, tôi liền hỏi lại:

- Một mình chị?

- Dạ. Tô San cười, đưa xấp văn kiện cho tôi: - Em cũng soạn xong câu hỏi rồi, chị xem qua đi.

Tôi định cầm thì A Tầm đã vươn tay qua lấy xấp văn kiện, liếc Tô San:

- Cô làm gì thế? Trước đây chưa từng thấy một biên tập hình ảnh lại đi phỏng vấn một mình bao giờ?

- Chuyện gì mà chẳng có lần đầu. Tô San cười trả lời.

A Tầm tức giận, nói:

- Rõ ràng là đem một nhiệm vụ phỏng vấn hóc búa như vậy, ngay cả cô cũng từng thử qua không dưới năm lần, giao cho một biên tập hình ảnh hoàn toàn không có kinh nghiệm về vấn đề này, đây là cái lần đầu cô nói đó hả?

Tô San vẫn cười cười:

- Tôi chỉ đang giao công việc cho người thích hợp nhất mà thôi. Tôi tin tưởng chị Thất có năng lực này, chỉ ít thì tôi và Tề tiên sinh đều xem trọng chị ấy.

Tôi bật cười. Quả nhiên đã không còn là nữ sinh năm xưa kéo tay áo tôi mà khóc nữa, giọng điệu cũng đã trở nên trịch thượng rồi.

Tô San quay sang nhìn tôi:

- Em cũng biết, nhiệm vụ phỏng vấn này không dễ làm, đúng là em có thử qua mấy lần đều bị từ chối, mọi người đều nói Phương Thiên Hàng chưa từng tiếp nhận một cuộc phỏng vấn nào. Nên chị Thất à, chị cũng không cần tự tạo áp lực, chị cứ thử xem sao, nếu không được thì chúng ta sẽ tính cách khác. Nhưng tất nhiên, nếu có thể hoàn thành cuộc phỏng vấn này trong một tuần là tốt hơn hết.

Lời này thật là... Nhắc đến cũng nản, gạt đi cũng nản. Nhưng Phó chủ biên đại nhân đã nói đến vậy, tôi còn lựa chọn nào khác đây? Nên đành gật đầu, cầm lấy văn kiện.

Tô San vỗ vỗ vai tôi, cười cười bỏ đi.

A Tầm liếc tôi, thờ dãi:

- Đáng lẽ chị không nên đồng ý. Cô ta làm không được nên cố ý bắt chị đi làm thôi.

Tôi trừng cậu ta:

- Em ấy cần gì phải làm vậy?

A Tầm hừ một tiếng:

- Đây là nhân vật lớn đầu tiên cô ta phải phỏng vấn sau khi nhậm chức, nhưng vẫn luôn bị từ chối, hơn nữa về chuyện thăng chức, trong công ty luôn có lời xì xầm rằng cô ta không bằng chị. Nên cô ta cũng muốn cho chị ném mũi thất bại, bị mất mặt chứ sao nữa.

Tôi nhún mày:

- Cho dù lần này chị không phỏng vấn được, cũng đâu có gì mất mặt? Chị vốn không rành việc này mà.

A Tầm không nói nữa, chỉ thờ dãi rồi về chỗ của mình. Nhưng sau đó lại chat trên MSN:

- Ra đời nhiều năm như vậy, cũng chỉ có chị là còn giữ được sự hồn nhiên. Không biết em nên hâm mộ chị hay là nên tới lay cho chị tỉnh lại nữa. Dù chị có không am hiểu nhưng cũng đã tiếp nhận rồi, đến lúc không làm được, không phải là mặc cô ta trù dập sao?

Tôi gõ lại một hàng dấu chấm.

Mấy năm nay, tôi luôn làm tốt công việc của mình, hết việc thì về nhà, không quan tâm đến những thứ khác, không lẽ là sai rồi?

Tôi sắp xếp lại xấp báo thảo trong tay, rồi lấy số Tô San đưa gọi điện thoại, người nhận là thư ký, giọng từ chối vô cùng lịch sự, nói rằng tổng giám đốc của bọn họ xưa nay không tiếp nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào.

Đến chiều, tôi lại thử lại lần nữa, giọng nói cô thư ký ngọt như đường nhưng kết quả thì vẫn như cũ.

Đến khi tan làm về nhà, tôi vẫn còn nghĩ về việc này, lúc nhìn thấy địa chỉ trên tập hồ sơ, tôi tự nghĩ không biết nếu như chạy thẳng qua nhà thì có bị người ta đuổi đi như đuổi ruồi không?

Lúc Tiểu Lâu về, tôi đang ngồi trên sofa xem những vấn đề Tô Sân đã liệt kê.

Tiểu Lâu cũng ghé mắt vào xem, giật mình há một tiếng.

- Sao thế? Tôi ngược nhìn nàng.

- Ngạc nhiên chút thôi, bọn cậu muốn phỏng vấn người này à?

- Có gì kỳ quái hả? Bộ tạp chí thời trang không được phỏng vấn đại gia bên bất động sản sao?

- Không phải, tớ ngạc nhiên vì cậu lại mang việc về nhà thôi. Tiểu Lâu cười, nói tiếp: - Hôn nữa, phỏng vấn này nọ cũng đâu phải việc của cậu?

Tôi cười to:

- Là việc của tớ đấy!

Về mặt của Tiểu Lâu càng tỏ ra ngạc nhiên hơn, nhướn mày hỏi:

- Cậu là biên tập hình ảnh mà?

- Nghe đâu cả chủ biên và phó biên đều rất xem trọng tớ, tớ còn có thể làm gì?

Tôi cười kể chuyện trên công ty cho nàng nghe.

Tiểu Lâu nghe xong, im lặng một chút mới hỏi:

- Giờ cậu định sao?

- Thì làm thôi chứ sao nữa.

Tiểu Lâu bày ra một vẻ mặt 'bộ cậu bị ngu hả':

- Không phải chỉ mỗi chuyện phỏng vấn này, cô ta cũng bảo là "lần đầu" thôi. Ai biết sau này, cô ta còn giao cho cậu những gì nữa? Huống chi, nếu cô ta thật sự theo đuổi Tề Mặc, còn không dồn cậu vào chỗ chết hả?

Tôi tròn mắt, rồi cười khỏ:

- Tớ đâu có muốn tranh giành gì với em ấy.

- Vấn đề không phải là chuyện cậu muốn tranh hay không.

Tiểu Lâu thở dài:

- Cậu nghĩ đi, cô ta leo lên cái ghế đó đã rất vất vả, nhưng cấp dưới lại dày dặn kinh nghiệm hơn, tình duyên thì tốt đẹp hơn... đừng một chút là bị người khác nói cô ta đạp đầu cậu để leo lên, thì cô ta sẽ thấy dễ chịu sao? Hôn nữa, dù cậu có thích Tề Mặc hay không, thì chuyện anh ta theo đuổi cậu là sự thật. Nếu tớ là Tô San, thì dù nhìn kiểu nào cũng thấy cậu khó ưa.

Tôi chỉ có thể cười khỏ:

- Vậy theo cậu, nếu như tớ không muốn đấu với em ấy, chỉ có thể từ chức?

- Còn gì nữa? Giờ cô ta đã cầm cậu rồi, nếu cậu không tới thì chỉ có thể lui thôi. Còn như không tranh, cũng không từ chức, cậu cứ đứng đó mà nuốt

giận đi.

Tôi im lặng.

Chuyện từ chức kia, tôi thật chưa bao giờ nghĩ tới.

Thật ra mà nói, tôi có chút sợ mấy loại chuyện như vậy, nói tôi lười biếng cũng được, nói tôi vô dụng cũng xong. Nhưng đúng là tôi không muốn lại mò mẫm đi tìm việc làm, một lần nữa phải thích ứng với môi trường xung quanh, càng không muốn tranh đua gì với người khác.

Cho nên, cuối cùng tôi chỉ thờ dài:

- Chờ tớ phỏng vấn xong lần này rồi tính. Giờ mà xin nghỉ người ta lại bảo tớ vô tích sự nên từ chức để chuộc lỗi thì khó.

Tiểu Lâu liếc:

- Tùy cậu thôi, tớ chỉ góp ý vậy, còn quyền quyết định là của cậu.

Tôi gật đầu, đem cất tài liệu đi, sau đó chạy tới bật máy lên chơi game.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Ngày hôm sau đi làm, tôi lại thử gọi tới phòng làm việc của Hường Thiên Hàng. Vẫn là cô thư ký kia bắt điện thoại, giọng nói vẫn rất lịch sự, tao nhã, nhưng rõ ràng đã lạnh nhạt hơn hôm qua mấy phần. Tôi thờ dài, lúc định đập máy thì cô ấy đột nhiên ngừng lại một chút, rồi hỏi:

- Thật ngại quá, xin hỏi chị vừa nói là tạp chí nào?

- Là XX Phong Thượng ạ!

Cô ấy lại ngừng tiếp khoảng một, hai giây rồi hỏi tiếp:

- Xin được hỏi chị tên là gì ạ?

Tôi hơi nghi hoặc, còn chưa xác định sẽ tiếp nhận cuộc phỏng vấn hay không, thì cần gì phải hỏi cả tên tuổi của tôi? Nhưng tôi vẫn trả lời:

- Tôi là Hoa Thất ạ!

- Ừm. Cô thư ký nói tiếp: - Nếu phỏng vấn trong một tiếng thì ok. Vậy đi, để tôi hỏi lại tổng giám đốc, sắp xếp thời gian rồi sẽ gọi lại cho chị. Xin chị cho biết số điện thoại.

Thái độ cô ta tự nhiên chuyển biến khiến tôi nhất thời ngẩn ra. Đến khi bên kia giục:

- Hoa tiểu thư?

Tôi mới vội vàng đưa số điện thoại cho cô.

Sau khi cúp điện thoại, tôi ngã người ra ghế, thờ dài một hồi.

A Tầm rót cho tôi cốc nước:

- Không được thì thôi chị, dù sao Tô San cũng đâu làm được, nếu cô ta muốn nhân việc này mà kiếm chuyện với chị, em sẽ nói thay cho.

Tôi cười, nhận lấy cốc nước:

- Bọn họ đồng ý rồi.

A Tầm ngẩn ra:

- Hà? Cái gì?

- Bọn họ đồng ý phỏng vấn rồi. Tôi lặp lại. - Lát nữa sẽ gọi lại báo thời gian.

A Tầm không tin nhìn tôi, nhú mày, rồi cười rộ lên:

- Chị Thất, đúng là nhìn không thấu nha, chị thế mà thật sự làm được rồi.
- Chị chỉ gọi điện thoại thôi, có lẽ là may mắn, đúng lúc Phương Thiên Hàng đang cần một tạp chí để tuyên truyền.

A Tầm cười:

- Tóm lại, chịu để chúng ta phỏng vấn là tốt rồi.
- Ừm. Tôi gật đầu, Tuy rằng chị thấy thái độ của bọn họ hơi kỳ nhưng có thể hoàn thành tốt cuộc phỏng vấn này là được rồi.

Một lát sau, thư ký của Phương Thiên Hàng gọi lại hẹn tôi 3h chiều tới công ty của họ. Bởi vì đối phương chỉ cho phép phỏng vấn một tiếng, tôi sợ đến lúc đó tôi lại không hỏi đúng trọng tâm thì sẽ lãng phí mất cơ hội. Thế nên, tôi định nói chuyện với Tô San, để em ấy tự đi phỏng vấn.

Sau khi A Tầm biết chuyện, liền bày ra một vẻ mặt như gặp phải đũa ngọc, thờ dài nặng nề, chat trên MSN:

- Chị nghĩ chị làm vậy thì cô ta sẽ cảm kích chị sao? Chị sợ đến lúc phỏng vấn xong, ngay cả tên của chị cũng không được nhắc tới.
- Chị cũng vốn không làm được gì mà. Tôi trả lời.

A Tầm gõ lại một hàng dấu chấm.

Tôi thì chỉ cười.

Mặc dù Tô San có chia sẻ vài điều vào tôi đi chăng nữa, nhưng nói sao thì giờ em ấy cũng đang là cấp trên của tôi, không cần thiết phải khiến cho mối quan hệ giữa hai bên trở thành thù địch. Hơn nữa, tôi nghĩ nếu tôi nhượng lui vài bước, em ấy sẽ biết tôi không có ý muốn tranh đoạt gì với em ấy, sau đó có thể yên ổn làm việc với nhau.

Kết cục, lúc 3h, Tô San gọi điện cho tôi, vội vàng giục tôi nhanh chóng tới công ty của Phương Thiên Hàng.

Tôi không hiểu đầu của tôi nheo gì nhưng vẫn lập tức chạy qua. Tô San đang đứng ở cửa chờ tôi, vẻ mặt nôn nóng, sốt ruột.

- Sao thế? Tôi hỏi.

Em ấy cười gượng:

- Thư ký của họ nói là hẹn với Hoa tiểu thư, những người khác không được.

Tôi ngó người:

- Gì nữa vậy? Chỉ là một cuộc phỏng vấn thôi, nếu đã đồng ý thì ai làm không được?
- Khoan nói mấy chuyện này đã, nhanh lên đi. Lỡ một hồi họ lại muốn người khác nữa. Tô San nói, vội vàng tới thang máy.

Tôi cũng nhanh chóng đi theo.

Trên đường đi không ai nói gì, đến khi ra khỏi thang máy, Tô San đã tươi cười trở lại. Sự nôn nóng sốt ruột vừa rồi tựa như chỉ là ảo giác của tôi mà thôi.

Mọi chuyện sau đó cũng khá thuận lợi, cô thư ký kia cũng không gây khó dễ gì nữa cả, chỉ xã giao mấy câu rồi dẫn chúng tôi tới phòng tổng giám đốc.

Từ trước tới giờ, tôi rất ít khi giao tiếp với kiểu người này, hơn nữa còn nghe đâu Phương Thiên Hàng là thành danh sau một đêm, nên trong lòng tôi không tránh được có một vài thành kiến. Nên sau khi tới phòng làm việc của Phương Thiên Hàng, tôi có phần bất ngờ.

Cả phòng làm việc rộng rãi sáng sủa, bài trí đơn giản nhưng lại không mất đi lịch sự, cộng thêm một vài bức thủy mặc trang trí vừa đủ, khiến căn phòng càng thêm trang nhã.

Ngay cả bản thân của Phương Thiên Hàng cũng khiến tôi bất ngờ.

Tôi vốn cho rằng, với thân phận của anh ta, thêm ấn tượng từ mấy lần gọi điện thoại, thì tôi ngỡ anh ta là kiểu người huênh hoang ngông cuồng, kết quả lại hoàn toàn trái ngược.

Trong tư liệu nói anh ta ba mươi tám tuổi, nhưng bề ngoài lại trông trẻ hơn nhiều, thoát nhìn cũng chỉ khoảng ba mươi. Dáng người tầm thước, đường nét trên gương mặt cũng rất nhu hòa, nổi lên phong phạm của dân trí thức. Nói chung, nếu trên đường mà đụng phải người này, rồi nói là ông trùm kinh doanh thì tôi thà tin rằng đây là một giáo viên còn hơn.

Anh ta tiếp đãi chúng tôi rất lịch sự, nói năng nho nhã, lúc anh ta trả lời các câu hỏi của Tô San thậm chí còn phải nói là xuất khẩu thành chương luôn.

Tuy rằng trước đó bị chậm trễ một chút nhưng bài phỏng vấn hoàn thành vẫn rất thuận lợi.

Chúng tôi đứng dậy cáo từ.

Phuong Thiên Hàng bắt tay chúng tôi, rồi đưa một tấm danh thiếp cho tôi, cười nói:

- Hoa tiểu thư, sau này nếu có gì cần đến tôi, thì cứ gọi vào số này.

Tôi ngó người, không hiểu anh ta có ý gì, chỉ có thể chớp mắt nhìn, quên cả việc nhận danh thiếp.

Tô San vốn đã đi tới cửa, lúc này đứng lại khẽ ho một tiếng.

Tôi mới hoàn hồn, vội cầm lấy danh thiếp của Phuong Thiên Hàng, gật đầu cảm ơn rồi cùng Tô San ra ngoài.

Mãi đến khi đã ra khỏi tòa cao ốc đó, tôi vẫn còn ngẩn ra.

Người này có ý gì? Chúng tôi chỉ là lần đầu gặp mặt?

Tô San hỏi:

- Thì ra chị Thất quen biết với Phuong Thiên Hàng hả?

- Không hề quen. Tôi lác đầu.

- Ồồồ. Nàng kéo giọng, nhướng mày lên nhìn tôi rồi cười thành tiếng:

- Thật là nhìn không ra nha.

Nhìn em ấy cười như vậy, tôi bỗng cảm thấy lạnh hết cả lưng.

Có lẽ A Tầm và Tiểu Lâu nói không sai, cho dù cho tôi không muốn thì trong lúc vô ý cũng đã kết thù mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Lúc quay về công ty, Tô San đi thẳng về phòng làm việc của mình. Tôi vừa ngồi vào chỗ thì A Tầm đã hỏi:

- Sao rồi chị?

Tôi cười:

- Ngon lành! Phuong Thiên Hàng không khó tiếp xúc như chị nghĩ, buổi phỏng vấn cũng thuận lợi.

- Em không có hỏi Phuong Thiên Hàng, A Tầm thờ dài, hắt hắt cảm về phía phòng làm việc của Tô San.

- Cũng tốt, không có chuyện gì. Tôi cười.

A Tầm không nói gì thêm, sau đó ai làm việc đó, hết giờ thì chào nhau một tiếng rồi đường ai nấy đi.

Lúc tới cửa thì tôi gặp Tề Mặc.

- Đi ăn chung chứ? Anh cười hỏi.

Tôi nghĩ tới những lời Tiểu Lâu nói ngày hôm qua, nên hơi chần chờ.

Tề Mặc liền hỏi tiếp:

- Em có hẹn sao?

- Không có. Tôi lắc đầu cười: - Chỉ là em nghĩ, chúng mình nên giữ chút khoảng cách trước đã.

- Lý do? Anh ngừng một chút rồi tiếp: - Hay bởi vì ai đó?

Tôi cau mày, trong lúc đang nghĩ xem nên trả lời anh thế nào thì thấy Tô San bước từ trong thang máy ra, cười gật đầu chào tôi, rồi quay sang Tề Mặc:

- Ô thật tốt quá, Tề tiên sinh vẫn chưa đi.

Tề Mặc cười:

- Sao thế? Có chuyện gì hả?

Tô San cũng cười híp mắt:

- Bàn thảo hôm trước em đã sửa lại theo ý anh và gửi qua mail cho anh rồi đấy.

Tề Mặc gật đầu:

- Ủ, đó tôi sẽ xem.

Tô San nói tiếp:

- Còn có chuyện Tề tiên sinh nói sửa đổi chuyên mục hôm trước, em vừa có vài ý tưởng mới.

Nhân lúc hai người họ đang nói chuyện, tôi im lặng đứng lách sang một bên, lạy trời Tề Mặc cảm thấy hứng thú với ý tưởng mới kia của Tô San rồi quay về làm việc, vậy tôi có thể thoải mái rồi đi rồi.

Không ngờ động tác của tôi lại bị Tề Mặc nhìn thấy. Anh cau mày nhìn tôi rồi mỉm cười nói với Tô San:

- Hôm nay vất vả cho em rồi, về nghỉ sớm đi. Ngày mai chúng ta sẽ bàn chuyện sửa đổi sau.

Tô San nhìn theo ánh mắt của anh, liếc qua tôi một cái, rồi gật đầu cười:

- Dạ vâng, tạm biệt Tề tiên sinh.

Đó, nhìn xem, đó cũng chính là nguyên nhân mà tôi muốn giữ khoảng cách với Tề Mặc.

Tôi nhìn bóng lưng thướt tha của Tô San, thở dài.

- Than thở cái gì? Tề Mặc hỏi.

Tôi ngoái đầu liếc anh một cái:

- Làm gì mà anh gấp gáp đuổi người ta đi thế?

- Tan sở không nói chuyện công việc, đó không phải là nguyên tắc của em sao? Anh chỉ học theo thôi. Tề Mặc cười.

Tôi cũng cười theo:

- Người ta là ý ở ngoài lời, anh phải nên mời người ta đi ăn, rồi vừa ăn vừa bàn chuyện, không phải là sẽ tâm đầu ý hợp hơn đi với em sao?

Anh nhìn tôi một lúc, rồi bật cười:

- Em đề tâm à?

Anh ta dường như lại rất cao hứng?

Tôi ngăn người ra một lúc mới hiểu được anh tưởng tôi đang ghen.

Ôi, đúng là với mối quan hệ hiện giờ giữa chúng tôi cộng thêm việc Tô San có tình ý với anh, thì hẳn là tôi nên thấy khó chịu. Nhưng trong lòng lại hiểu rõ, vừa rồi, đúng là tôi có phần đề tâm, nhưng là đề tâm xem sau này làm sao làm ở cùng với Tô San đây, hoàn toàn chẳng liên quan gì tới chuyện ghen tuông gì ở đây cả.

Cho nên, anh nhìn tôi cười như vậy khiến tôi nhất thời không biết phải nói gì, chỉ đành đảo mắt, cúi đầu.

Tề Mặc thì chỉ cười, vừa đưa tay cầm lấy tay tôi vừa nói:

- Anh cũng là ý ở ngoài lời, cũng có chuyện muốn nói với em, không biết Thất Thất có thể nể mặt đi ăn với anh không?

Tôi im lặng một chút rồi cũng đồng ý, theo Tề Mặc lên xe của anh.

Tề Mặc lái qua hai con phố mới khẽ cười:

- Tô San nói lần này có thể phỏng vấn Phuong Thiên Hàng thuận lợi có công em rất lớn.
- Làm gì có? Phỏng vấn là Tô San làm, bản thảo cũng do cô ấy viết. Chẳng liên quan gì em cả.
- Nhưng cô ấy nói nếu không có em, thì đến cơ hội để phỏng vấn cũng không có.

Tề Mặc nhìn sang tôi:

- Anh từng gọi điện cho Phuong Thiên Hàng, cũng bị từ chối thẳng thừng.

Chuyện này, đến tôi cũng không biết thể hiểu nổi đây.

- Có khi do hôm nay, tâm trạng của anh ta đang thoải mái thôi.
- Quen em lâu vậy, anh không biết em lại quen biết với nhân vật lớn như thế. Tề Mặc cười.

Không biết Tô San nói gì với anh, nhưng không phải tôi đã giải thích rõ ràng sao? Tôi thờ dãi:

- Thật sự, chính em cũng không biết. Hôm nay là em gặp anh ta lần đầu.
- Thật? Anh lại nghiêng sang nhìn tôi, mắt sáng rực.
- Thật! Tôi lại thờ dãi: - Anh tập trung lái xe được không? Nhìn đường đi, cứ vậy lần sau em không dám ngồi xe anh nữa đâu.

Anh bật cười, quay đầu đi nhìn thẳng về phía trước, hỏi:

- Em muốn ăn gì?
- Gì cũng được ạ.

Tôi dựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn từng tấm biển bên ngoài lóe qua.

Một lúc sau, Tề Mặc hỏi dò:

- Giận anh? Xin lỗi, anh chỉ cảm thấy có chút không ngờ được.
- Không có. Tôi thuận miệng đáp, sau đó mới hiểu ra, anh hỏi về Phuong Thiên Hàng, không phải vì vấn đề công việc, mà bởi vì tôi.

Một người đàn ông như Phuong Thiên Hàng, lại vì tôi mà phá lệ, rất dễ khiến người ta nghi ngờ, huống chi giới truyền thông vốn đầy thị phi, nếu Tô San còn thêm mắm dặm muối nữa, Tề Mặc có muốn không đa tâm cũng khó.

Nhưng anh để ý đến những chuyện này, đơn giản là vì anh để ý đến tôi.

Ngược lại, tôi thì sao, biết rõ Tô San đang theo đuổi anh, thế nhưng ý nghĩ duy nhất của tôi lại là muốn giữ khoảng cách.

Tuy đã đồng ý thử qua lại, nhưng thế này... thì thật là quá đáng?

Đối với người đàn ông bên cạnh này, rõ ràng là không thật lòng yêu mến, nhưng cũng không dứt khoát cự tuyệt.

Có lẽ lời giận dỗi ngày hôm đó của anh không sai, tôi thật là đang lợi dụng anh.

Từ khi bắt đầu, hết lần này tới lần khác.

Chỉ vì anh yêu tôi!

Đồng ý hẹn hò với anh, hưởng thụ sự chăm sóc của anh, ngầm đồng ý sự theo đuổi của anh. Thậm chí, thi thoảng còn nghĩ dù tôi có thế nào, cũng sẽ có người sẵn sàng lấy tôi.

Bọn họ đều bảo Thẩm Độ là đồ khốn kiếp bạc tình, nhưng thật ra, tôi còn tệ hơn cả Thẩm Độ.

Chỉ ít, Thẩm Độ sẽ không lợi dụng tình cảm của người khác, sẽ không biến ai thành thể thân.

Nhắm mắt, tôi kìm không được mà cười tự giễu.

Tô San ghét tôi, không phải là vô cớ.

Nghe tôi cười, Tề Mặc liền hỏi:

- Sao thế?

- Em thấy hồ thẹn. Tôi nói: - Em chỉ là một kẻ tệ mạt, không đáng để anh quan tâm..

Anh nghiêng đầu sang nhìn, rồi bật cười:

- Gì vậy? Lương tâm đột nhiên thức tỉnh sao?

Tôi cúi đầu im lặng.

Tề Mặc vươn tay sang cầm tay tôi, nói nhẹ nhàng:

- Không sao, cứ từ từ, em còn cả đời để đền lại cho anh.

Giọng nói của anh rất dịu dàng, bàn tay của anh cũng rất ấm áp, trong khoảnh khắc đó, tôi tựa như bị mê hoặc mà khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Tối online trò chơi tôi lại gặp Bạch Hiểu Trì, vốn là đi ngang một địa đồ để làm nhiệm vụ thì thấy Bạch Hiểu Trì đang ở đây luyện cấp. Khác với thái độ tùy ý ngày trước, lúc này hắn đang cố gắng đánh quái, hết con này đến con khác.

Tôi bèn đứng lại nhìn một lúc.

Khi hắn nhìn thấy tôi, liền tranh thủ gõ một cái mặt cười giữa lúc đánh quái.

Thế nên, tôi cũng chào lại:

- Hi, hôm nay không đi chờ Thẩm Độ nữa hả?

Hắn ngồi xuống nghỉ ngơi, cười ngượng ngùng:

- Thật ngại, hình như lúc trước tớ đã làm nhiều chuyện điên rồ, nói những lời ngu ngốc, khiến bạn chê cười rồi.

- Hà?

- Nói cho cùng, đây chỉ là một game online thôi, mỗi người đều có quyền chọn cách chơi mình thích, chơi hay không chơi nữa cũng là quyền của mỗi người.

Hắn cười cười:

- Là tớ quá ngây thơ, tùy hứng. Tự ý áp đặt lý tưởng của mình lên người khác, không nghĩ đến lập trường của người ta...

Thẩm Độ là lý tưởng của cậu ta thật sao? Tôi nhún mày, có lẽ cậu ta giống như một đứa trẻ điên cuồng sùng bái thần tượng của mình hơn là cái ý tưởng hôm trước mà Dịch Hân đã nói. Vì vậy, tôi cũng cười hỏi:

- Vậy giờ bạn muốn chơi game này thế nào?

- Tớ không biết nữa. Nhưng ít ra thì tớ muốn luyện cấp lên cao một chút, đi tới những chỗ có phong cảnh tươi đẹp mà Thẩm Độ đã từng nói, hoặc những nơi đặc biệt khác.

Tôi gật đầu:

- Đúng là với đẳng cấp hiện giờ của bạn, không đi đâu xa nổi cả. Chỉ là, nếu bạn chỉ đánh những Thụ tinh thảo quái này thì có đánh cả tháng cũng không

lên mấy cấp đầu.

Hắn lại cười ngược:

- Nhưng tớ lại không đánh nổi những quái khác. Đẳng cấp của tớ quá thấp, thao tác lại không thành thạo.

- Để tớ kéo bạn.

Hắn nhìn tôi, nháy mắt đến mấy cái:

- Thật không?

- Tất nhiên. Đẳng nào tớ cũng tiện đường đi đánh Hùng chương để làm nhiệm vụ. Đến lúc đó tớ sẽ trụ quái, bạn đứng ở xa dùng hỏa tiễn để đánh. Không có vấn đề gì chứ?

Hắn vội vàng gật đầu:

- Ủ. Không vấn đề.

- Vậy thì, đi thôi.

Sau khi đến Rừng rậm Mê Thất, chúng tôi theo như phân công lúc đầu để đánh quái.

Đại khái, khi tôi đánh chết được chục con thì Bạch Hiểu Trì mới mãi chết được một con.

Cũng chỉ có thể dùng từ "mài" để miêu tả mà thôi.

Điểm tổn thương của hắn đánh ra, quả thật khiến ta đứng bên cạnh nhìn mọi người mà xấu hổ, lại còn thường đánh không trúng. Nhưng được cái sau khi quái chết, kinh nghiệm thật không ít. Nhiệm vụ thu thập hùng chương của tôi còn chưa xong thì hắn đã thắng liền hai, ba cấp.

Tiếp đó thì Dịch Hàn chat mật hỏi tôi đang ở đâu.

- Đang đánh gấu làm nhiệm vụ, thuận tiện kéo người mới. Cậu có muốn tới không?

- ... Không đi! Đánh cái này không có tính khiêu chiến gì. - Dịch Hàn nói. - Chanh Từ nói lễ giáng sinh sẽ đến thành phố C, muốn gọi mọi người cùng tổ chức bữa tiệc No-el, cậu có tới không?

Tôi nhũn mỳ, không muốn đi. Tôi thật sự không biết sẽ dùng thân phận gì để nói chuyện với Chanh Từ. Bèn nói:

- Không đi, lễ Giáng Sinh tớ có hẹn rồi.

- Hả? Có hẹn?

Cậu ta dường như khá kinh ngạc:

- Thất Thất, cậu đang hẹn hò hả? Với ai thế? Tớ có biết không?

- Đồ bà tám! - Tôi nói: - Lúc nào chín mười sẽ nói cho cậu biết.

- Bộ đợi đến lúc đãi tiệc cưới hả? Phải dẫn đi giới thiệu để mọi người có thể diện kiến, khảo sát giúp cậu nha.

- Đừng hòng, không thể để anh ấy biết tớ ở trong game quen với một tên biến thái đóng giả con gái được.

Dịch Hàn lâu không nói gì, mãi tới lúc tôi đánh chết thêm hai con cự hùng, mới hỏi:

- À có chuyện này... chuyện là... gần đây Tiểu Lâu có bạn trai à?

- Hả?

Tôi cả kinh, quên cả chuyện đánh quái làm thiếu chút nữa bị con gấu đập chết. May có Bạch Hiểu Trì phóng một chiêu băng thuật qua đây làm nó đóng băng mất một hai giây. Tôi vội vàng uống được, rồi phóng vài mũi tên kết liễu nó. Tôi quay sang cảm ơn Bạch Hiểu Trì trước mới hỏi Dịch Hàn:

- Cậu mới nói cái gì? Tiểu Lâu sao?

- Hả? Cậu không biết à? Còn tưởng các cậu thân thiết như vậy, có thể hỏi thăm được một chút chứ.

- Cậu ấy không có nói với tớ. Nhưng sao cậu lại hỏi chuyện này?

- Hôm qua lúc tan ca đứng chờ xe, tớ thấy cậu ấy ngồi trong xe một người đàn ông, vừa nói vừa cười, nhìn rất thân mật.

Tôi không khỏi giật mình, mấy giây sau mới hỏi tiếp:

- Cậu có nhìn lầm hay không?

Cậu ta cũng im lặng mấy giây mới hỏi ngược lại:

- Cậu nghĩ tớ sẽ nhìn lầm Tiểu Lâu sao?

Tôi gõ lại một dòng dấu chấm lửng, sau đó nói:

- Có lẽ là đồng nghiệp thôi, đi nhờ xe hoặc gì đó.

Dịch Hàn cũng trả lời lại bằng một dòng dấu chấm lửng.

... Được rồi, cả hai chúng tôi đều biết Tiểu Lâu không phải là kiểu người tùy tiện đi cùng xe với đồng nghiệp, lại còn biểu hiện thân mật.

Thế nên tôi thờ dài, hỏi:

- Là người thế nào? Chúng ta có quen không?

Hắn một lúc không đáp, tôi liền cảm thấy lo lắng không yên, cảm thấy giống như trái tim đang nhảy lộn bộp. Tưởng như cả thế kỷ trôi qua, Dịch Hàn mới nói:

- Không quen, là một người đàn ông khoảng ba mươi mấy tuổi, đáng về lịch sự.

Tôi thờ dài một cái, một mặt tự mắng mình lo lắng cái gì, nhưng mặt khác lại cảm thấy mất mát cùng thất bại.

Tôi nghĩ, tôi đúng là làm người quá thất bại.

Cấp trên thì chê ta không có chí tiến thủ, đồng nghiệp thì ghét bỏ, bạn bè kết hôn nhưng tôi đến lúc cũng không biết chồng nàng là ai.

Còn Tiểu Lâu, là bạn thân nhất của tôi.

Nếu hôm nay Dịch Hàn không ghen nhảm thì rõ ràng là nàng đối với chuyện tình yêu này có gì đó không đúng.

Nàng có tâm sự!

Thế nhưng, nàng lại không muốn nói với tôi.

Từ trước tới giờ, rốt cuộc tôi đang làm cái gì?

Tới khi tôi dứt khỏi suy nghĩ thì Dịch Hàn đã log-out tự lúc nào, Bạch Hiểu Trì thì đang im lặng ngồi bên cạnh tôi.

Tôi gõ một cái mặt cười, nói:

- Ngại quá, vừa nãy đang nói chuyện với bạn.

Sau đó tôi nhìn quanh, đang tính tìm cự hùng để đánh tiếp thì Bạch Hiểu Trì đã nói:

- Hôm nay tôi đây thôi?

- Hả?

Tôi quay đầu nhìn hắn, hắn đúng là chưa thật sự thích luyện cấp, mới thế này đã thôi rồi.

Bạch Hiểu Trì nói:

- Hình như bạn có vẻ bất an, hay là log-out sớm nghỉ ngơi đi?

Với tâm trạng bây giờ, tôi làm sao nghỉ ngơi được? Tôi cười cười:

- Tớ còn chưa muốn ngủ.

- Ừm.

Hắn chỉ đáp vậy, cũng không nói thêm gì, chỉ ngồi ở đó.

Tôi cũng ngồi im.

- Nói chuyện đi.

Bạch Hiểu Trì mở miệng.

Tôi ngán ra, hỏi: - Nói cái gì?

- Gì cũng được. - Hần cười. - Lúc tâm tình không tốt, nếu nói ra được sẽ thấy thoải mái hơn.

Có lẽ bởi vì hắn nói thế hoặc do bầu không khí lúc này mà tôi bỗng nhiên rất muốn nói chuyện. Thế nên, tôi kể với cậu ta chuyện của tôi và Thẩm Độ.

Mở đầu bằng câu: "Tôi rất rất thích một người", rồi sau đó là chuyện chúng tôi quen biết thế nào, chơi với nhau ra sao, rồi ở cùng một chỗ, cho đến lúc chia tay, đến cả chuyện gần nhất, đều nói ra hết. Chỉ trừ tên thật mà thôi.

Sau khi nói ra, hình như thật sự thoải mái hơn.

Hoặc có lẽ con người đều như vậy, khi ở trước mặt một người xa lạ, thì càng dễ thấy thoải mái.

Bạch Hiểu Trì chỉ im lặng lắng nghe. Đến lúc tôi nói xong, một lát hắn liền hỏi:

- Cậu khóc à?

Tôi ngán ra.

Không có!

Tôi đưa tay sờ lên mặt, không hề rơi lệ.

Trước đây, chỉ là chỉ nhắc tới tên Thẩm Độ thôi đã dễ dàng chảy nước mắt, còn bây giờ ý nghĩ muốn khóc cũng không có.

Tôi không nhịn được cười khổ, hỏi Bạch Hiểu Trì:

- Nếu như tớ đang khóc, thì cậu sẽ thế nào?

Hắn im lặng một chút rồi cười:

- Tớ không biết! Cách nhau mạng internet như vậy, huống hồ tớ cũng không biết cách đối xử với con gái.

- Vì sao? Không lẽ xung quanh cậu không có bạn bè hay đồng nghiệp gì là con gái sao?

- Ngược lại thì có, là quá nhiều. Tớ có hai chị gái, sau đó là đi học, rồi đi làm, lúc nào cũng đầy con gái. Nên luôn bị các nàng trêu đùa, tớ thì lại nhát, nên không biết phải làm thế nào.

Tôi nghĩ đến chuyện hắn ở trong trò chơi thì bị con gà con bắt nạt, oái oàng thì bị các nữ sinh ăn hiếp. Không khỏi buồn cười:

- Có gì mà không biết. Bị bắt nạt thì phải bắt nạt lại chứ sao nữa.

- Nhưng hình như chuyện chọc ghẹo nữ sinh không tốt lắm?

Cậu ta lại còn rất phong độ nữa. Tôi cười:

- Nói như vậy, tiểu tử nguoi căn bản là thích thú chuyện bị chọc phá đó?

- Sao có thể?

- Nếu không phải thì sao lại ngoan ngoãn chịu bị khi dễ như vậy?

- Các nàng cũng không có ý xấu, sao tớ có thể trả thù lại được? Cùng lắm là tớ né đi, không để ý tới họ thôi...

- ... Cậu thật là một người tốt.

- ... Đây gọi là... là "Phát tặc" đúng không?(1)

Tiểu bạch kiểm ngây ngô này vậy mà cũng biết cái gì gọi là "Phát Tặc" nữa!

Tôi ở bên này máy tính, nhìn không được mà bật cười. Chủ đề câu chuyện cũng vì vậy mà thay đổi.

Hôm đó, ở trong trò chơi, Bạch Hề Trì hàn huyên với tôi suốt đêm. Còn Tiểu Lâu, mãi đến sáng vẫn chưa trở về!

Bạn đang đọc truyện *Có Người Đến Gần, Có Người Rời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.